

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pournelle_Jerry-1-Zoldner.PDB

PDB Name: Pournelle_Jerry-Zoldner
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.9.2003
Modification Date: 14.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. Pournelle

ŽOLDNĚŘ

Chronologie

1969 Neil Armstrong stanul na Měsíci.
1990 Řada smluv mezi Spojenými státy a Sovětským svazem položila základ Kondominia. Vojenský výzkum a vývoj jsou postaveny mimo zákon.
1996 Francouzská cizinecká legie vytváří jádro ozbrojených sil Kondominia.
2004 V Kalifornském institutu technologie je ukončen vývoj Aldersonova pohonného systému.
2010 Zpravodajská služba Kondominia se usilovně až snaží potlačit veškerý výzkum technologií za-
2100 měřených na vojenské využití. Tato snaha je podporována organizacemi sdruženými pod názvem Nulový vzrůst
Většina vědeckého výzkumu je zastavena, jsou objeveny obyvatelné planety. Začíná jejich obchodní využití,
2020 Jsou založeny první mezihvězdné kolonie. Jsou vytvořeny sbory vesmírného válečného loďstva a námořní
pěchoty Kondominia. Začíná kolonizační období Velkého exodu. Prvními kolonisty jsou disidenti, rebelové a
dobrovolníci z řad dobrodruhů.
2030 V Moskvě se narodil Sergej Lermontov.
2040 Migrační úřad zahajuje masové vystěhování nedobrovolných kolonistů mimo sluneční soustavu.
2043 V Římě v Itálii se narodil John Christian Falkenberg.
2060 Počátek národně obrozeneckého hnutí.

PROLOG

Do nosu ho udeřil Štiplavý mastný zápach; hluk byl nesnesitelný. Přístavem vesmírných lodí proudily stovky tisíc cestujících. Zápach se šířil odbavovací halou a mísil se s výpotky přítomných obětí, vtěsnaných do uzavřeného prostoru.
Místnost byla dlouhá a úzká. Nabílené betonové stěny odrážely floridské slunce, jasně plápolající venku. Byly však pokryty vrstvou špíny, kterou tu po sobě zanechali trestanci zaměstnaní Migračním úřadem. Nad hlavami odrážely jasné světlo chladně se lesknoucí panely.
Zápach, hluk a záře se mísily s jeho vlastním strachem. Byl tu omylem, ale nikdo ho neposlouchal. Nikdo k tomu nebyl ochoten. Cokoliv řekl, zaniklo v brutální totalitě vykřikovaných povelů, ve vrčení nevrlych zplnomocněných strážných, kteří pobíhali po celé délce rozlehlé haly ve svých drátěných koridorech.
Dav se sunul kupředu, k lodi, která jej vyveze ze sluneční soustavy k neznámému osudu. Několik kolonistů se vztekalo a hádalo. Někteří potlačovali vztek do doby, kdy jej bude možné využít. Většina z nich však měla popelavé tváře a šourala se kupředu bez viditelných emocí kromě strachu.
Na betonové podlaze byly namalované rudé čáry a kolonisté se pečlivě drželi mezi nimi. Dokonce i děti se naučily spolupracovat se strážnými Migračního úřadu.
Všichni kolonisté si byli něčím podobní. Měli na sobě otrhané erární šatstvo doplněné tu a tam přepychovějšími kusy, odloženými daňovými poplatníky, které urvali v bazarech anebo si je vyžebřili ve střediscích sociální péče.
John Christian Falkenberg věděl, že do vzhledu typického kolonisty má daleko. Byl to patnáctiletý mládenec z podsvětí, už teď vytáhlý do výšky 183 centimetrů, hubené postavy, protože nedokázal ukojit apetit prudce rostoucího těla. Nikdo by ho nepovažoval za dospělého chlapa, ať se o to snažil sebevíc.
Čupřina pískově žlutých vlasů mu padala do čela a oslepovala ho, takže ji nervózním pohybem neustále odhazoval. Chováním a držením těla se odlišoval od ostatních, stejně jako svým komicky vážným výrazem. Také oblečen byl neobvykle. Jeho nové, dobře padnoucí šaty rozhodně nepocházely z bazaru. Měl na sobě tuniku z pravé vlny a bavlny lemovanou brokát, světlé lesklé kalhoty a nový opasek, na kterém na levém boku visela tobolka z ručně opracované kůže. Oblečení stálo více, než by si jeho otec mohl dovolit, ale tady mu bylo téměř k ničemu. Přesto stál vzpřímeně a rty měl hrdě sevřené.
John klopýtal vpřed, aby si v dlouhé frontě udržel místo. Před sebou měl položené zavazadlo, standardní součást

kosmické výstroje bez přívěsných cedulek. Ani se nenamáhal tašku zvedat, jenom ji před sebou kopal dopředu. Měl zato, že by vypadalo nedůstojné, kdyby se shýbal, a důstojnost byla to jediné, co mu zbývalo.

Před ním byla nějaká pětičlenná rodina, tři řvoucí děti a jejich apatičtí rodiče. Možná, že to ani nejsou jejich rodiče, pomyslel si. Měšťánské rodiny nebyly nikdy příliš stabilní. Agenti Migračního úřadu ponechávali často své dětské svěřence v cizí péči a jejich nadřízení se zřídka starali o přesnou totožnost vyvážených nešťastníků.

Neuspořádaný dav se neúprosně sunul ke konci chodby. Každá fronta končila u drátěné klece, ve které byl psací stůl z plastové oceli. Každá rodina vstoupila do klece pohromadě, dveře se zavřely a pohovor začal.

Znudění úředníci, kteří měli na starosti umístěnký, svým klientům zřídka naslouchali a kolonisté nevěděli, co jim mají říci. Většina z nich nevěděla o světech vně sluneční soustavy zhora nic. Jak málokterý slyšel kdy o tom, že planeta Tanith je horká, Fulson studená a na planetě Sparta že se žije těžko, ale svobodně. Někteří věděli o tom, že Hadley má dobré podnebí a je pod laskavou patronací společnosti American Express a Koloniálního úřadu. Neboť ti, kteří byli odsouzeni k transportu bez uvěznění, dobře věděli, že jejich budoucnost stěží něco významně ovlivní. Většina byla nezávisle na své vůli poslána na důlní a zemědělské planety, kde byl stálý nedostatek pracovních sil, anebo do pekla Tanithu, kde jejich osudem bude tvrdá práce, bez ohledu na to, jak zní jejich rozsudek.

Patnáctiletý chlapec — raději se pokládal za muže, ale věděl, že většina jeho emocí je klukovských, bez ohledu na to, jak úporně se snaží je ovládat — postoupil téměř až k drátěné hovorňe. Ovládalo jej čiré zoufalství.

Jakmile teď absolvuje pohovor, bude bez milosti naložen do jedné z transportních lodí Migračního úřadu. John se obrátil na strážného v šedé uniformě, který se ležerně opíral o ochranný drátěný plot s velkými oky. "Pořád se vám snažím vysvětlit, že tu jde o omyl! Já tu nemám co —"

"Drž hubu," vyjel na něj strážný. Hroživě proti němu namířil trombónovitě ústí sonického omračovačla. "Každý tvrdí, že v jeho případě jde o omyl, jasný? Nikdo sem nepatří. Řekni to u pohovoru, synku!"

John zkrivil rty a měl chuť se na strážného vrhnout, aby ho přinutil poslouchat S námahou se snažil potlačit vzrůstající přívál hněvu. "Jdi k čertu, ty..."

Strážný pozvedl zbraň. Měšťánská rodina, stojící před Johnem, se semkla dohromady a cpala se kupředu, aby unikla z dosahu toho bláznivého kluka, kvůli kterému by všichni mohli dostat palčivou ránu. John se podířil a nasupeně se zařadil zpátky do fronty.

Komentátoři televizní společnosti Tri-V tvrdili, že omračovačla jsou bezbolestná, ale John neměl chuť vyzkoušet to na vlastní kůži. Pracovníci Tri-V říkali spoustu jiných věcí. Tvrdili například, že většina kolonistů jsou dobrovolníci a že Migrační úřad zachází s transponovanými důstojně.

Nikdo jim samozřejmě nevěřil. Nikdo nevěřil ani tomu, co říkala vláda. Lidé nevěřili v přátelství mezi národy, které vytvořily Kondominium, ani zvoleným představitelům, ani —

Došel k drátěné hovorňe. Úředník měl na sobě stejnou uniformu jako strážní, ale jeho šedá kombinéza měla na zádech a na prsou namalované číslo. Muž měl nepravidelně zašpičatělé zuby, mezi kterými zely velké mezery. Když se usmál, byly na nich vidět zažloutlé skvrny. Usmíval se často, ale v jeho výrazu nebyla žádná vřelost.

"Tak co pro mě máš?" zeptal se úředník. "Kluk oblečený jako ty si může dovolit všechno, co chce. Tak kam chceš jet, kluku?"

"Já nejsem kolonista," prohlásil John. Stoupal v něm hněv. Úředník sám nebyl nic víc než vězeň — jakým právem s ním mluvil tímhle tónem? "Žádám rozmluvu s nějakým důstojníkem Kondominia."

"No jo, zase jeden takovej, co?" Pověřenec se přestal usmívat "Půjdeš na Tanith." Stiskl knoflík a dveře na protější straně klece se otevřely. "Vypadni," štěkl. "Nebo zavolám stráž." Ukázal prstem výhružně na spínač na svém stole.

John vyndal z náprsní kapsy tuniky své papíry. "Jsem přidělen ke službě ve válečném námořnictvu Kondominia," vychrlil. "Mám rozkaz hlásit se v náložovací stanici Canaveral k transportu lodí Migračního úřadu na Lunární základnu."

"Hní sebou — cože?" Pověřenec se zarazil a na tváři mu znovu zahrál úsměv. "Ukaž, ať se podívám!" Natáhl ulepenou ruku.

"Ne!" John teď nabýval ztracenou sebedůvěru. "Ukažu papíry kterémukoliv důstojníkovi Kondominia, ale vy dejte ty ruce pryč. A teď zavolejte nějakého důstojníka."

"No jistě." Úředník se ani nehnul. "Bude tě to stát deset kreditů."

"Co?"

"Deset kreditů. Padesát babek, jestli nemáš kredity Kondominia. Nedívej se tak na mne, kluku. Jestli nezaplatíš, pakuješ se na loď na Tanith. Možná tam dáj všechno do pořádku, možná ne, ale rozhodně se budeš hlásit pozdě. Uděláš nejlíp, když mi něco šoupneš."

John vyndal dvacetidolarový peníz. "To je všechno, co máš?" zeptal se úředník. "O.K. O.K., tak to musí stačit."

Vytáhl na telefonu kód a za minutku vstoupil do klece poddůstojník v modré kombinéze Vesmírného válečného námořnictva Kondominia.

"Co potřebuješ, Usměvavej?"

"Mam tu jednoho z vašich. Novej kadet. Zamotal se mezi kolonistama." Úředník se zasmál, když si všiml, jak se John snaží ovládnout.

Poddůstojník si Usměvavého s odporem měnil. "Váš povolávací rozkaz, pane?" řekl.

John mu podal papíry s obavou, že už je nikdy víc neuvidí. Námořník si je prohlédl. "John Christian Falkenberg?"

"Ano."

"Děkuji vám, pane." Otočil se k úředníkovi. "Naval."

"Ale no tak, dyť si to může dovolit."

"Chceš, abych zavolal námořní pěšáky, Usměvavej?"

"Ježíši, ty seš zatvrzelej —" Úředník vyndal z kapsy minci a odevzdal ji.

"Tudy, pane," usmál se námořník. Sehnul se pro Johnovo zavazadlo. "A tady jsou vaše peníze, pane."

"Děkuji, můžete si je nechat."

Poddůstojník přikývl. "Děkuji vám, pane. Usměvavej, ještě jednou se otřeš o někoho z našich a já se postarám, aby si tě pěšáci vzali do parády, až budeš mimo službu. Pojdte, pane."

John se protáhl průchodem z krychle. Poddůstojník byl nejméně dvakrát tak starý jako on, a Ještě nikdo předtím Johnovi neřikal "pane". Johnu Falkenbergovi to dalo pocit sounáležitosti s něčím, pocit, že našel to, co hledal celý svůj život. Dokonce i pouliční gangy mu byly uzavřeny a přátelé, se kterými vyrůstal, vždycky jakoby patřili do nějakého jiného světa, ne do jeho vlastního. A teď najednou v jediné vteřině to snad našel — ale co vlastně našel, ptal se sám sebe?

Procházel úzkými na bílo natřenými chodbami a potom vyšli do oslnivého floridského slunečního svitu. Úzký můstek vedl k přidi ohromné okřídlené výsadkové lodi, která se vznášela na konci dlouhého mola, přeplněného kolonisty a nadávajícími strážnými.

Poddůstojník krátce promluvil s hlídkou námořní pěchoty, která stála u lávky pro důstojníky, a potom pečlivě zasalutoval důstojníkovi na jejím konci. John jej chtěl napodobit, ale věděl, že v civilních šatech se nesalutuje. Otec ho nutil číst knihy o vojenské historii a o zvyklostech panujících v ozbrojených silách od té doby, co se rozhodl, že Johnovi zařídí přijetí na Akademii.

Dokud nezmizeli uvnitř lodě, doléhal k nim odevšad

halas kolonistů. Když se za nimi uzavíral palubní průlez, posledním zvukem, který slyšeli, byly nadávky strážných.

"Račte, pane. Tudy." Poddůstojník ho vedl bludištěm ocelových chodbiček, vzduchotěsných přepážek, žebříků, šachet, drátěných průchodů a dalšími neznámými prostorami. Ačkoliv kř používalo válečné námořnictvo Kondominia, její větší část byla majetkem Migračního úřadu. Pěkně to tu páchlo. Nebyla tu žádná okénka a John po několikerém odbočení ztratil v chodbách orientaci.

Poddůstojník ho vedl svižným tempem, dokud nepřišli k jednomu dveřím, které se na pohled nijak nelišily od ostatních. Stiskl tlačítko na venkovním panelu.

"Vstupte," ozvalo se z panelu.

V kajutě bylo osm stolů v kóji, ale jenom tři lidé seděli v jediné kóji. V kontrastu k šedivým ocelovým chodbám venku byla kajuta zařízena téměř vesele. Na stěnách visely malby, nábytek byl pokořovaný a dokonce tu byly jakési koberce. Na protilehlé stěně visel oficiální znak Kondominia — americký orel a sovětský srp a kladivo, červená, bílá a modrá a bílé a rudé hvězdy.

Tři muži popíjeli a působili uvolněně. Všichni na sobě měli civilní obleky ne nepodobné Johnovu, jediné starší muž měl na sobě poněkud konzervativnější tuniku. Oba další byli asi v Johnově věku, možná o rok starší, víc určité ne.

"To je jeden z našich, pane," oznámil poddůstojník. "Nový kadet, ztratil se mezi kolonisty."

Jeden z mladíků se zasmál, ale starší muž ho strohým gestem zarazil. "V pořádku, bocmane. Děkuji vám. Pojdte blíž, my nekoušeme."

"Děkuji vám, pane," řekl John. Přeslapoval nejistě ve dveřích a uvažoval, co je to asi za lidi. Pravděpodobně důstojníci Kondominia, pomyslel si. Poddůstojník by se tímhle způsobem nechoval k nikomu jinému. Ačkoliv byl vystrašený, jeho analytická mysl nepřestávala pracovat, očima prozkoumával kajutu.

Určitě to jsou důstojníci Kondominia, shrnul své úvahy. Asi se vracejí na Lunární základnu z dovolené nebo si odbyvají služební turnus v normální zemské tíži. Přirozeně, že mají na sobě civilní obleky. Nosit na Zemi uniformu Kondominia mimo službu znamenalo koledovat si o vraždu.

"Poručík Hartmann, k vašim službám," představil se starší muž. "A kadeti Rolnikov a Bates. Můžu vidět váš povolávací rozkaz?"

"John Christian Falkenberg, pane," řekl John. "Kadet. Alespoň myslím, že jsem kadet. Ale nejsem si jist. Nebyl jsem vzat do přísahy nebo něco podobného."

Všichni tři muži se dali do smíchu. "To ještě budete, pane," řekl Hartmann. Vzal si od Johna papíry. "Ale stejně jste jedním z prokletých, ať už s přísahou, nebo bez ní."

Zkoumal umělohmotný list a srovnával Johnovu tvář s fotografií. Potom si přečetl poznámku na konci stránky. Hvízdal. "Senátor Martin Grant. Zařazen samotným protektorem válečného námořnictva, nikým menším. S takovouhle protekcí bych se nedivil, kdybyste mě za pár let předběhl v hodnosti."

"Senátor Grant je bývalým žákem mého otce," vysvětlil John.

"Jo tak," vrátil mu Hartmann listiny a posunkem ho vyzval, aby se posadil vedle něj. Potom se otočil k jednomu z kadetů. "Co se týče vás, pane Batesi, nevidím, co je tu k smíchu. Co je tak směšného na tom, že se jeden z našich bratrů důstojníků ztratil mezi kolonisty? Vy jste se nikdy neztratil?"

Bates se rozpačitě zavrtěl. Měl pisklavý hlas a John si uvědomil, že Bates není o nic starší než on sám. "Proč neukázal strážnému svoji statutární legitimaci daňového poplatníka?" nevzdával se Bates. "Zavedli by ho k nějakému důstojníkovi. Nebo snad ne?"

Hartmann pokrčil rameny.

"Já žádnou nemám," řekl John.

"Ehm." Hartmann jakoby se stáhl, ačkoliv se vlastně vůbec nepohnul. "Tedy," pronesl, "obvykle nepřijímáme důstojníky z měšťanských rodin —"

"My nejsme měšťané," pronesl John rychle. "Můj otec je kondominální univerzitní profesor a já jsem se narodil v Římě."

"Ach tak," řekl Hartmann. "Žili jste tam dlouho?"

"Ne, pane. Otec pracoval raději jako hostující univerzitní profesor. Žili jsme v mnoha univerzitních městech." Teď už ta lež tak nebolela. John byl přesvědčen, že profesor Falkenberg ji opakoval tak často, až jí skutečně uvěřil. John však věděl své. Viděl, jak zoufale se otec snaží, aby získal definitivu, ale vždycky, vždycky si udělal příliš mnoho nepřátel. Je příliš přímočarý a příliš čestný. To je jedno vysvětlení. Je vzpurným zkurvysynem a nedokáže s nikým vyjít. To je další vysvětlení. Žil jsem v té situaci tak dlouho, že už mi to nevádí. Mít tak ale domov, to by bylo fajn. Alespoň si myslím.

Hartmann se pozvolna uvolňoval. "Dobrá, pane Falkenbergu, ať už je důvod jakýkoliv, udělal byste daleko lépe, kdybyste se narodil jako daňový poplatník Spojených států. Anebo sovětský člen strany. Takhle jste bohužel, stejně jako já, odsouzen zůstat v nižší hodnostní třídě důstojnického sboru."

Hartmann hovořil s přízvukem, ale John jej nedokázal přesně zařadit. Určitě byl Němec; v ozbrojených silách Kondominia bylo mnoho Němců. Nebyl to však tuctový Němec. John žil v Heidelbergu dost dlouho na to, aby dokázal rozpoznat mnoho odstínů němčiny. Východní Německo? Snad.

Uvědomil si, že ostatní čekají, až něco řekne. "Myslel jsem..., myslel jsem si, pane, že ve vojsku Kondominia existuje rovnost."

Hartmann pokrčil rameny. "Teoreticky zajisté. V praxi — generálové, admirálové, dokonce kapitáni velící lodím jsou podle všeho vždycky jen Američané nebo Sověti. Není to tak proto, že by to chtěl důstojnický sbor, pane. Mezi sebou neuznáváme žádnou zemi původu a žádné politiky. Nikdy. Naší vlastí je loďstvo, naší jedinou vlastí." Zahleděl se na svou sklenici. "Pane Batesi, potřebujeme další pití, a skleničku pro našeho nového soudruha. Skočte pro to."

"Aye aye, sire. (*)" Podsaditý kadet vyšel z kajuty a minul cestou prázdný bar v rohu. Vrátil se za okamžik s plnou lahví americké whisky a prázdnou skleničkou.

Hartmann nalil plnou sklenici a přistrčil ji k Johnovi. "Námořnictvo vás naučí hodně věcí, kadete Johne Christiane Falkenbergu. Jednou z nich je pití. Všichni pijeme nad míru. Další věcí, kterou vás naučíme, je proč tak pijeme, ale než se dozvíte proč, musíte se naučit jak."

Pozvedl sklenici. Když John zvedl svou a jen tak usrkl, Hartmann se zamračil. "Víc," řekl. Podle intonace se jednalo o rozkaz.

John vypil polovinu whisky. Již léta pil pivo, ale otec mu nedovoloval pít často destiláty. Moc mu to nechutnalo a spálilo mu to hrdlo a žaludek.

"A teď nám řekněte, proč jste vstoupil do naší vznešené bratrské party?" zeptal se Hartmann. V hlase se Vanglosaském válečném námořnictvu znamená tato odpověď "provedu", a co již od 18. století. Výraz se objevuje náhle v 16. století, jeho původ je ovšem nejasný. Snad je to dialektická forma přitakání yes, ja. ozývalo varování. Mluvil žertovným tónem, ale vespod zaznívalo něco vážnějšího. Možná si z ozbrojených sil vůbec nedělal legraci, když nazýval válečné námořnictvo partou bratří.

John alespoň doufal, že nežertuje. Nikdy neměl bratry. Nikdy neměl přátele ani domov a jeho otec byl nevrlý kantor, který ho naučil hodně věcí, ale nikdy mu nedal najevo oddanost ani přátelství,

•Já—

"Ale čestně," varoval ho Hartmann. "Reknu vám jedno tajemství, tajemství loďstva. Mezi sebou si nelžeme." Zahleděl se na druhé dva kadety a ti přikýkli. Rolnikov poněkud pobaveně, Bates vážně, jako v kostele.

"Tam venku," řekl Hartmann, "venku si lžou, podvádějí a jeden druhého zneužívají, S námi to tak není. Jsme zneužívání, to jistě. Ale my víme, že to tak je a jeden ke druhému se chováme čestně. To je důvod, proč jsou nám chlapi oddaní, A proč my jsme oddaní loďstvu."

Tohle je důležité, usoudil John, protože Hartmann pohlédl na zástavu Kondominia na zdi, ale o Kondo-miniu nepadlo ani slovo. Jedině o loďstvu. "Jsem tu, protože mě otec chtěl dostat z domu a zařídil mi přijetí," vyhrkl.

"Buďto si najdeš ještě nějaký jiný důvod, nebo s námi nezůstane!," řekl Hartmann. "Vypij to."

"Provedu."

"Správná odpověď je »aye aye, sire«."

"Ave aye, sire," řekl John a vyprázdnil sklenici.

Hartmann se usmál. "Tak je to správně." Dolil sobě a potom ostatním. "Co je posláním válečného námořnictva Kondominia, pane Falkenbergu?"

"Prosím? Vykonávat vůli Velikého senátu —"

"Ne. Je to jeho vlastní existence. A pouhou svou existencí udržovat do určité míry mír a pořádek v tomhle koutě galaxie. Získat dostatek času pro lidi, aby se stačili

do té doby, než se ti proklátí blázni mezi sebou pozabíjejí, dostat do takové vzdálenosti od Země, kde už nebude hrozit vyhubení lidské rasy. A to je naše jediné poslání,"

"Pane?" hlas kadeta Rohlíková zněl klidně, ale naléhavě. "Pane poručíku, musíte pít tak mnoho?"

"Ano. Musím," odpověděl Hartmann. "Děkuji vám za vaši starostlivost, pane Rohlíkové. Ale jak vidíte, v přítomné chvíli jsem jen pasažérem. Ozbrojené síly nemají žádné předpisy proti pití. Vůbec žádné, pane Falkenbergu. Existuje přísný zákaz nastoupit do služby v nezpůsobilém stavu, ale žádný předpis nezakazuje pití. A já v tuto chvíli nemám žádné služební povinnosti." Zvedl sklenici. "Kromě jediné. Promluvit s vámi, pane Falkenbergu, a říci vám pravdu, abyste od nás buď utekl, anebo s námi sdílel prokletí po zbytek svého života, protože my nikdy svým lidem nelžeme." Na okamžik zmlkl a Falkenberg přemítal, jak moc opilý asi Hartmann je. Připadalo mu, že důstojník svá slova zvažuje pečlivěji, nežli to kdykoliv činil jeho otec, když byl opilý.

"Co víte o historii válečného námořnictva Kondominia, pane Falkenbergu?" chtěl vědět Hartmann.

Možná víc než vy, pomyslel si John. Otcovy přednášky z historie rozvoje Kondominia byly proslulé. "Začalo to

politikou usmířování a brzy existovala mezi Spojenými státy a Sovětským svazem pavučina formálních smluv. Smlouvy neukončily prapůvodní nepřítelství mezi oběma supervelmocemi, ale jejich společné zájmy byly důležitější než rozdíly. Bylo očividně lepší, aby tu místo dvou velkých mocností existovala jenom..." Ne. Hartmann nechť slyšel přednášku profesora Falkenberga. "Skoro nic, pane."

"Byli jsme vytvořeni z francouzské cizinecké legie," poučil ho Hartmann. "Jako legie cizinců, kteří mají bojovat za umělé spojenectví států, jež nenávidí jeden druhého. Jak může člověk něčemu takovému obětovat svou duši a život, pane Falkenbergu? Jaké srdce má to spojenectví? Jaká síla inspiruje chlapeckou oddanost?"

"Nevím, pane."

"Oni to také nevědí." Hartmann mávl rukou k oběma kadetům, kteří se opatrně opírali o lenochy svých křesel a tvářili se, jako že pozorně poslouchají... či neposlouchají... John to nedokázal odhadnout. Možná si mysleli, že z Hartmanna mluví ztřeštěná opilost. Byla to ale dobrá otázka.

"Já nevím, pane," opakoval John.

"Aha. Ale to neví nikdo, protože na to neexistuje odpověď. Muži nedokáží položit své životy kvůli spojenectví. My přesto ale bojujeme. A doopravdy umíráme."

"Na rozkaz Velkosenátu," pronést tiše Rolnikov.

"My ale nemilujeme Velkosenát," odtušil Hartmann. "Milujete Velký senát, Rolnikové? A vy, pane Batesi? My víme, co je Velký senát zač. Jsou to zkorumpovaní politici, kteří lžou jeden druhému a kteří využívají velké bohatství pro sebe a moc pro zájmy svých vlastních frakcí. Pokud můžou. Už nás nevyužívají, tak jako tomu bylo kdysi. Pijte, pánové. Pijte." Whisky začínala působit, Johnovi hučelo v hlavě. Cítil, jak mu na spáncích a v podpaží vyráží pot. obracel se mu žaludek, ale zdvihl sklenici a znovu se napil společně s Rolnikovem a Batesem a mělo to pro něj větší význam, než měl kdy kalich se svátostí oltářní. Rád by věděl proč, ale byl ovládán jen emocemi, ne rozumem. Patřil sem, k tomuto člověku, k těmto lidem, a byl jedním z nich.

Jako kdyby četl Johnovy myšlenky, poručík Hartmann rozpráhl ruce, položil je třem chlapcům kolem ramen, dvěma nalevo, samotnému Johnovi napravo a ztišeným hlasem je všechny oslovil. "Ne. Jsme tu proto, že loďstvo je naší otčinou a naši bratři v ozbrojených silách jsou naší jedinou rodinou. A kdyby loďstvo kdykoliv požadovalo naše životy, vzdáme se jich jako muži, protože nemáme žádné jiné místo, kam bychom mohli jít."

I.

O dvacet sedm let později...

Země ve své nekonečné líbeznosti plula nad temnými měsíčními horami. Nad Kalifornií a větší částí Pacifiku se klenul den a zářící oceán vytvářel nemožně modré pozadí pro závrť jasných oblaků, víncích v ohromné tropické bouři. Z dosahu měsíčních útesů vyhlížel domov člověka jako křehký míč uprostřed černého, hvězdami posetého sametu vesmíru. Míč, který lze uchopit a rozdrtit holýma rukama.

Velkoadmirál Sergej Lermontov vzhlédl k jasnému obrazu na monitoru a pomyslel si, jak snadno by Země mohla zemřít. Měl její obraz na jednom z oken počítače neustále, aby mu tento fakt připomínala, kdykoliv zdvihl hlavu.

"To je všechno, co jsme pro tebe mohli udělat. Sergeji." Jeho návštěvník seděl s rukama pečlivě složenými v klíně.

Fotografie by zachytila jeho uvolněnou pozici, jak sedí pohodlně ve velkém návštěvníckém křesle, potaženém kůžemi zvířat žijících na planetách vzdálených stovky světelných let od Země. Bližší pohled by však odhalil, že ve skutečnosti ten člověk není vůbec uvolněný. Dokázal tak vypadat jen díky své dlouhé zkušenosti politika.

"Byl bych rád, kdyby toho mohlo být více." Senátor Martin Grant pomalu zavrtěl hlavou. "Je to alespoň tohle."

"Vzdáme se lodí a rozpustíme pluky. Nemohu loďstvo obhospodařovat s tímhle rozpočtem." Lermontovův hlas byl nesmlouvavý a přesný. Posunul si na úzkém nose brýle bez obrouček do pohodlnější pozice. Jeho gesta, stejně jako hlas, byla precizní a přesná. V důstojnických jídelnách válečného námořnictva se vykládalo, že velkoadmirál je nacvičuje před zrcadlem.

"Budeš muset udělat všechno, co je v tvých silách. Dokonce si ani nemůžeme být jisti, že Sjediněná strana přežije příští volby. Bůh ví, že bychom je nepřežili, kdybychom na loďstvo vydali ještě víc peněz."

"Na státní armády je ale peněz dost." Lermontov vrhl významný pohled na obraz Země na monitoru. "Na armády, které mohou zničit Zemi. Martine, jak můžeme udržovat mír, když nám neumožníte udržet lodě a muže?"

"Nemůžeme udržovat mír, když Kondominium přestane existovat."

Lermontov se zamračil. "Takže existuje reálná šance, že Sjediněná strana prohraje volby?"

Martin Grant sotva znatelně přikývl. "Ano."

"A Spojené státy vystoupí z Kondominia." Lermontov přemítal o následcích, jaké to bude mít pro Zemi a pro téměř stovku světů obydlených lidmi. "Bez naší pomoci mnoho kolonií nepřežije. Je pro ně příliš brzy. Kdybychom nepotlačili vědu a výzkum, bylo by to možná jiné, ale existuje tolik nezávislých světů — Martine, koloni-zované světy jsou příliš řídké osídleny. Kondominium jim musí pomoci. Jsme zodpovědní za jejich problémy díky našim koloniálním vládám. Nedali jsme jim šanci, aby dokázali žít bez nás. Nemůžeme je teď jen tak beze všeho opustit."

Grant seděl bez pohnutí a mlčel.

"Já vím, že dělám kázání odpadlíkům. Ale bylo to právě válečné námořnictvo, které dalo Velkému senátu moc nad koloniemi. Nemohu si pomoci, ale cítím se za to odpovědný."

Senátor Grant opět kývl. Nedalo se poznat, jestli přitakává, anebo jen tak potřásá hlavou. "Řekl bych, že můžete udělat ještě hodně, Sergeji. Loďstvo poslouchá tebe, ne Velký senát. Ví, že můj synovec vám to řekl dostatečně jasně. Válečníci respektují zase jen válečníky, pro nás politiky mají jenom opovržení."

"Navádíš mě ke zradě?"

"Ne. Rozhodně tě nenabádám, aby loďstvo vzalo věci do svých rukou. Vláda vojáků nám nejde moc k duhu, vid'?"

Senátor Grant trochu pootočil hlavou směrem k Zemi. Ve dvaceti státech na zemi vládla armáda a v žádném nikterak úspěšně.

Na druhé straně ani politikové si nevedou zrovna nejlépe, pomyslel si. Nikdo si nevede moc dobře. "Jako bychom neměli žádné konkrétní cíle, Sergeji. Prostě se jen tak vezeme a doufáme, že všechno půjde lépe. Ale proč by mělo?" "Já už jsem skoro přestal doufat, že se podmínky zlepší," odpověděl Lermontov. "Teď už se jenom modlím, aby se nezhoršily." Zkřivil rty v sotva znatelném úsměvu. "Ty modlitby jsou ale zřídka vyslyšeny."

"Včera jsem mluvil s bratrem," pokračoval Grant. "Opět vyhrožuje, že půjde do penze. Řekl bych, že tentokrát to myslí vážně."

"Ale to přece nemůže udělat!" Lermontov se zachvěl. "Tvůj bratr je jedním z mála lidí v americké vládě, kteří chápou, jak zoufale potřebujeme čas."

"To jsem mu také řekl."

"A co on na to?"

Grant zavrtěl hlavou. "Je to nelítostný souboj, Sergeji. John nevidí způsob, jak to ukončit. Držet se zpátky je moc pěkné, ale k čemu to nakonec je?"

"Není přežití jedné civilizace dostatečným důvodem?"

"Jestli to je ten cíl, ke kterému směřujeme, pak ano. Ale jakou máme jistotu, že se nám právě tohle podaří?"

Veloadmirál se chladně usmál. "Žádnou, samozřejmě. Ale můžeme si být jisti, že nic nepřežije, jestliže nezískáme víc času. Ještě pár let míru, Martine. V několika letech se může hodně přihodit. A jestli ne — no tak jsme získali alespoň pár let."

Zeď za Lermontovými zády byla pokryta vlajkami a plaketami. Uprostřed byl znak Kondominia — americký orel, sovětský srp a kladivo, rudé a bílé hvězdy. Pod znakem bylo oficiální heslo válečného námořnictva: Naším povoláním je mír.

To motto jsme jim vybrali my, pomyslel si Grant. Vel-kosenát přinutil námořnictvo, aby je přijalo. Rád bych věděl, kolik důstojníků kromě Lermontova mu věří? Jaké heslo by si asi vybrali, kdybychom to nechali na nich?

Vždycky existují nějakí válečníci, a pokud jim nedáte něco, za co stojí válčit... My se ale bez nich neobejdeme, protože přicházejí časy, kdy bude nutné mít válečníky. Takové, jako je Sergej Lermontov.

Je ale nutné mít takové politiky, jako jsem já? "Promluví znovu s Johnem. Stejně jsem nikdy moc nevěřil tomu, že chce odejít do penze. Jakmile člověk přivykne moci, už se jí těžko zřekne. Chce to jen trochu přesvědčování, nějaké dobré důvody, které ospravedlní její udržení. Moc je víc návyková než nějaké drogy."

"S naším rozpočtem ale nic neuděláte."

"Ne. Po pravdě řečeno, je tu víc problémů. Potřebujeme Bronsonovy voliče a Bronson si klade požadavky."

Lermontov přimhouřil oči a v jeho hlase zazněl odpor. "Alespoň že víme, jak s lidmi jako je Bronson zacházet." Je to zvláštní, pomyslel si Lermontov, že tak odporné kreatury jako Bronson představují vlastně nepatrný problém. Dají se podplatit. Vlastně čekají na to, že je někdo koupí.

Jsou to právě čestní lidé, kteří způsobují opravdové problémy. Lidé jako Harmon ve Spojených státech a Kaslov v Sovětském svazu, lidé, kteří mají přesvědčení, za které dokáží zemřít — takoví přivedli lidstvo až sem.

Raději bych se ale znal s Kaslovem a Harmonem a s jejich přáteli než s Bronsonem, jehož lidé nás podporují,

"Některé z těch věcí, které požaduje, se ti nebudou líbit," řekl Grant. "Není plukovník Falkenberg tvým zvláštním chráněncem?"

"Je to jeden z našich nejlepších mužů. Používám ho pokaždé, když jsme v nějaké zoufalé situaci. Jeho chlapi za ním půjdou kamkoliv a on při plnění úkolů neplýtvá životy."

"Podle všeho šlápl Bronsonovi párkrát na kuří oka. Chce, abychom ho propustili."

"Ne." Lermontovův hlas byl pevný.

Martin Grant potřásl hlavou. Náhle pocítil obrovskou únavu, navzdory nepatrné přitažlivosti Měsíce. "Nemáme na vybranou, Sergeji. Není to jen osobní nevraživost, ačkoliv o to jde samozřejmě také. Bronson se řídí podle Harmona a Harmon považuje Falkenberga za nebezpečného."

"Samozřejmě, že je nebezpečný. Je to válečník. Ale představuje nebezpečí jenom pro nepřátele Kondominia..."

"Přesně tak." Grant znovu vzdychl. "Sergeji, já to vím. Okrádáme vás o vaše nejlepší nástroje a ještě očekáváme, že budete pracovat bez nich."

"Je to ještě horší, Martine. Jak se ovládají válečníci?"

"Prosím?"

"Ptal jsem se tě, jak se ovládají válečníci?" Lermontov si urovnal špičkami prstů obou rukou brýle na nose. "Tím, že si získáme jejich respekt, samozřejmě. Ale co se stane, když o ten respekt přijdeme? Pak už se o žádném ovládání nedá mluvit. A ty tady mluvíš o jednom

z nejlepších žijících vojenských mozků. Jednou bys mohl svého rozhodnutí litovat, Martine."

"Nemůžu si pomoci, Sergeji, Copak si myslíš, že z toho mám radost, když ti tady říkám, abys ses zbavil svého nejlepšího chlapa kvůli takovému plazovi jako je Bronson? Ale to právě nehraje žádnou roli. Vlastenecká strana je připravena spustit kolem toho velký skandál a takový politický tlak by Falkenberg stejně nepřežil, to víš dobře. Žádný důstojník by to nepřežil. Jeho kariéra je u konce tak jako tak."

"V minulosti jsi ho vždycky podporoval."

"Zatraceně, Sergeji. Já jsem ho přece především dostal do Akademie. Nemůžu ho podporovat a ty také ne. Buď půjde on, anebo ztratíme Bronsonovu podporu v otázce rozpočtu."

"Ale proč?" nechápal Lermontov. "Jaký je skutečný důvod?"

Grant pokrčil rameny. "Bronsonův nebo Harmonův? Bronson nenávidí plukovníka Falkenberga už od té záležitosti na

Kennicottu. Bronsonova rodina tam ztratila spoustu peněz a nijak to neovlivnil ani ten fakt, že Bronson hlasoval pro Falkenbergovo vyznamenání. Pochybuji, že je v tom něco jiného.

U Harmona se jedná o odlišnou motivaci. Ten je opravdu přesvědčen, že Falkenberg by mohl vést své jednotky proti Zemi. A jakmile jednou požádá o Falkenbergův skalp jako laskavost od Bronsona —"

"No dobrá. Ale Harmonovy důvody jsou směšné. Alespoň v tuhle chvíli jsou směšné —"

"Jestli je opravdu tak nebezpečný, tak ho zabijte," řekl Grant. Uviděl výraz Lermontovy tváře. "Já jsem to tak nemyslel, Sergeji, ale budeš s tím muset něco udělat."

"Udělám."

"Harmon si myslí, že bys mohl Falkenbergovi nařídít, aby se proti Zemi vydal na pochod."

Lermontov překvapeně vzhledl.

"Ano. Došlo to až takhle daleko. Zatím ještě ani Bronson není připraven žádat tvůj skalp. Zatím. Ale to je jen další důvod, aby tvoji zvláštní chráněnci zaujali právě teď neutrální postoj."

"Mluvíš o našich nejlepších lidech."

Grantův pohled byl naplněn bolestí a smutkem. "Jistě. Každý, kdo je výkonný, nahání vlastencům pekelnou hrůzu.

Chtějí Kondominium vymazat nadobro, a pokud se jim to nepodaří, tak je alespoň oslabí. Nepřestanou také remcat, dokud se nezbavíme svých nekompetent-nějších důstojníků, a nemůžeme s tím nic moc dělat. Možná, že se to za pár let trochu zlepší."

"Anebo zhorší," odušil Lermontov.

"Jo. Možné je všechno."

Sergej Lermontov upíral oči na monitor ještě dlouho poté, co senátor Grant opustil jeho kancelář. Nad Pacifik se pomalu přikrádalo stmívání, Havaj už byla ve stínu, a Lermontov stále seděl bez hnutí a neklidně bubnoval prsty na vyleštěné dřevěné desce psacího stolu.

Já jsem věděl, že to tak dopadne, říkal si. Ale nečekal jsem to tak brzy, ne tak brzy. Ještě toho musíme tolik vykonat, než bude možné odejít.

A přece — nebude to už dlouho trvat a nebudeme mít na vybranou. Možná bychom měli jednat už teď.

Lermontov si připomněl své mládí v Moskvě, kdy prezidium ovládali generálové, a otřásl se. Ne, pomyslel si. Vojské ctnosti jsou bezcenné, když jde o to vládnout civilistům. Ale politikové si nepočínají o mnoho lépe.

Kdybychom jenom nepotlačili vědecký výzkum. To však bylo vykonáno ve jménu míru. Aby se zabránilo vývoji nových zbraní. Aby se kontrola nad technickým vývojem udržela v rukou vlády a technika nám všem nediktovala politiku. Zdálo se to tak rozumné, a kromě

toho bylo to už tak dávno. Dnes již existovalo jen velice málo vyškolených techniků, protože nikomu se nechtělo žít pod omezeními Úřadu pro techniku.

Co se stalo, nedá se odeslat, pomyslel si a rozhlédl se po kanceláři. V otevřených vitrinách byly police zaplněné upomínkami na tucty světů. Exotické lastury ležely vedle vycpaných plazů, obklopeny lesknoucími se kameny, které by dosáhly pohádkové ceny, kdyby měl zájem je prodat.

Impulzivně se natáhl k ovládacímu panelu a otáčel voličem. Po monitoru skákaly jednotlivé obrazy, až se objevila kolona mužů pochoduujících velkou otevřenou kamennou bublinou. V ohromné jeskyni vypadali jako trpaslíci.

Oddíl námořní pěchoty Kondominia pochodoval centrální oblastí Lunární základny. Komora Velkosenátu a místnosti vládních úředníků byly hluboko pod jeskyní, tak hluboko ve skále, že žádná zbraň nemohla vůdce Kondominia překvapit a zničit. Nad nimi hlídkovali válečníci a tato skupina pochodovala vystřídat denní směnu.

Lermontov zapnul snímač zvuku, ale kromě rytmických úderů pochoduujících nohou neslyšel nic. Vzhledem k nízké přitažlivosti šli vojáci opatrně, tempo chůze přizpůsobili své nízké váze. Lermontov věděl, že stejné precizně by pochodovali i ve světě s vysokou přitažlivostí.

Měli na sobě uniformy modré a šarlatové barvy, s lesklými zlatými knoflíky, odznaky ze sytě bronzové slitiny vyráběné na Kennicottu, barety ušité z kůže jakéhosi plazu, který plave v mořích Tanithu. Stejně jako kancelář velkoadmirála, také námořní pěšáci Kondominia vykazovali vliv světů, vzdálených světelné věky.

"Předzpívat!"

Rozkaz zazněl z reproduktoru tak hlasitě, že admirála téměř vyděsil. Jakmile muži začali zpívat, ztišil zvuk.

Lermontov se sám pro sebe usmál. Tahle píseň byla oficiálně zakázána, a její volba byla rozhodně nevhodná pro gardu, právě se chystající zaujmout strážní stanoviště vně prostor Velkého senátu. Byla to však zároveň téměř oficiální pochodová píseň námořní pěchoty. Snad by mohla oslovit každého senátora, který by ji naslouchal, pomyslel si Lermontov.

Kdyby ovšem senátoři byli vůbec ochotni naslouchat čemukoliv, co říkají vojáci.

Dovnitř se zvolna prodíraly rytmické verše zároveň se zlověstnými údery klouzavých kroků pochoduujícího oddílu.

Cedili jsme krev v blátě pětadvaceti světů,

a na tuctech dalších jsme vystavěli silnice,

a všechno, co jsme si vysloužili na konci téhle štrapáce,

stačilo sotva tak na zaplacení druhořadé kurvičky.

Senát nařizuje a velkoadmirál nás volá, rozkaz shůry dolů nám vydává. Odevšad se ozývá "plnou polní a "nalodit", "posíláme vás tam, kde se umírá".

Země, které dobudeme, senát zase zpátky vrací, aby taky ne,

a čím víc nás zahyne, tím méně o kořist se dělí, sem se už stěží vrátíme.

Trháme srdce vašich žen a děvčat a vám taky prdel natrhne, pod rozvinutým marináckým praporem do pekla svorně potáhne.

Vždy t známe ďábla s jeho pompou a duem, aby taky ne,
když jsme odkroutili tu marináckou vojnu, můžeme si to rozdat i s pekelným senátem.
Pak shodíme ruksaky a s kamarády se napijem, a deset let se budeme jen tak válet v kutlochu, pak znovu, "plnou polní"
a "padejte z pelechů", novou silnici teď peklem stavět potáhnem.
Loďstvo je naší vlastí, puška naší milenkou, nikdo ještě nezplodil syna s vlastní flintou, naším žoldem je gin a nadávky,
že hřešíme, nemůžou nás ani cítit, leda když po větru stojíme.
Čeká nás kulka, když bitvu ztratíme,
a vyhazov, když zvítězíme,
své padlé sami si pohřbíme,
a nikdo nás neporazí, protože ztratit co nemáme.
Píseň ukončilo divoké zavření bubnů a Lermontov zase jemně přivola voličem obraz otáčející se Země.
Možná, říkal si. Možná je tu ještě naděje, ale jenom když budeme mít dost času.
Dokáží nám politici vykoupit dost času?

II.

Ctihodný John Rogers Grant zakryl dlaní blikající světlo na ovládacím panelu na svém psacím stole a světlo zhaslo.
Tajné telefonní spojení s Lunární základnou tak bylo přerušeno. Na tváři se mu střídal výraz libosti a nelibosti, jako
tomu bylo vždy, když hovořil s bratrem.
Nevzpomínám si, že bych měl v argumentaci s Martinem někdy navrch, pomyslel si. Možná je to proto, že mě zná lépe
než se znám sám.

Grant se otočil k přijímači Tri-V. Mluví byl opravdu ve formě. Projev začal konejšivě, jak už to měl Harmon ve zvyku.
Mluvil podmanivým hlasem, apelujícím na rozum posluchačů. Klidný tón poutal pozornost, ale začínal byl hlasitější a
stále naléhavější.

Také pozadí se změnilo. Teď stál Harmon před kopulí, pokrytou hvězdami a pruhy, a nad Kapitolem rozpínal křídla
americký orel. Harmon se dostával do jedné ze svých známých fází zuřivosti, tvář měl zkroucenou emocemi,
"Čest! Tomuto slovu přestal Lipscomb už dávno rozumět! Ať už se mohl stát kýmkoliv — a vy, přátelé, všichni víte,
jaký to byl kdysi velíkán — není už nadále jedním z nás! Jeho kamarádčkové, ti tajuplní mužičkové, ti jeho našeptávači,
zkorumpovali dokonce i tak velkého muže, jakým byl prezident Lipscomb!

A nás stát krvácí! Krvácí z tisíce ran! Americký lide,
poslyš mě! Krvácíme z mokrajících boláků způsobených těmito lidmi a jejich Kondominiem!
Říkají, že jestli vystoupíme z Kondominia, bude to znamenat válku. Prosím Boha o opak, ale jestli tomu tak bude,
nebude to o nic horší než to, co prožíváme teď. Mnozí z nás budou zabítí, ale zemřeme alespoň jako lidé! Dnes naši
přátelé, naši spojenci, národy Maďarska, Rumunska, Češi a Slováci, Poláci, ti všichni úpí pod útlakem svých
komunistických pánů. Kdo je drží v tomto otroctví? Jsme to my! Naše Kondominium!

Stali jsme se pouhými otrokáři. Je lepší zemřít jako lidé.

K tomu však nikdy nedojde. Rusové nebudou nikdy bojovat. Jsou to padavky, jsou stejně změkčilí jako my, jejich
vládaje stejně prolezlá korupcí jako ta naše. Americký lide, vyslyš mě! Lide Ameriky, poslouchej!"

Grant něco tiše řekl a přijímač Tri-V se sám vypnul. Tmavnoucí obrazovku zakryl ořechový panel a Grant promluvil
znovu.

Stůl se otevřel a vydal lahvičku mléka. Grant nemohl se svým vředem dělat nic jiného, než čekat na pokrok lékařské
vědy. Peníze nebyly problémem, ale nikdy nezbýval čas na chirurga a týdny strávené v regeneračním stimulatoru.
Listoval papíry na psacím stole. Většinou se jednalo o hlášení tajné služby v jasně červených deskách. Grant přivřel na
chvilku víčka. Harmonův proslov byl důležitý a pravděpodobně ovlivní nadcházející volby. Ten člověk začíná být
obtížný, pomyslel si Grant.

Měl bych s ním něco udělat.

Otřásl se a zapudil tu myšlenku. Kdysi bývali s Harmonem přátelé. Bože, kam až jsme došli? Otevřel první hlášení.
Během sjezdu Mezinárodní federace práce došlo k pouličním bouřím. Výsledkem byli tři zabítí a plány
na znovuzvolení Matta Bradyho se pěkně zkomplikovaly. Grant se znovu ušklíbl a napil se ještě mléka. Zpravodajci ho
ujistili, že tohle nebude žádný problém.

Listoval hlášeními a zjistil, že odpovědnost nesou tři "děťští křížáčci" Harveye Bertrama. Nastražili Bradymu do bytu
odposlech. Ten idiot nevěděl nic lepšího, než si všechno domlouvat doma. Bertramovi lidé teď měli dost důkazů o jeho
zradách, aby mohli rozdmýchat přízemní vášně na dalších sjezdech.

Hlášení končilo doporučením, aby vláda hodila Bradyho přes palubu a soustředila podporu na MacKnighta, který měl
dobrou pověst a jehož fascikl v úřadovně CLA přetékal informacemi. MacKnight se dal snadno ovládat. Grant pokýval
souhlasně hlavou a naškrábal na formulář akce svůj podpis.

Hodil jej do přihrádky s nápisem "Přísně tajné: ode-slat" a pozoroval, jak mizí. Nemělo smysl plýtvat časem. Potom líně
uvažoval, co se asi stane s Bradym. Matt Brady býval správným příslušníkem Sjedené strany. Stejně, čert aby ty
Bertramovy lidi vzal.

Uchopil další svazek, ale než jej mohl otevřít, vstoupila jeho sekretářka. Grant vzhlédl a usmál se spokojen s tím, že se
rozhodl ignorovat elektroniku. Někteří vedoucí pracovníci neviděli své sekretářky čas od času celé týdny.

"Máte tu schůzku, pane," řekla. "A je čas na vaše nervové tonikum."

Zamračil se. "Radši bych umřel." Poslušně však vypil ampulku ohavně chutnající tekutiny, otřásl se a zapil ji mlékem.
Potom pohlédl na hodinky, ale bylo to zbytečné. Slečna Ackridgová znala dobu potřebnou k přepravě do všech
washingtonských úřadů. Nebude už čas začít žádné další hlášení a to Grantovi náramně vyhovovalo.

Nechal si pomoci do černého kabátu, z kterého mu

smetla pár stříbrných vlasů. Necítil se na pětadesát, ale teď na ně vypadal. Přišlo to všechno naráz. Před pěti lety by mu hádali tak čtyřicet. John viděl dívku za sebou v zrcadle a uvědomil si, že ho miluje, ale nemělo by to smysl. A proč ne? k čertu, podivil se. Nejde přece o to, že by se nemohl odtrhnout od Priscilly. Když zemřela, tak jen byly vyslyšeny jeho modlitby, a stejně se brali pozdě. Tak proč se k sakru chováš, jako kdyby velká láska tvého života odešla navždy? Stačí se jenom otočit, pronést pět slov a — a co pak? Potom by už nebyla perfektní sekretářkou a sekretářky se hledají hůře než milenky. Nech to plavat.

Ještě tam chvilku stála, potom se pohnula. "Večer vás chce navštívit dcera," řekla mu. "Jede odpoledne do města a říká, že je to důležité."

"Nevíš, o čem jde?" zeptal se Grant. Ackridgová toho věděla o Sharon víc než Grant. Pravděpodobně o hodně víc.

"Můžu se jenom dohadovat. Řekla bych, že její chlapec ji požádal o ruku."

John kývl. Dalo se to čekat, ale stejně je to zbytečný spěch. Tak brzy, tak brzy. Když člověk stárne, tak děti tak rychle vyrůstají! John Jr. byl korvetním kapitánem ve válečném námořnictvu Kondominia, brzy bude kapitánem a bude velet své vlastní lodi. Frederick zemřel při stejné nehodě jako jeho matka. A teď Sharon, to děťátko, si našla nový život... Pravda, od té doby, co vzal tuhle práci, si už nebyli tak blízcí jako dříve.

"Nech jeho jméno prověřit CIA, Floro. Chtěl jsem to udělat už před pár měsíci. Nic na něj nenajdou, ale budeme to potřebovat pro záznamy."

"Ano, pane. Měl byste už být na cestě. Vaši řidiči čekají venku."

Chňapl po kufříku. "Dnes večer už se nevrátím. Moje auto nech zaparkovat u Bílého domu, ano? Večer pojedu domů sám."

Odpověděl na salutování řidiče a ozbrojeného mechanika veselým pokynutím a šel za nimi do výtahu na konci dlouhé chodby. Na okolních stěnách visely malby a fotografie dávných bitev, na podlaze ležel koberec, ale jinak chodba působila jako jeskyně. Čert aby vzal Pentagon, pomyslel si po stě. Neexistuje hloupější postavená budova. Nikdo tu nemůže nic najít a za žádnou cenu se to nedá poradně uhlídat. Proč už to někdo nevybom-bardoval?

Do Bílého domu odjeli povrchovým automobilem. Letecky by to znamenalo jednu starost navíc a kromě toho takhle se alespoň mohl pokochat třešněmi a květinami vysazenými kolem Jeffersonova pomníku. Řeka Potomac připomínala bahnitou hnědou břechku. Dalo by se v ní plavat, pokud na to člověk měl žaludek, ale armádní ženisté kterési předchozí vlády okolí "vylepšili". Postavili betonové břehy, které teď strhávali, což způsobilo sesuvy bláta.

Projížděli řadami vládních budov, z nichž některé byly opuštěné. Urbanistická obnova obdařila Washington veškerými úředními prostory, jaké si jen vláda mohla přát. ba dokonce jejich nadbytkem, takže tu teď tyto opuštěné budovy stály jako relikvie dávno minulých dob, kdy byl D.C. městem s nejmenší kriminalitou na světě. Kdysi za Grantova mládí však vyhnali z Washingtonu všechny, kteří tu nepracovali, a buldozery rychle srovnaly se zemí všechny činžáky. Z politických důvodů nastoupily na uprázdňovaná místa úřední budovy stejně rychle, jako obytné zmizely.

Minuli Úřad pro regulaci počtu obyvatelstva, projeli Elipsu, rozsáhlou plochu zeleně mezi Jeffersonovým pomníkem a Bílým domem, a kolem staré soudní budovy zamířili do brány. Strážný pečlivě zkontroloval jeho totožnost a přiměl ho položit dlaň na snímací destičku. Potom vjeli do tunelu vedoucího do podzemí Bílého domu.

Když Grant vstoupil do Oválové kanceláře, prezident stál a ostatní se vymrštili, jako kdyby pod nimi vybuchly časované nálože. Grant si potřásl kolem dokola rukama, ale nespouštěl oči z Lipscomba. Prezident byl napjatý, o tom nemohlo být pochyb. Ostatně v tomhle ohledu na tom byli všichni stejně.

Ministr obrany tu nebyl, ale tak tomu bylo vždy. Ministr byl politický dřív, který ovládal blok voličů z Leteckého a kosmonautického cechu a dokonce ještě větší balík akcí letecko-kosmického průmyslu. Dokud vládní kontrakty udržovaly jeho společnosti v chodu a poskytovaly práci jeho lidem, nestaral se o politiku ani za mák. Zrovna tak by mohl být přítomen při formálním zasedání kabinetu, kde nikdy nepromluvil ani slovo, a nikdo by nepoznal rozdíl. John Grant byl zrovna tak odpovědný za obranu, jako byl odpovědný za CIA.

Jenom málo mužů přítomných v Oválové kanceláři bylo známých na veřejnosti. Kromě prezidenta by se kdokoliv z nich mohl procházet po ulicích kteréhokoliv města s výjimkou Washingtonu, aniž by jej někdo poznal. Ale moc, kterou soustřeďovali ve svých rukou, byla obrovská a všichni to věděli. Zde nebylo nutné cokoli předstírat.

Obsluha přinesla pití a Grant si vzal skotskou. Někteří z přítomných by nedůvěřovali člověku, který by s nimi nepopíjel. S vředem si užije peklo a ještě větší se svým lékařem, ale doktoři a vředy nerozumějí realitě moci. Ostatně ani já ne a vůbec kdokoliv z nás, ale my tu moc alespoň máme.

"Pane Karinsi, mohl byste laskavě začít?" zeptal se prezident. Hlavy se otočily k západní stěně, kde před informativním monitorem stál Karins. Napravo od něj zářila polární projekce Země, na níž světla vyznačovala statut vojenských sil, které prezident nechal zřídit a Grant ovládal.

Karins stál sebevědomě, s břichem přetékajícím přes opasek. U takového mladíka působila tloušťka obscénně. Herman Karins byl druhým nejmladším mužem v sále. Byl tajemníkem Úřadu vlády pro správu a finance a říkalo se o něm, že je jedním z nejbrilantnějších ekonomů, kteří kdy opustili brány Yalské univerzity. Byl také nejlepším politickým manipulátorem v zemi, ale to se nenaučil v Yale.

Zapnul monitor, aby ukázal soubory číslic. "Mám tady nejnovější výsledky průzkumu veřejného mínění," pronesl Karins zbytečně hlasitě. "Jedná se o skutečné výsledky, ne ty pomyje, které servírujeme tisku. Ty smrdí."

Grant přikývl. To tedy byla pravda. Sjedená strana se pohybovala někde kolem osmatřiceti procent, asi tak uprostřed mezi republikánským a demokratickým křídlem. Harmonova Vlastenecká strana se jen tak tak vyšplhala přes pětadvacet. Millingtonovo bojovně naladěné levé křídlo Strany osvobození si udržovalo svých obvyklých deset procent, ale skutečný šok znamenala Bertramova Strana svobody. Bertramova popularita dosáhla neuvěřitelných dvaceti procent hlasů.

"Tahle čísla se tykají těch, kteří mají nějaký názor a můžou volit," upřesnil Karins. "Pak tu samozřejmě existuje obvyklá tlupa těch, kterým je všechno jedno, ale u těch víme, komu dají hlasy. Nakonec vždycky volí toho, kdo je osloví poslední. To byly špatné zprávy."

"Jste si tím jistí?" zeptal se náměstek ministra pošt. Byl vedoucím republikánského křídla Sjedenocené strany a nebylo to ani šest měsíců, kdy jun tvrdil, že na Bertrama mohou zapomenout.

"Ano, pane," řekl Karins. "A ta procenta přibývají. Ty nepokoje během sjezdu Federace práce jim patrně přidaly dalších pět procent, která se nám tu ještě nepromítla. Dejte Bertramovi šest měsíců a předstihne nás. Jak vám ta jablílka chutnají, kluci a holky?"

"Nemusíte být hned prostoreký, pane Karinsi," řekl prezident.

"Lituji, pane prezidente." Karins nelitoval ani za mák a na náměstka ministra pošt se triumfálně zašklebil. Potom cvrnkl do přepínačů, aby jim ukázal další diagramy.

"Slabé a silné," řekl Karins. "Všimněte si, že Bertramovy hlasy jsou poměrně slabé, ale rostou. Harmon má tak silnou podporu, že ji nezlomíte, ledaže byste použili ato-movku. A naše hlasy se roztékají jako máslo. Pane prezidente, nemohu ani zaručit, že budeme po volbách nejsilnější stranou, a už vůbec ne, že budeme mít většinu."

"To snad není možné," zamumlal předseda sboru náčelníků štábů. Zástupkyně ministerstva obchodu zavrtěla nevěřícně hlavou. "To je hrůza. Kdo tedy vyhraje?"

Karins pokrčil rameny. "To je sázka do loterie, ale kdyby to bylo na mně, tipoval bych Bertrama. Přetahuje nám víc hlasů než Harmon."

"Johne, ty jsi ještě nic neřekl," ozval se prezident. "Co si o tom myslíš?"

"Inu, pane, následky jsou úplně jasné, ať už vyhraje kdokoliv, pokud to nebudeme my." Grant uchopil svoji skotskou a s požitkem ji usrkával. Rozhodl se, že si dá ještě jednu, ať jde vřed k čertu. "Jestli vyhraje Harmon, vystoupí z Kondominia a máme tu válku. Jestli se k moci dostane Bertram, uvolní dohled tajné služby, Harmon ho se svými údernými oddíly vyhodí ze sedla a máme tu válku stejně."

Karins přikývl. "Nepočítám, že by Bertram dokázal udržet moc déle než jeden rok, snad o něco déle. Ten člověk je příliš čestný."

Prezident si nahlas povzdechl. "Vzpomínám si ještě na dobu, kdy tohle lidé říkali o mně, pane Karinsi."

"Je to pravda pořád, pane prezidente," prohlásil Karins spěšně. "Vy jste ale dost realistický na to, abyste nás nechal dělat to, co je nutné. To by Bertram nedovolil."

"Tak co s tím tedy uděláme?" zeptal se prezident jemně.

"Zmanipulujeme volby," řekl Karins rychle. "Já rozhlásím tyhle údaje z tabulky oblíbenosti." Promítl diagram, který ukazoval, že nejvíce populární jsou sjednocení. "Potom budeme zveřejňovat další a další zfalšované výsledky, zatímco lidé pana Granta zapracují na počítačích sčítajících hlasy. Sakra, nebudeme to přece dělat poprvé."

"Tentokrát to nevyjde." Všichni se otočili k nejmladšímu přítomnému v místnosti. Larry Moriarty, prezidentův tajemník nazývaný občas "kacířský usedlík", se z té přemíry pozornosti začervenal. "Lidé jsou už poučení, Bertramovi lidé si už našli zaměstnání v počítačových střediscích, nemám pravdu, pane Grante? Prokouknou to v minutě."

Grant přikývl. Zprávu o tom zanesl včera. Je zajímavé, že Moriarty ji už dokázal zpracovat.

"Jestli ty volby zfalšujete, tak budete muset povolat námořní pěchotu Kondominia, aby udržela pořádek," pokračoval Moriarty.

"Toho dne, kdy budu potřebovat námořní pěchotu Kondominia, aby potlačila bouře ve Spojených státech, toho dne odstoupím z funkce," řekl prezident chladně. "Možná, že jsem realista, ale jsou určité hranice, kam až jsem ochoten jít. Budete potřebovat nového šéfa, gentlemani,"

"To se lehko řekne, pane prezidente," reagoval Grant. Rád by si dal dýmku, ale lékaři mu to zakázali. K čertu s doktory, pomyslel si, a vzal si z balíčku na stole cigaretu. "Lehko se to řekne, ale nemůžete to udělat."

Prezident se zamračil. "Proč ne?"

Grant zavrtěl hlavou. "Sjednocená strana podporuje Kondominium a Kondominium udržuje mír. Je to šeredný mír, ale proboha, je to mír. Byl bych raději, kdyby smlouvy o podpoře Kondominia nebyly tak těsně svázány se Sjedenocenou stranou, ale je to tak a nedá se s tím nic dělat. A víte zatraceně dobře, že dokonce i ve straně podporuje Kondominium jenom nepatrná většina, je to tak, Hany?"

Náměstek ministra pošt přikývl. "Ale nezapomínejte na to, že Kondominium má v Bertramově skupině svoje zastánce."

"Jistě, ale ti nenávidí naši odvahu," řekl Moriarty. "Říkají, že jsme zkorumpovaní. A mají pravdu."

"Proč to tak prožíváte, jestli mají pravdu?" odsekl Karins. "My jsme u moci, oni ne. Každý, kdo je dlouho u moci, je zkorumpovaný. Kdyby nebyl, nebyl by u moci."

"Nechápu, k čemu je tahle diskuse," přerušil je prezident. "Co se mne týče, nestojím dvakrát o to, aby se mi připomínaly věci, které jsem musel udělat, abych se udržel v tomhle úřadě. Otázka zní, co tedy uděláme? Chtěl bych vás jenom otevřeně upozornit, že nic by mi neudělalo takovou radost, jako kdybych viděl pana Bertrama sedět zde v tomto křesle. Byl jsem prezidentem už příliš dlouho a jsem unavený. Už o ten job nestojím."

III.

Všichni začali mluvit jeden přes druhého, křičeli na prezidenta, obraceli se na své sousedy, dokud si Grant hlasitě neodkašlal. "Pane prezidente," řekl velitelským tónem, který se naučil během své krátké služby v armádní záloze. "Pane prezidente, nezlobte se na mne, ale to je směšný návrh. Ve Sjedenocené straně není ani jeden člověk, který by měl být nepatrnou šancí na vítězství. Jedině vy si udržujete popularitu. Dokonce i Harmon o vás mluví úplně stejně jako o každém jiném člověku, který není v jeho skupině. Nemůžete odstoupit, aniž byste s sebou nestáhl i Sjedenocenou stranu, a nemůžete své křeslo přenechat Jiertramovi, protože by ho neudržel ani šest měsíců."

"To je situace tak špatná?" naklonil se prezident Lipscomb ke Grantovi s onou důvěrností, jakou používal při

neformálních rozhovorech s lidmi, "Jsme si opravdu jisti, že jedině my můžeme zachránit lidskou rasu, Johnne? Nechceme se jen udržet u moci?"

"Asi je v tom obojí," odpověděl Grant. "Ne že bych nechtěl sám jít do penze."

"Do penze!" odfrkl si Karins. "Nechte Bertramovy neposkvrněné 'dětičky' přehrabovat se v registrech dvě hodiny a nikdo z nás se nedočká ničeho lepšího než nějaké vězeňské planety Kondominia. To si děláte srandu s tou penzí,"

"Má asi pravdu," řekl prezident.

"Jsou tu ještě jiné metody," nadhodil Karins. "Generále, co se stane, když se k moci dostane Harmon a začne válku?"

"Pan Grant to ví lépe než já," odtušil generál Carpenter. Když se na něj ostatní překvapeně podívali, pokračoval.

"Nikdo ještě nebojoval jadernou válku. Proč by ze mne uniforma měla dělat většího experta, než jste vy? Můžeme i vyhrát. S těžkými ztrátami, moc těžkými, ale naše obranné systémy jsou dobré."

Carpenter ukázal směrem k mihajícím se světlům na promítací stěně. "Máme lepší technické vybavení než Rusové. Naše laserová děla by měla sundat většinu jejich raket. Loďstvo Kondominia nepřipustí, aby kdokoliv z nás dvou použil vesmírné zbraně. Můžeme i vyhrát."

"Možná," zamračil se Lipscomb. "Johnne?"

"Můžeme i prohrát. Třeba zabijeme více než polovinu lidské rasy. Možná i víc. Jak mám, proboha, vědět, co se stane, když kolem začneme rozhazovat jaderné zbraně?"

"Ale Rusové nejsou připraveni," řekla zástupkyně ministerstva obchodu. "Kdybychom na ně udeřili bez varování — lidé nikdy nemění vládu uprostřed války."

Prezident Lipscomb si povzdychl. "Já nezačnu jadernou válku, abych zůstal u moci. Ať už jsem udělal cokoliv, udělal jsem to pro udržení míru. To je moje poslední omluva. Nemohl bych žít s tím, že jsem obětoval mír udržení moci."

Grant si jemně odkašlal. "Stejně bychom to nemohli udělat. Kdybychom začali s konverzí obranných raket na útočné, zpravodajská služba Kondominia by se to dozvěděla do deseti dnů. Však víte, že to Smlouva zapovídá."

Zapálil si další cigaretu. "Nepředstavujeme ostatně jediné ohrožení Kondominia. Vždycky je tu ještě Kaslov."

Kaslov byl nefalšovaný stalinista, který chtěl Zemi osvobodit ve jménu komunismu. Někteří mu říkali posledního komunista, ale samozřejmě nebyl poslední. Měl

spousty následovníků. Grant si vzpomněl na tajnou konferenci s velvyslancem Černikovem před několika málo týdny. Sovět byl uhlazený diplomat, ale bylo zřejmé, že mu o něco zoufale jde. Požadoval, aby Spojené státy neuvolňovaly tlak, aby nezeslabovaly svoji obranu na hranicích americké sféry vlivu, protože kdyby komunistická špionáž dostala někdy něco od Spojených států bez tvrdého boje, Kaslov by doma získal více vlivu. Dost možná, že by se i zmocnil kontroly nad prezidiem.

"Všude jen nacionalismus," povzdychl si prezident. "Proč?"

Na to nedokázal odpovědět nikdo. Harmon získal moc ve Spojených státech a Kaslov v Sovětském svazu. Kromě toho tucet drobných nacionalistických vůdců získalo moc v tuctu dalších zemí. Někteří se domnívali, že to začalo s japonským národně obrozeneckým hnutím.

"To všechno jsou nesmysly," řekl náměstek ministra pošt. "Neodstoupíme ani nezačneme žádnou válku. Teď je potřeba rozhodnout, jak zbavit čistého pana Bertrama podpory a vrátit ji nám, to jest tam, kam patří. Odhalíme, že Bertram je ještě horší, než jsme my, ne? Fungovalo to už mockrát předtím. Můžete lidi okrádat za denního světla, když křičíte, že zloděj je ten druhý."

"To znamená?" napověděl Karins.

"Spolupracuje s Japonci, Možná jim dává atomovky. Podporuje Mejdzhiho hnutí za nezávislost. Pan Grant dokáže určitě něco takového zaranžovat."

Karins energicky přitakával. "To by mohlo vyjít. Připravíme jeho organizátory o iluze. Lidé z jeho štábu, kteří nejsou proti Kondominiu, k nám přiletí jako blesk."

Karins se odmlčel a usmál se pod vousy. "Samozřejmě, že někteří z nich se také přidají k té Millingtonově partě."

Všichni se zasmáli. S Millingtonovou Stranou osvo-

bození si nikdo hlavu nelámali. Ti jeho šílenci vyvolávali pouliční nepokoje a udržovali daňové poplatníky ve strachu. Díky tomu se řada opatření tajné služby těšila stále oblibě. Strana osvobození poskytovala policii lebký k rozbíjení a společnosti Tri-V krásné nepokoje, které bavily měšťany a daňové poplatníky činily šťastné.

"Řekl bych, že podrobnosti můžeme s klidnou myslí nechat na panu Grantovi." Karins se usmíval od ucha k uchu.

"Co uděláš, Johnne?" zeptal se prezident.

"Chcete to opravdu vědět, pane prezidente?" přerušil je Moriarty. "Já nikoliv."

"Já také ne, ale jestli to mám přehlédnout, tak alespoň musím vědět, o co se jedná. Co uděláš, Johnne?"

"Nejspíš nějaké falešné obvinění. Rozjedeme nějaký komplot a pak ho odhalíme."

"Tohle?" zavrtěl Moriarty hlavou. "Měli byste si nechat záležet. Lidé už těm kompletům pomalu přestávají věřit."

Grant přikývl. "Budeme mít důkazy. Nezvratitelné důkazy. Tajný arzenál jaderných zbraní."

Všichni zalapali po dechu. Potom se Karins znovu široce usmál. "No, pane, to je zničí. Ukryté atomovky. Předpokládám, že budou pravé?"

"Samozřejmě." Grant se podíval na tlustého mládence s odporem. K čemu by byly falešné atomové zbraně? Ale Karins žil ve světě podvodů natolik, že falešné zbraně by tam docela zapadly.

"Až tu historku provalíte, tak raději mějte po ruce dost policistů," řekl Karins. "Jak to lidé uslyší, mohli by Bertrama roztrhat na kusy."

To je pravda, uvědomil si Grant. Na tenhle detail nesmí zapomenout. Ochrana těch "dětí" nebude snadná. Ne od té doby, co jedna militantní skupina shodila atomovou bombu na Bakersfield v Kalifornii a jeden zločinecký syndikát se pokoušel ohrožovat Seattle a požadoval za bezpečnost města sto milionů dolarů výkupného.

Lidé od té doby nepovažovali soukromé zásoby atomových zbraní za nic k smíchu.

"Nezatăhneme do toho pana Bertrama osobně," řekl prezident zachmuřeně. "Za žádných okolností. Je to jasné?"

"Ano, pane," odpověděl John rychle. Ani jemu se ten nápad nezamlouval. "Jenom některé jeho nejvýše postavené spolupracovníky." Grant uhasil cigaretu. Zůstala mu po ní či po něčem jiném nepříjemná pachut' v ústech. "Nakonec je předáme do vyšetřovací vazby orgánům Kondominia. Odsoudí je k deportaci. Můj bratr se postará, aby nedostali moc přísné rozsudky."

"Jistě. Mohou z nich být nezávislí plantážníci na Tanithu, když budou spolupracovat," řekl Karins. "Můžete zařídit, aby moc netrpěli."

Jenom jako v pekle, pomyslel si Grant. Život na Tanithu nebyl žádná legrace za žádných okolností.

"Je tu ještě jedna záležitost," ozval se prezident. "Bylo mi řečeno, že senátor Bronson má nějaké požadavky na Kondominium. Někáký důstojník projevil příliš mnoho horlivosti při odhalování čachrů Bronsonovy rodiny a oni ho chtějí odstranit." Prezident vypadal, jako kdyby kousl do kyselého jablka. "Tohle nenávidím, John. Nenávidím to, ale potřebujeme Bronsonovu podporu. Mohl bys promluvit s bratrem?"

"Už jsem to udělal," řekl Grant. "Bratr to zařídí."

Grant odešel ze schůze pár minut poté. Ostatní mohou pokračovat v nekonečných diskusích, ale Grant v nich nespátroval žádný smysl. Potřebná akce byla jasná a čím déle by čekali, tím více času by Bertram měl na získání spojenců a utužení své pozice. Jestli se mělo něco podniknout, muselo se to udělat hned.

Grant se celý život přesvědčoval, že špatná akce provedená rozhodně a včas je lepší než správná akce uskutečněná později. Jakmile se vrátil do Pentagonu, shromáždil své náměstky a vydal rozkazy. Uvést celou mašinérii do pohybu netrvalo déle než hodinu.

Grantovi kolegové vždycky říkali, že je ukvapený a příliš rychle se pouští do akce bez uvážení následků. Připouštěli také, že má štěstí. Pro Granta to nebylo štěstí a vždy uvažoval o následcích. Raději však událostem předcházet, než aby reagoval na krizi. Bylo mu známo, že Bertramova podpora vzrůstá již po týdny varovným tempem, a připravil se na všechny eventuality dlouho předtím, než šel na konferenci k prezidentovi.

Ted' bylo jasné, že akci je nutné podniknout okamžitě. Za pár dní proniknou informace o konferenci na veřejnost.

Nebude se to týkat připravovaných akcí, ale dojde k pověstem o poplachu a ke zvýšenému zájmu. Někáká sekretářka si všimne, že Grant se vrátil do Pentagonu ještě po tom, co propustil řidiče. Jiná si všimne, že Karins se pochechtával víc než obvykle, když vycházel z Oválné kanceláře, a že dva političtí rivalové společně zašli na skleničku. Jiná zaslechne útržek rozhovoru o Bertramovi a brzy toho bude plný Washington: prezidentovi dělá Bertramova popularita starosti. Protože takové provály byly nevyhnutelné, musí jednat, dokud je to něco platné. Grant propustil své spolupracovníky s pocitem uspokojení. Byl se vším hotov a krize bude zažehnána, dříve než začala. Teprve když osaměl, přešel místnost obloženou dřevem k týkovému sekretáři a nalil si dvojitou skotskou.

Cadillac letěl řízen autopilotem a hluboko dole za okny ubíhala krajina Marylandu. Pásková anténa dosahovala téměř až do Grantova domu a on pozoroval soumravnou

scenérii s takovým uvolněním, jakého v poslední době zřídka dosahoval. Dole blikala domovní světla a po silnicích jelo několik aut. Za ním se rozpínal masiv Kolumbijského zaopatřovacího ostrova. Sem se přestěhovala většina vysídlenců z Washingtonu. Ted' už tam žila třetí generace obyvatel, kteří nikdy nepoznali v životě nic jiného.

Ušklíbl se. Zaopatřovací ostrov sestával z betonových obytných kostek a parků na střeších, byl to rezervoár vřícího nepokoje, který vláda udržovala pod pokličkou jen díky dodávkám hašpotu a borloje z Tanithu a levného amerického alkoholu. Člověk narozený v jednom ze zdejších komplexů tu mohl klidně prožít celý život a v mnoha případech tomu tak skutečně bylo.

Grant se pokusil představit si, jaké to tam asi je, ale nedokázal to. Hlášení jeho agentů podávala zpravodajskou informaci, ale nevypovídala o těch lidech nic skutečného. Nemohl se vžít do beznaděje a otupených smyslů, plápolající nenávisti, hrůzy a hořké pýchy pouličních gangů.

Karins to ale znal. Karins začal svůj život na jednom ze zaopatřovacích ostrovů někde na Středoazápadě. Karins se protloukl školami ke stipendiu a nakonec se z toho prostředí nadobro vymanol. Dokázal vzdorovat stimulantům, narkotikům a Tri-V. Stálo to za to? Grant o tom uvažoval. Existoval samozřejmě další způsob, jak se dostat ze zaopatřovacích ostrovů — jako dobrovolný kolonista. Dnes však málokdo zvolil tuto cestu. Dříve bývalo dobrovolníků mnoho.

Reproduktor na přístrojové desce náhle ožil a přerušil Beethovena uprostřed taktu. "Varování. Vstupujete do střeženého prostoru. Vozidlo nemající povolení ke vstupu bude zničeno bez varování. Máte-li v této uzavřené oblasti legální poslání, následujte naváděcí paprsek, který vás doveče ke kontrolní policejní stanici. Toto bylo poslední varování."

Cadillac se automaticky odchytil ze svého kursu a zatímco Grant klel, byl navigován paprskem k místní policejní stanici. Grant zapnul mikrofon a klidně řekl: "Tady je John Grant z Peachent's Bay. S mým transpondérem musí být něco v nepořádku."

Nastala krátká odmlka a potom se z palubního reproduktoru ozval jemný ženský hlas. "Je nám to moc líto, pane Grante. Váš signál je v pořádku. Rozbitá je naše identifikační jednotka. Prosím, pokračujte směrem k domovu."

"Nechte ten zatracený krám spravit dřív, než to rozstřílí nějakého daňového poplatníka," řekl Grant. Okres Ann Arundel byl baštou Sjedenocené strany. Jak dlouho by to vydrželo po nějaké takové nehodě? Zapnul ruční řízení a zkrátil si cestu polnostmi, bez ohledu na předpisy. Ted', když věděli, kdo je, můžou mu dát už jenom pokutový bloček a jeho počítač převede pokutu z banky, aniž by mu to vůbec oznámil.

Vyvolalo mu to na tváři hořký úsměv. Soustavně docházelo k porušování dopravních předpisů, počítače je registrovaly a vyměřovaly pokuty, jiné počítače je platily a žádná lidská bytost o tom vůbec neměla poněti. Teprve

když se nahromadilo větší množství pokutových bločků a přišlo varování před ztrátou řidičského průkazu, dozvěděl se daňový poplatník, že něco takového vůbec existuje — pokud neměl zálibu v osobní kontrole svých bankovních výpisů.

Před ním se rozkládal jeho domov, velké rozlehlé sídlo ze začátku dvacátého století, postavené u zálivu. U břehu kotvila jeho jachta a probouzela v něm výčitky. Nebyla zanedbaná, ale byla příliš odkázaná na péči placené posádky, zatímco majitel si jí už dlouho nevšiml.

Řidič Carver přispěchal, aby Grantovi pomohl dolů z Cadillacu. V rozlehlé knihovně čekal Hapwood s velkou sklenicí sherry. Kníže Bismark, třesoucí se v přítomnosti svého boha, položil svou dobrmaní hlavu Grantovi do klína, připraven vyskočit na první pokyn.

Situace v sobě skrývala ironický podtón, pomyslel si Grant. Doma vládl mocí feudálního pána, která ale závisela výhradně na tom, do jaké míry si služebnictvo přálo zůstat mimo dosah sociálního zabezpečení. Stačilo však, aby zdvihl v koutě telefon tajné služby, a jeho skutečná moc, naprosto neviditelná a omezená jenom tím, co chtěl vypátrat prezident, by se projevila naplno. Peníze mu poskytovaly viditelnou moc, zděděné vlastnosti mu dávaly moc nad psem. Co mu přinášelo reálnou moc, vykonávanou prostřednictvím telefonního spojení s tajnou službou?

"Kdy budete chtít večeřet, pane?" zeptal se Hapwood. "Slečna Sharon tu má hosta."

"Hosta?"

"Ano, pane. Nějaký mládenec, pan Allan Torrey, pane."

"Už jedli?"

"Ano, pane. Volala slečna Ackridgová a oznámila nám, že se k večeři vrátíte pozdě."

"Tak dobře, Hapwoode. Najím se hned teď a slečnu Grantovou a jejího hosta přijmu potom."

"Výborně, pane. Řeknu to kuchaři." Hapwood se neslyšně vypařil z pokoje.

Grant se znovu usmál. Hapwood byl další figurkou ze zaopatřovacího ostrova. Za svého mládí se dorozumíval dialektem, kterému by se Grant nikdy nenaučil. Z nějakého důvodu se zhlédl v anglických komornících, které vídal v pořadech Tri-V, a jejich způsoby ještě zdokonalil. Díky tomu byl dnes znám po celém okrese jako dokonalý majordom. Hapwood o tom neměl ani tušení, ale Grant měl doklady o každém centu, který si jeho komorník přivlastnil. Provize od obchodníka s potravinami, od řezníka, příspěvky od zahradníka a překvapivě šikovně spravovaná zásoba cenných papírů. Hapwood by mohl snadno odejít na odpočinek a žít ve vlastním domě životem daňového plátce.

Proč? přemýšlel lenivě Grant. Proč zůstává zde? Pro mě je to tak pohodlnější, ale proč? U Granta to probouzelo takovou zvědavost, že nechal Hapwooda prověřit svými agenty, ale ten člověk se politicky neangažoval jinak, než že věrně volil Sjedenocnou stranu. Jediné podezření, týkající se jeho kontaktů, vzbuzovala rafinovanost, s jakou dokázal vytřískat peníze z každé transakce, týkající se Grantovy domácnosti. Hapwood neměl žádné děti a své sexuální potřeby ukájel nepravidelnými návštěvami v okrajových čtvrtích okolo středisek sociální péče.

Grant jedl bezmyšlenkovitě, spěchal, aby už byl s jídlem hotov a mohl uvidět dceru. Báł se však setkání s tím mláďencem, kterého si přivedla domů. Na okamžik měl nutkání zatelefonovat tajné službě a zjistit o něm nějaké informace, ale zahnal myšlenku hněvivým trhnutím hlavy. Přílišné bezpečnostní úvahy nedělaly dobrotu. Alespoň jednou se bude chovat jako rodič, setká se s nastávajícím své dcery a nic víc.

Zvedl se, aniž by dojedl večeři, a bez pomýšlení na to, kolik by zbytky řízku asi stály či že jej Hapwood pravděpodobně někde prodá, zamířil do knihovny. Posadil se za masivní orientální psací stůl ze dřeva nějakého ovocného stromu a nalil si brandy.

Okolní stěny byly zaplněny policemi s knihami, nedotčenými svazky bez smítka prachu, líčícími životy obyvatel dávno mrtvých říší. Už celá léta žádnou z těch knih neotevřel. Jeho jedinou četbu poslední dobou představovala jen hlášení ve světle červených deskách. Zprávy se týkaly žijících lidí, ale někdy pozdě v noci Granta napadalo, jestli jeho vlast není stejně mrtvá jako říše v jeho knihách.

Grant svou vlast miloval, ale nenáviděl lidi, všechny bez rozdílu. Karinse a to jeho nové plemeno, měšťany na zaopatřovacích ostrovech pod vlivem utišujících prostředků, samolibé daňové poplatníky, kteří nelítostně lpěli na svých vlastních privilegiích. Koho tedy vlastně milují? přemířl. Snad jen naši historii, velikost, kterou se kdysi vyznačovaly Spojené státy a která se dnes nachází jediné v těch knihách a ve starých budovách, ale rozhodně ne v hlášeních tajné služby.

Kam se poděli vlastenci? Všichni vstoupili do Vlastenecké strany a stali se z nich hlupáci, následující svého vůdce směrem, který nikam nevede, dokonce ani ke slávě ne.

V tu chvíli vstoupila Sharon. Byla to rozkošná dívka, daleko hezčí, než kdy byla její matka, ale chybělo jí matčino sebevědomé vystupování. Přivedla s sebou vysokého, asi dvacetiletého mládence.

Jak se k němu blížili, Grant si nově přichozícího pozorně prohlížel. Pohledný chlapec. Dlouhé, pečlivě upravené vlasy, na dnešní dobu konzervativní knírek. Mod-rofialová tunika, rudá šála..., působí poněkud strojeně, ale dokonce i John Jr. se obleče do nápadných šatů, když sundá uniformu Kondominia.

Chlapec kráčet váhavě, téměř bojácně, a Grant přemýšlel, jestli to je strachem z něj a z jeho funkce ve vládě, anebo se jedná pouze o pochopitelnou nervozitu mládence, který se má seznámit s bohatým otcem své snoubenky. Maličký diamant na Sharonině prstu odrážel žluté světlo ohně v krbu; držela ruku v nepřírozeném gestu.

"Tatínku, já... už jsem ti o něm mockrát říkala, tohle je Allan. Právě mě požádal o ruku!" Grant si hned všiml, jak září. Hovořila plna důvěry, jista si jeho souhlasem, aniž by ji napadlo, že by mohl něco namítat. Grant by rád věděl, jestli je Sharon jediným člověkem v zemi, který se ho nebojí. S výjimkou Johna Jr., který k tomu neměl žádný důvod. John byl z dosahu Grantova telefonního spojení s tajnou službou. Loďstvo Kondominia mělo vlastní bezpečnostní službu.

Když nic jiného, alespoň ji požádal o ruku. Mohl se sem k ní jen tak nastěhovat. Anebo se už nastěhoval? Grant vstal a podal mu ruku. "Ahoj, Allane."

Torreyho stisk byl pevný, ale očima uhnul. "Takže ty si chceš vzít moji dceru." Grant vrhl ostrý pohled na dceřinu levou ruku. "Zdá se, že s tím nápadem souhlasíš."

"Ano, pane. Ehm, pane, chtěla počkat a nejdřív se vás zeptat, ale já jsem trval na svém. Je to má vina, pane." Torrey se na něj tentokrát podíval téměř vzdorovitě.

"Ano." Grant se znovu posadil. "Podívej, Sharon, když už jsi doma, zajdi za Hapwoodem a promluvte si o Bis-markovi. Mám dojem, že to zvíře nedostává pořádně našrát."

"To myslíš zrovna teď?" zeptala se. Trucovitě našpulila rtíky. "Teda táto, tohle jsou viktoriánské způsoby. Posílat mě z pokoje, když chceš mluvit s mým snoubencem!"

"Ano, viktoriánské, že ano?" řekl Grant lakonicky a Sharon to nakonec vzdala a obrátila se k odchodu.

U dveří se otočila: "Allane, nenech si od něj nahnat strach. Je asi tak nebezpečný jako — jako ta losí hlava, co visí mezi trofejemi v hale!" Utekla, než se Grant zmohl na nějakou odpověď.

IV.

Překonávali vzájemnou stísněnost. Grant vstal od psacího stolu, aby se mohl posadit blíže k Torreymu. Pití, pobídka ke kouření — provedl všechny ty obvyklé obřady. Konečně Hapwood přinesl občerstvení a dveře se za ním zavřely.

"Tak tedy, Allane," začal John Grant. "Mluvme otevřeně, ať to máme za sebou. Jak si myslíš, že ji uživíš?"

Tentokrát se mu Torrey podíval přímo do očí. V těch jeho blýskalo, Grant si tím byl jist, skryté pobavení. "Měl bych dostat dobré místo na ministerstvu vnitra. Jsem kvalifikovaný odborník."

"Vnitra?" Grant se na okamžik zamyslel. Odpověď ho překvapila. Nenapadlo ho, že chlapec je jedním z těch zájemců o úřední kariéru. "Myslím, že by se to dalo zařídit."

Torrey se zašklebil. Byl to nakažlivý úsměv a Grantovi se líbil. "Vlastně je to, pane, už zařízené. Nepřišel jsem vás žádat o místo."

"Cože?" Grant pokrčil rameny. "Neslyšel jsem o tom."

"Náměstek ministra pro přírodní zdroje. Mám doktorát z ekologie."

"To zní zajímavě, ale domnívám se, že bych se o tvém připravovaném jmenování přece jenom dozvěděl."

"Ještě to není oficiální, pane. Alespoň ne do té doby, než bude pan Bertram zvolen prezidentem. Zatím jsem jenom v jeho štábu." Na tváři mu stále pohrával ten úsměv, přátelský, nikoliv nepřátelský úsměv. Ten chlapec si myslel, že politika je nějaká hra. Chtěl vyhrát, ale byla to pro něj jenom hra.

A viděl nezfalšované výsledky průzkumu veřejného mínění, uvědomil si Grant. "A co tedy přesně děláš pro pana Bertrama?"

Allan pokrčil rameny. "Píšu mu proslovy, vyřizuji korespondenci, starám se o kopírku — však víte, jak to chodí ve volebním štábu. Jsem taková ta holka pro všechno."

Grant se zasmál. "Já sám jsem začínal jako poskok, ale brzo jsem si najmul svoje vlastní za příspěvky, které jsem kdysi dal do partajní pokladny. Pak už to na mne nikdy nezkoušeli. Ale pochybuji, že tohle by mohl být tvůj případ."

"Ne, pane. Můj otec je daňový poplatník a platit daně je dneska dost tvrdý chlebiček..."

"Ano." No, alespoň že není z nějaké měšťanské rodiny. Grant se dozví podrobnosti zítra ráno od Ackridgové, teď je nejdůležitější poznat toho mládence.

Bylo to těžké. Allan byl upřímný a uvolněný. Granta potěšilo, že odmítl třetí skleničku whisky, ale nebylo o čem mluvit.

Torrey neměl žádnou představu o reálné politice. Patřil mezi ty Bertramovy "dětské křižáčky", účastnil se tažení za očistu Spojených států od lidí jako byl John Grant, ačkoliv byl natolik zdvořilý, že to neřekl.

Také jsem byl kdysi mladý, myslel si Grant. Také jsem chtěl zachránit svět, ale všechno bylo tak jiné. Když jsem byl mladý já, nechtěl nikdo skoncovat s Kondominiem. Byli jsme tak šťastní, že máme za sebou druhou studenou válku. Co se stalo s tím ohromným pocitem úlevy, když už jsme se nemuseli bát atomových válek? Když jsem byl mladý, mysleli jsme jenom na to, že budeme

tou poslední generací. Teď to berou jako samozřejmost, že mají mír navěky. Copak mír je tak bezvýznamná věc?

"Je tady tolik práce," říkal Torrey. "Projekt Baja, termální zamoření Cortezova moře! Vybíjejí tam celý ekologický systém, jen aby mohli vytvořit nové sídliště pro daňové poplatníky."

Já vím, že to není záležitost vašeho ministerstva, pane, možná ani nevíte, co se tam děje. Ale Lipscomb už je v úřadu příliš dlouho! Korupce, zvláštní zájmy... Je načase, abychom zase měli pořádný systém dvou stran místo toho, aby se problémy přehazovaly z jednoho křídla Sjedenocené strany na druhé. Je čas všechno změnit a pan Bertram je ten pravý člověk, já to vím."

Grantovi se podařilo vyloudit na tváři slabý úsměv. "Asi nečekáš, že s tebou budu souhlasit," pronesl.

"Ne, pane."

Grant si povzddechl. "Možná, že v tom máš ale pravdu. Musím se přiznat, že bych šel sám rád do penze a žil v tomhle domě, místo abych ho jenom navštěvoval o nedělích."

A oč vlastně jde? říkal si Grant. Toho mládence nikdy nepřesvědčí a Sharon ho chce. Torrey se přestane Bertrama držet, jakmile skandál vypukne.

A co by mu mohl také vysvětlovat? Projekt Baja byl vypracován jako podpora syndikátu daňových poplatníků šesti států bývalé Mexické republiky. Vládaje potřebovala a jím na velrybách a ostatní mořské fauně nezáleželo. Samozřejmě, že to bylo krátkozraké, však se je také Grant pokoušel přesvědčit, aby projekt změnili, ale marně. Ostatně politika je uměním možného.

Nakonec rozhovor trapně skončil. Vešla Sharon s be-ránčím úsměvem. Dobře věděla, že je zasnoubena s jedním s Bertramových lidí, ale nerozuměla tomu o nic lépe než Allan Torrey. Byla to jen hra. Bertram vy-

hraje volby, Grant půjde do penze a nikomu se nic nestane.

Jak jim mám vysvětlit, že takhle to už dávno nefunguje? Sjednocená strana nebyla tou nejčistší stranou na světě, ale přinejmenším nesdružovala žádné fanatiky — a po celém světě to znovu propukalo. Přátelé lidu se znovu dávali na pochod, všechno už tady jednou bylo, o všem se pořád dokola psalo v těch asepticky čistých knihách na policích všude kolem něho.

Bertramovi poradci zatčení Mezikontinentálním vyšetřovacím úřadem!! Razie Mezikontinentálního vyšetřovacího ústavu odhalila v sídle Bertramovy politické strany tajné skladiště zbraní. Jsou náznaky, že se jednalo o jaderné zbraně! Chicago, 15. května (UPI) — Agenti Mezikontinentálního vyšetřovacího ústavu zatkli pět čelných poradců senátora Harveye Bertrama, zapletených do jednoho z nejodpornějších spiknutí, jaké kdy bylo podle vládních úředníků odhaleno...

Grant nepocíťoval při četbě přepisu zprávy na svém monitoru žádné uspokojení. Všechno proběhlo podle plánu, nebylo již třeba nic vykonat, ale celá záležitost mu byla z duše protivná.

Alespoň po formální stránce bylo všechno v pořádku. Bertramovi lidé se dočkají svého soudu, stanou tváří v tvář porotcům, budou moci čelit soudcům. Vláda bude mávat svými právy na základě jednatřicátého dodatku a nechá případ soudit podle pravidel svého starého protivníka. Na ničem z toho nebude záležet.

Potom si přečetl text vysázený menším písmem dole. "Zatčení byli devatenáctiletý Grigorij Kalamintor, Bertramův tiskový tajemník, jednadvacetiletý sekretář Timothy Giordano, dvaadvacetiletý Allan Torrey, uradující tajemník —" stránka se mu rozplynula před očima a Grant si zakryl tvář rukama.

"Můj Bože, co jsme to udělali?"

Nepohnul se, když mu slečna Ackridgová dala signál bzučákem. "Máte na čtyřce dceru. Je celá rozrušená."

"Ano." Grant udeřil vztekle do tlačítka. Před očima se mu na monitoru zhmotnila Sharonina tvář. Nalíčení obličeje měla zničené dlouhými strůžkami slz. Vypadala starší, hodně se podobala matce při některé z jejich —

"Tatínku! Zatkli Allana! Já vím, že to není pravda, nikdy by neměl nic společného s atomovými zbraněmi! Spousta Bertramových lidí říká, že v téhle zemi nikdy nebudou poctivé volby. Říkají, že John Grant se o to postará!

Řeklajsemjim, že se pletou, ale oni se nepletou, vid' že ne? Udělal jsi to, abys zarazil volby, vid'?"

Na to se nedalo nic říct, protože měla pravda. Ale mohl je někdo odposlouchávat? "Nevím, o čem mluvíš. Jen jsem viděl zprávu o Allanově zatčení v Tri-V, nic víc. Přijď domů, kočička, a promluvíme si o tom."

"To teda ne! Nedostaneš mě nikam, kde mi doktor Pollard dá malou bezbolestnou injekci, abych zapoměla na Allana!

Ne! Zůstanu u kamarádů a domů se nevrátím, tati. A jestli půjdu za novináři, myslím, že mě rádi vyslechnou. Ještě nevím, co jim řeknu, ale lidé pana Bertrama určitě něco vymyslí. Jak se vám líbí tohle, panebože?"

"Cokoliv řekneš novinářům, budou lži, Sharon. Nevíš nic." Vstoupil jeden z jeho náměstků a teď opustil místnost.

"Lii? Kde jsem se tak asi naučila lhát?" Monitor zhasl.

Je to takhle křehké? podivil se. Vše, čemu jsem věřil a miloval, může zmizet takhle rychle, takhle je to pouto slabé?

"Pane?" Byl to jeho náměstek Hartmann.

"Ano?"

"Volala z Champaigne ve státě Illinois. Jedno z Bert-

ramových stanovišť, o kterém si myslí, že o něm nevíme. Telefon má jedno z těch zaručených zařízení proti zaměření."

"Hodně si věn, co?" řekl Grant. "Ať dům sleduje několik schopných lidí, ale ji nechte být." Stál a cítil nával takové nevolnosti, že se musel přidržet okraje psacího stolu. "Dejte si zatraceně záležet na tom, že ji nechají na pokoji! Rozuměl jste?" křičel.

Hartmann zbledl stejně jako Grant. Jeho šéf nezvýšil hlas na žádného ze svých spolupracovníků již nejméně pět let.

"Ano, pane, rozuměl jsem."

"Tak odsud vypadněte." Vyslovil Grant pečlivě hlubokým tónem a chladný strojový hlas působil daleko hrozněji než jeho řev.

Seděl tu sám a zíral na telefon. K čemu teď byla veškerá jeho moc?

Co se dá dělat? Nebylo veřejně známo, že by Sharon byla zasnoubena s tím mládencem. Rozmluvil jim formální zasnoubení do té doby, než bude možné oznámit ohlášky v Národní katedrále a uspořádat velkou společenskou oslavu. V té době se pro ně ještě dalo něco udělat, ale...

Ale co? Nemohl toho hocha nechat propustit. Jeho určitě ne. Nebyl by zticha za cenu své vlastní svobody. Vzal by Sharon do nějaké redakce do pěti minut po svém propuštění a výsledné titulky by měly za následek pád Lipscomba, Sjednocené strany, Kondominia — a míru. Novináři by dceru nejvyššího tajného policisty v zemi jistě vyslechli. Grant vyťukal na klávesnici kód, potom další. Na monitoru se objevila tvář admirála Lermontova.

"Ano, pane Grante?"

"Jste sám?"

"Ano."

Rozhovor byl nepříjemný a dlouhá prodleva, způsobená přenosem signálu k Měsíci a zpátky, jej nikterak neusnadňovala.

"Kdy letí nejbližší válečná loď Kondominia mimo sluneční soustavu? Nemyslím kolonizační loď a už vůbec ne vězeňskou loď. Myslím válečnou loď."

Další dlouhá přestávka, delší než prodleva signálu. "Něco by se jistě dalo zařídit," řekl admirál. "Co potřebujete?"

"Chci..." Grant zaváhal, ale nesměl ztrácet čas. Vůbec žádný čas. "Chci prostor pro dva důležité politické vězně. Budou to manželé. Posádka nesmí znát jejich totožnost a kdokoliv, kdo jejich totožnost zjistí, musí zůstat mimo sluneční soustavu nejméně pět let. A chci, aby se usadili na nějakém dobrém kolonizovaném světě, na slušném místě. Možná na Spartě. Ze Sparty se nikdy nikdo nevrací. Můžete to zařídit?"

Grant pozoroval změny Lermontovova výrazu, jak k němu dolétala jeho slova. Admirál se mračil. "PJá se to zařídít, pokud je to opravdu důležité. Nebude to snadné."

"Je to opravdu důležité. Můj bratr Martin vám později vysvětlí všechno, co budete potřebovat vědět. Vězňové budou poslání dnes v noci, Sergeji. Prosím vás, ať je loď připravena. A ať to raději není Saratoga. Můj syn na té lodi slouží a... zná jednoho z vězňů." Grant těžce polkl. "Na palubě musí být duchovní. Ty děti je nutno oddat."

Lermontov se znovu zamračil, jako by uvažoval, jestli se John Grant nezbláznil. Potřeboval však Granty, oba dva, a John Grant by určitě nežádal takovou pomoc, kdyby pro něj nebyla životně důležitá.

"Zařídím to," řekl Lermontov.

"Děkuji vám. Byl bych vám také vděčný, kdybyste zařídil, aby na Spartě dostali dobré panství. Nesmějí vědět, kdo to zorganizoval. Prostě to nechte zařídít a účet pošlete mně."

Bylo to všechno tak jednoduché. Nasměrovat své agenty, aby Sharon zatkli a zařídít její předání kontrarozvědce Kondominia. Nebudou ji nejprve chtít vidět. Generální prokurátor pošle Torreyho na stejné místo a oznámí, že uprchl. Nebude to tak čisté, jako kdyby všichni byli obviněni před veřejným tribunálem, ale postačí to a útěk jednoho z obviněných před spravedlností dokonce pomůže. Bude to přiznání viny.

Něco v jeho nitru stále znovu a znovu křičelo, že se jedná o jeho malou holčičku, jediného tvora na světě, který se ho nebál, ale Grant odmítl hlas poslouchat. Opřel se do židle a téměř chladně diktoval své rozkazy.

Převzal od písařky průklep a když jej podepisoval, ruka se mu vůbec netřásla.

Tak dobrá, Martine, pomyslel si. Tak dobrá. Vykoupil jsem čas, o který jsi žádal, ty a Sergej Lermontov. Jak s ním teď dokážeš naložit?

v.

Léta Páně 2087

Od válečné lodě na oběžné dráze se odpojil přistávací modul. Když se dostatečně vzdálil, zapálil brzdící rakety a po vstupu do řídkých horních vrstev planetární atmosféry otevřel v předí nálevovité otvory. Dovnitř byl nasát řídký vzduch a stlačen tak, že teplota v tryskové komoře náporového motoru dosáhla stupně zážehu.

Motory nastartovaly s ohlušujícím výbuchem plamenů. Z trupu se vysunula křídla, aby umožnila vztlak při hypersonické rychlosti, a raketoplán vystřelil nad prázdnou hladinou oceánu směrem ke kontinentální masě pevniny vzdálené dva tisíce kilometrů.

Zakroužil nad rozeklanými horami, čnicími do výše dvanácti kilometrů, a potom se spustil níže nad hustě zalesněné pláň. Zpomalil, takže už nepředstavoval nebezpečí pro úzký pruh obydlené země na břehu oceánu. Ohromný oceán této planety byl spojen s menším mořem průlivem sevřeným pevninou tak, že měl ve svém nejširším místě jen pět kilometrů. U této spojnice vod žili téměř všichni kolonisté.

Hlavní město planety Hadley hnízilo na dlouhém poloostrově v ústí průlivu a jeho dva přirozené přístavy, jeden na moři a druhý na oceánu, daly městu příhodné jméno Útočiště. Název sliboval poklid, který však město již dlouho postrádalo.

Raketoplán roztáhl křídla na maximum a plachtil nad klidnými vodami přístavu v průlivu. Dotkl se hladiny a přistál. Přes jasné modrou vodní plochu k němu vyrazily vlečné čluny. Potící se námořníci přivázali a přitáhli přistávací modul do doku, kde jej zajistili.

Z raketoplánu vypochodovala řada námořních pěšáků Kondominia v posádkových stejnokrojích. Nastoupili na šedém betonovém molu do vyrovnaných, pestrými barvami svítících řad. Z letadla za nimi vyšli dva muži v civilních oblecích. V nezvyklém modrobílém svědění slunce planety Hadley zamžikali. Slunce bylo tak daleko, že by vypadalo jenom jako malá tečka, pokud by některý z nich byl natolik pošetilý, aby se do něj zpřímá podíval. Výrazně menší velikost byla jen iluzí, způsobenou vzdáleností. Planeta Hadley přijímala od svého teplejšího slunce stejně intenzivní iluminaci jako Země od Slunce.

Oba muži byli vysocí a stáli stejně vzpřímeně jako námořní pěšáci před nimi, takže kdyby nebylo jejich šatů, ani by se příliš nelišili od vylodžujícího se praporu vojáků. Menší z obou mužů nesl oběma zavazadla a zůstával ohleduplně vzadu. Ačkoliv byl starší, bylo zjevné, že je podřízený. Pozorovali dva mladší muže, kteří se k nim nejistě blížili po molu. Prosté modré uniformy nově příchozích ostře kontrastovaly se svítivou červení a zlatem námořních pěšáků Kondominia, kterých tu bylo najednou plno. Vojáci se již vraceli do raketoplánu a vynášeli vybavení kasáren, zbraně a všechny ostatní náležitosti praporu lehké pěchoty.

Vyšší z obou civilistů přikročil k uniformovanému příchozímu. "Předpokládám, že jste se přišli seznámit s námi?" zeptal se přívětivě. Jeho hlas se rozlehl vřavou na molu a snadno nad ní vynikal, ačkoliv muž nekřičel. Přízvuk měl neutrální, byla to téměř univerzální angličtina důstojníků Ozbrojených sil Kondominia neruského původu a prozrazovala jeho profesi stejně jistě, jako jeho držení těla a velitelský tón.

Přesto si příchozí ještě nebyli jisti. Na pobřeží se v poslední době pohybovalo mnoho bývalých důstojníků Vesmírného válečného námořnictva Kondominia. Rozpočet se snižoval rok od roku. "Asi ano," pronesl konečně jeden z nich. "Jste John Christian Falkenberg?"

Ve skutečnosti se jmenoval John Christian Falkenberg III. a jeho dědeček by patrně na tom rozlišení trval, nicméně odpověděl: "Správně. A tohle je seržant-major*) Calvin."

"Těší mě, že vás poznávám, pane. Já jsem poručík Banners a tohle je vojín Mowrer. Jsme ze štábu prezidenta Budreaa." Banners se rozhlédl, jako by očekával ještě nějaké další lidi, ale kromě uniformovaných námořních pěšáků tu nikdo jiný nebyl. Podíval se na Falkenberga poněkud udiveně a potom dodal: "Vás můžeme odvézt, ale obávám se, že vaši muži budou muset jít pěšky. Je to asi jedenáct mil."

"Mil?" Falkenberg se pro sebe usmál. To je tedy opravdu místo, kde lišky dávají dobrou noc. "Nevidím důvod, proč by oddíl zdravých žoldnérů nemohl pochodovat osmnáct kilometrů, poručíku." Otočil se k černému jícnu v trupu

raketoplánu a zavolal na někoho uvnitř: "Kapitáne Faste. Nemáme dopravu, ale někdo vám ukáže, kam máte s muži odpochodovat. Dohlédněte, ať nesou plnou polní."

"Ale, pane, to nebude nutné," protestoval poručík.

*) Anglická hodnost sergeant-major se obvykle překládá do češtiny jako staršina. Postavení a význam českého "staršiny" a anglosaského sergeant-majora se ovšem diametrálně liší. Zatímco staršina býval jakýmsi administrativním pomocníkem velitele útvaru, sergeant-major je na nejvyšším stupni hierarchie poddůstojníků v armádách, kde poddůstojníci jsou vojáci z povolání, tvořící páteř armády.

"Můžeme vzít — tedy můžeme zavazadla odvézt koňskými potahy." Podíval se na Falkenberga v očekávání smíchu.

"To je na kolonizovaných planetách celkem běžné," řekl Falkenberg. Koně a muly mohli být převáženi ve formě zmrazených embryí a nepotřebovali ke své reprodukci průmysl s náročnými technologiemi ani průmyslové zázemí k opatřování pohonných hmot.

"Vojín Mowrer na to dohlédne," dodal poručík Banners. Znovu se odmlčel a podle všeho přemýšlel, jako by si nebyl jist, co má Falkenbergovi říci. Nakonec zavrtěl hlavou. "Asi by bylo vhodné, kdybyste svým mužům vydal osobní zbraně, pane. Na cestě do kasáren by nemělo dojít k žádným nepříjemnostem, ale — deset ozbrojených mužů určitě nebude mít žádné problémy."

"Aha. Asi bych měl jít se svou jednotkou, poručíku. Netušil jsem, že na Hadley jsou tak špatné poměry." Falkenberg promluvil klidně a otevřeně, ale pozorně pozoroval nižšího důstojníka.

"Ne, pane. To doopravdy nejsou... Ale nemá cenu nic riskovat." Posunkem poslal vojína Mowrera do přistávacího modulu a otočil se zpět k Falkenbergovi. V blízkosti raketoplánu se z vody vynořil ohromný černý trup. Banners si zřejmě ničeho nevšiml, ale vojáci křičeli vzrušením. "Jsem si jist, že vojín a vaši důstojníci zvládnou vylovení sami. Vás chce okamžitě vidět prezident, pane."

"Jistě. Tak dobře, Bannersi, ukažte nám cestu. Vezmu seržanta-majora Calvina sebou." Následoval Banner-se dolů po molu.

Tahle fraška nemá vůbec žádnou cenu, pomyslel si Falkenberg. Každý, kdo uvidí deset ozbrojených chlapů vedených vojínem z prezidentova štábu, bude vědět, že se jedná o jednotku žoldnéřů, ať už mají civilní šaty nebo ne. Další špatná informace.

Falkenberg dostal rozkaz udržovat postavení své a svých mužů v tajnosti, ale podle všeho to nevyšlo. Přemýšlel, jestli to bude znamenat větší obtíže pro zachování vlastního tajemství.

Banners je rychle prováděl hlučícími uličkami kasáren námořní pěchoty Kondominia a kolem znuděných strážných, kteří ledabyle zasalutovali uniformě prezidentské gardy. Pevnost námořní pěchoty kypěla činností, každé volné prostranství bylo nabito zavazadly a zbraněmi. Byly tu všechny znaky vojenské jednotky, která se co nevidět přestěhuje na jiné stanoviště.

Když opouštěli budovy, Falkenberg zahlédl postaršího důstojníka válečného námořnictva. "Omluvte mě na moment, Bannersi." Otočil se k námořnímu kapitánovi Kondominia. "Někoho pro mě poslali. Díky, Ede."

"Žádný problém. Oznámím tvůj příjezd admirálovi. Chce mít o tobě přehled. Samozřejmě, že neoficiálně. Hodně štěstí, Johnne. Bůh ví, že ho právě teď budeš potřebovat. Byla to zatracená plichta."

"Tak už to chodí."

"To jo, ale loďstvo se dřív staralo o svoje lidi lépe. Začínám mít obavy, jestli si vůbec někdo může být jist. Zatracený senátor —"

"Zapomeň na to," přerušil ho Falkenberg. Ohlédl se, aby se ujistil, že poručík Banners je z doslechu. "Vyříd' moje pozdravy svým ostatním důstojníkům. Veliš moc dobré lodi."

Kapitán se pousmál. "Díky. Od tebe to je opravdu lichotka." Pevně stiskl Johnovu ruku. "Podívej, odlétáme až za pár dní, dřív ne. Kdybys potřeboval někam svézt, můžu to zařídit. Ten Zatracenej Velkej senát o tom nemusí vědět. Můžeme ti zařídit stopa kamkoliv na teritoriu Kondominia."

"Díky, ale počítám, že zůstanu tady."

"Mohlo by tu být pěkně horko," řekl kapitán.

"A jinde v Kondominiu ne?" zeptal se Falkenberg. "Ještě jednou díky, Ede." Málem už zasalutoval, ale včas se zarazil. Banners a Calvin na něj čekali a Falkenberg se k nim vrátil. Calvin zvedl tři zavazadla s jejich svršky, jako kdyby byla prázdná, a plynulým pohybem rozrazil dveře. Kapitán Kondominia je pozoroval, dokud neopustili budovu, ale Falkenberg se už neotočil.

"Čert aby je vzal," mumlal si kapitán. "Čert aby tu celou chášku vzal."

"Vůz je zde." Banners otevřel zadní dveře otlučeného terénního automobilu nezařaditelné značky. Byl smontován z vyrabovaných součástek asi tuctu jiných vozidel a některé části byly bezpochyby kutilské pokusy nějakého nejistého mechanika. Banners se vyšplhal na sedadlo řidiče a nastartoval motor. Ten dvakrát zakuckal, potom se smířlivě rozběhl a odrazili v oblaku černého kouře.

Projeli kolem dalšího doku, kde nekonečný proud civilních cestujících vystupoval z nějakého raketoplánu, jehož křídlo bylo větší než celý jejich přistávací modul. Děti vířskaly a muži a ženy se nejistě rozhlíželi, dokud je nezačali k většímu spěchu pobízet strážní v podobných uniformách, jakou měl na sobě Banners. Nakyslý pach lidství se mísil s pronikavě čistou slanou vůní přicházející sem z oceánu. Banners zavřel s výrazem odporu okénka.

"Pořád jedno a to samé," pronesl Calvin, aniž by se obracel k někomu konkrétnímu. "Když na těch vězeňských lodích Kondominia šetří s vodou, trvá to pak týdny, než se špína zase vydrhne."

"Vy jste na nějaké takové lodi sloužil?" zeptal se Banners.

"Ne, pane," odpověděl Calvin. "Ale počítám, že na útočných člunech maríny je to zhruba totéž. To si ale neumím představit, že bych byl nacpán do jednoho prostoru s deseti, patnácti tisíci civily na šest měsíců."

"Jednou se to může stát nám všem," řekl Falkenberg. "A ještě budeme rádi. Řekněte mi, Banners!, něco o zdejší situaci."

"Ani nevím, kde začít, pane," odpověděl poručík. "Já — víte něco o Hadley?"

"Řekněme, že nic nevím," odtušil Falkenberg. Alespoň uvidíme, jakou zprávu o situaci je schopen podat prezidentův úředník, pomyslel si. Náprsní kapsu tuniky mu nadouvalo hlášení zpravodajské služby loďstva, ale tahle hlášení obvykle postrádala důležité podrobnosti. A stanovisko prezidentské gardy by pro jeho plány mohlo být důležité.

"Dobře, pane. Tedy pro začátek snad jen to, že jsme hodně daleko od nejbližších pravidelných lodních linek — ale to určitě víte. Jediná příčina, proč jsme vůbec měli nějaký obchod, byly naše doly. Ve své době tu bylo nejbohatší naleziště thoria, dokud ještě zbývala ruda. V prvních letech to bylo všechno, co jsme měli. Doly jsou nahoře v kopcích, asi osmdesát mil tímhle směrem." Ukázal na tenkou modrou čáru sotva viditelnou na obzoru.

"To musí být pěkně vysoké hory," řekl Falkenberg. "Jaký vlastně má Hadley průměr? Asi osmdesát procent zemského? Tak nějak. Obzor musí být pěkně blízko."

"Ano, pane. Jsou to vysoké hory. Hadley je malá planeta, ale všechno tu máme větší a lepší!" V jeho hlase zaznívala pýcha.

"Ta zavazadlajsou pěkně těžká na tak malou planetu," řekl Calvin.

"Hadley má velkou hustotu," vysvětloval Banners. "Přitažlivost je asi devadesát procent standardu. No nic, takže doly jsou támhle a mají svůj vlastní kosmodrom a nedaleké jezero. Útočiště — to je tohle město — bylo založeno společností American Express. Ta sem přivezla první kolonisty, celkem dost velké množství."

"Dobrovolníky?" zeptal se Falkenberg.

"Ano. Samé dobrovolníky. Obvyklá sbírka ztracenců. Můj otec byl, myslím, typický případ. Technik, který nedokázal držet krok s tou bezohlednou honbou za kariérou a otravovala ho ta nekonečná omezení Úřadu pro techniku, co se smí a nesmí učit. Patřil k první vlně a ta získala nejlepší půdu. Založili tohle město a rozjeli hospodářství. Všechny půjčky společnosti American Express zaplatili ani ne do dvaceti let." Bannersova pýcha byla očividná a Falkenberg věděl, že to nebylo snadné.

"To bylo kdy, asi před padesáti lety?" zeptal se.

"Ano."

Projížděli lidnatými ulicemi, lemovanými dřevěnými domky a několika kamennými budovami. Byly tu penziony, bary, nevěstince pro námořníky, všechna ta útočiště obvyklá v přístavních uličkách, ale na silnici nebyla žádná další auta. Dopravní ruch obstarávaly výhradně vozy tažené koňmi, kola a chodci.

Obloha nad Útočištěm byla čistá. Nebylo tu stopy po smogu či průmyslovém odpadu. Venku v přístavu se tažené čluny pohybovaly s tichou výkonností elektrické energie a byly tu také plachetnice, lasturové čluny poháněné vesly a dokonce i plachetní škuner s vysokými stěžni, který se ladně vyjímal na pozadí čisté modré vody. Plul na volné moře a od přídě mu stříkala bílá pěna. V přístavu byla uvázána třístěžňová loď s kompletní ta-ke-láží, kterou muži ručně nakládali ohromnými balíky, v nichž byla možná bavlna.

Projeli kolem vozu naloženého melouny. Pestře oblečený mladý pár jim vesele zamával, vedle práskal nad lopotícím se koňským spřežením vozka bičem. Falkenberg si prohlížel tu primitivní scénérii a řekl. "Nevypadá to, že byste tu byli padesát let."

"Ne." Banners na něj trpce pohlédl. Potom strhl volant, aby nevrazil do beztvare skupinky dospívající mládeže, která se povalovala v přístavní ulici. Potom musel volant strhnout znovu, aby se vyhnul barikádě z dlažebních kostek, kterou mladíci předtím zakrývali svými těly. Vůz sebou divoce házel Banners prudce šlápl na plyn, aby jej dostal do obrátek, a zamířil k nejnižšímu místu barikády. Zaskřípělo to, když přejížděli její vrcholek, a potom znovu přidal plyn.

Falkenberg vyndal ruku z náprsní kapsy svého saka. Za ním Calvin prohlížel samopal. Vytáhl jej z jednoho obrovského vojenského zavazadla, které přivezli s sebou. Když Banners incident nijak nekomentoval, Falkenberg se zamračil, opřel se do sedadla a poslouchal. Zpravodajská hlášení se zmiňovala o nezákonnostech, ale situace vypadala skoro stejně zle jako na zaopatřovacích ostrovech na Zemi.

"Máte pravdu, není tu moc rozvinutého průmyslu," pokračoval Banners. "Zpočátku nebyl vlastně důvod vyvíjet základní průmysl. Díky dolům byli všichni bohatí, a tak jsme dováželi všechno, co jsme potřebovali. Zemědělci prodávali čerstvé výrobky horníkům za enormní ceny. Útočiště jako město poskytovalo hlavně služby. Lidé, kteří tu pracovali, si brzy mohli dovolit hospodářská zvířata a roztrousili se po pláních a do lesů."

Falkenberg přikývl. "Řada z nich o bydlení ve městech nestála."

"Přesně tak. Nechtěli žádný průmysl, utekli sem před ním." Banners řídil chvíli mlčky. "Potom si nějaký byrokrat z Kondominia přečetl ekologická hlášení z Hadley. Úřad pro regulaci počtu obyvatelstva ve Washingtonu rozhodl, že se jedná o perfektní místo pro nedobrovolnou kolonizaci. Stejně sem přilétaly lodě pro thorium, a tak místo luxusního zboží a strojírenského zařízení dostaly nařídzeno přivážet sem odsouzence. Byly jich statisíce, plukovníku Falkengeru. Za posledních deset let nám sem odložili jako na smetiště dobře padesát tisíc lidí ročně."

"A vy jste je všechny nedokázali uživit," řekl Falkenberg jemně.

"Ne, pane." Bannersovi ztvrdly rysy. Zdálo se, že přemáhá slzy. "Bůh ví, že jsme se snažili. Každý erg*), který termojaderné generátory dokáží vyrobit, se používá pro přeměnu petroleje na základní proteinové řetězce, abychom je nakrmili. Ale to už nejsou ti původní kolonisté! Nic neznají, nechtějí nic dělat! Ach, jistěže ne tak doslova. Někteří z nich pracují. Někteří z našich nejlepších občanů jsou trestanci. Když ale existuje takové množství těch ostatních!"

"Proč jim nedáte na vybranou, buď pracovat, nebo zemřít hlady?" zeptal se přímočaře Calvin. Falkenberg se na něj přísně podíval a seržant nepozorovaně kývl hlavou.

"Protože nám to Kondominium nedovolí!" vykřikl Banners. "Ksakru, nemáme ani vlastní vládu. Migrační úřad nám říká, co máme dělat. Dohlížíjí tady na všechno..."

"My to víme," řekl Falkenberg mírně. "Viděli jsme výsledky vlivu Ligy za humanitu na Migrační úřad. Seržant-major vám nekládí otázku, ale vyjádřil názor. Ale stejně mě to překvapuje, řekl bych, že vaše farmy dokáží uživit městskou populaci."

"Měly by to zvládnout, pane." Banners řídil jednu dlouhou minutu ponořen v pochmurné mlčení. "Ale neexistuje tu doprava. Lidé jsou tady a většina zemědělské půdy leží pět set mil ve vnitrozemí. Orná půda je i blíž, ale není čistá. Naši usedlíci se chtěli dostat z dosahu Útočiště a Migračního úřadu. Máme tu železnici,

*) Jednotka práce.

ale gangy lupičů stále vyhazují koleje do povětří. Nemůžeme se spolehnout, že produkce na Hadley dokáže udržet Útočiště při životě. Na Hadley žije jeden milion lidí a polovina z nich je nacpaná do tohoto jediného neovladatelného města."

Blížili se k obrovité budově miskovitého tvaru, přilepené k masivnímu kvádru kamenné pevnosti. Falkenberg si budovy pečlivě prohlížel a potom se zeptal, co jsou zač.

"To je náš stadion," odpověděl Banners. V jeho hlase teď žádná pýcha nezaznívala. "Postavilo jej pro nás Kondominium. Raději bychom tu měli novou termojadernou elektrárnu, ale místo toho máme stadion, kam se vejde sto tisíc lidí."

"Předpokládám, že jej postavila Stavební a vývojová společnost GLC," řekl Falkenberg.

"Ano... jak to víte?"

"Mám dojem, že už jsem ho někde viděl." Neviděl, ale bylo snadné to uhodnout. GLC byla majetkem holdingové společnosti, kterou zase pro změnu vlastnila Bronsonova rodina. Bylo zcela pochopitelné, proč pomoc poslaná Velkým senátem Kondominia byla nakonec použita na nějaký podnik, z kterého měla prospěch GLC.

"Máme tu docela dobré sportovní týmy a jezdecké závody," řekl hořce Banners. "Ta budova vedle je prezidentský palác. Její architektura je naprosto funkční."

Palác se tyčil před nimi, podsátý a masivní. Vypadal spíše jako pevnost než jako vládní budova.

Jak se k paláci přibližovali, hustota zalidnění města rostla. Budovy byly většinou z kamene a předpjatého betonu, méně už ze dřeva. Málomocná z nich byla více než třípatrová, a tak se Útočiště rozpínalo daleko po pobřeží. Za komplexem stadionu a paláce se hustota obydlí rychle zvyšovala. Banners řídil širokými ulicemi pozorně, ale byl zjevně méně nervózní než v oblasti doků.

Útočiště bylo městem kontrastů. Zde byly ulice rovné a široké a podle všeho tu byl dobře organizován odvoz odpadků. Přízemí domků však tvořily otevřené obchůdky a chodníky byly zataraseny prodejními stánky. Mezi kiosky a obchůdky se prodíraly mraky chodců.

Ani zde neexistoval automobilový provoz a pohyblivé chodníky. V pravidelných intervalech se střídaly žlaby pro koně a sloupy k jejich uvázání s chladně funkčními svítílnami a nádržemi na vodu. Několik málo známek vyspělejší techniky ostře kontrastovalo s celkově primitivní atmosférou města.

Na křižovatce si prodíral cestu davem oddíl uniformovaných mužů. Falkenberg si je prohlížel pozorněji než Banners.

"To jsou vaše jednotky?"

"Ne, pane. Ti patří k personálu Glenn Fosterova panství. Oficiálně to jsou neorganizované zálohy prezidentské gardy, ale prakticky to je opravdu palácová jednotka." Banners se hořce zasmál. "Žní to jako z nějaké historické knihy, vidíte? Jsme tady skoro zpátky ve feudalismu, plukovníku Falkenbergu. Každý, kdo si to může dovolit, si drží vlastní tělesnou stráž. Těm lidem nic jiného nezbyvá. Zločinecké gangy jsou tak silné, že se policie neodvážá zadržet nikoho pod organizovanou ochranou a soudci by takové zadržené neodsoudili."

"Takže soukromé tělesné stráže se staly gangy, řídicími se vlastními regulérní, předpokládám."

Banners na něj pátravě pohlédl. "Ano, pane. Už jste to někdy dříve viděl?"

"Ano. Už jsem to dříve viděl." Banners nedokázal rozšifrovat výraz Falkenbergovy tváře.

VI.

Vjeli do prostranství prezidentského paláce a modře uniformované jednotky jim zasalutovaly. Falkenberg si všiml lesknoucích se zbraní a precizního výcviku prezidentské gardy. Tady stáli na stráži dobře vycvičení muži, ale jednotka byla malá. Falkenberg si kladl otázku, zdali by dokázali stejně dobře bojovat, jako teď drží stráž. Byli to místní měšťané, oddaní planetě Hadley, a budou se jistě chovat jinak než námořní pěšáci, na které byl zvyklý.

Provedli jej v kamenné pevnosti řadou místností. Do každé vedly kovové dveře a v několika z nich byla strážnice.

Falkenberg neviděl žádnou známku vládní činnosti, dokud neprošli vnějším pásem ohromného paláce na otevřené nádvoří a přes ně do vnitřní budovy.

Tady si na nedostatek činnosti nemohl stěžovat. Halami pobíhali úředníci a u psacích stolů v kancelářích seděly dívky v nabíraných tógách, které na Zemi vyšly z módy již před lety. Většina z nich podle všeho balila obsah stolů do beden. Další lidé pospíchali chodbami. Některé kanceláře byly prázdné, stoly tu byly pokryté jemným prachem a vedle nich byly naskládané krabice z plastové lepenky.

Před prezidentskou kanceláří byly dva předpokoje. Prezident Budreau byl vysoký štíhlý muž s tenkým rudým knírkem a rychlými gesty. Když byli uvedeni do přezdobené místnosti, prezident vzhlédl od listu papíru, ale oči na příchozí hned nezaostřil. Ve tváři se mu zračily starosti a soustředění.

"Plukovník John Christian Falkenberg, pane," oznámil poručík Banners. "A seržant-major Calvin."

Budreau povstal. "Těší mě, že vás poznávám, Falkenbergu." Jeho výraz prozrazoval něco jiného. Díval se na své návštěvníky s nádechem odporu a pokynem propustil Bannerse z místnosti. Když se dveře zavřely, ihned se zeptal:

"Kolik mužů jste s sebou přivezl?"

"Deset, pane prezidente. Tolik, kolik jsme mohli vzít na palubu, aniž bychom vzbudili podezření. Měli jsme štěstí, že jsme jich mohli vzít tolik. Velký senát měl v docích svého inspektora, který dohlíží na dodržování předpisů proti

žoldněství. Kdybychom nepodplatili jednoho přístavního úředníka, aby ho neodvedl, tak bychom tu vůbec nebyli. Tady s Calvinem bychom byli na Tanithu jako nedobrovolní kolonisté."

"Aha." Nevypadal nijak překvapeně. John měl za to, že Budreau by byl daleko raději, kdyby je inspektor chytil. Prezident bubnoval prsty nervózně na stole. "To možná bude stačit. Bylo mi také řečeno, že loď, s níž jste přicestovali, přivezla také námořní pěšáky, kteří se přihlásili jako usedlíci na Hadley. Vytvoří jádro vynikajícího policejního sboru. Jsou to dobré jednotky?"

"Je to rozpuštěný prapor," odpověděl Falkenberg. "Je to vojsko, o které Kondominium už nestojí. Zřejmě výš-krabky z kdekaké strážnice, co jich je roztroušeno po dvaceti planetách. Budeme mít štěstí, jestli je mezi nimi jediný opravdový voják."

Budreauova tvář se opět změnila v ustaranou masku. Viditelně jej opouštěla naděje.

"Určitě máte svoje vlastní jednotky," řekl Falkenberg.

Budreau mu ukázal list papíru. "Je to tu všechno napsané. Zrovna jsem to kontroloval, když jste vešli." Podal Falkenbergovi hlášení. "Není to moc povzbudivé, plukovníku. Nikdy jsem nevěřil, že problém Hadley bude možné řešit vojensky, a tohle mé obavy potvrzuje. Jestli máte jenom deset mužů plus prapor námořních pěšáků na nucené práce, vojenské řešení vůbec nepřichází v úvahu."

Budreau se znovu posadil. Jeho ruce se neúnavně probíraly hromadou papírů na stole. "Kdybych byl vámi, Falkenbergu, vrátil bych se na tu válečnou loď a na Hadley bych zapomněl."

"Proč to neuděláte?"

"Protože Hadley je můj domov! Žádná lůza mě ne-vyžene z plantáže, kterou můj děd vybudoval vlastníma rukama. Nepřinutí mě, abych odsud utekl." Budreau sevřel pěsti, až mu klouby zbělely napětím, ale když promluvil, jeho hlas zněl klidně. "Vy tu nemáte žádné závazky. Já ano."

Falkenberg vzal ze stolu hlášení a listoval stránkami, potom je předal Calvinovi, "Máme za sebou dlouhou cestu, pane prezidente. Klidně mi můžete říct, o jaký problém se jedná, než odejdu."

Budreau roznrzele přikývl. Rudým knírkem to zaškubalo a on si jej pohladil hřbetem ruky. "Je to docela jednoduché. Zjevná příčina, proč jste tady, příčina, kterou jsme oznámili koloniálnímu úředníkovi, aby nám dovolil naverbovat planetární policejní sbor, jsou lupičské gangy v horách. Nikdo neví, kolik jich vlastně je, ale jsou dost početné, aby přepadaly farmy. Přerušují také silnice mezi Útočištěm a venkovem, kdykoliv se jim zachce."

"Ano." Falkenberg stál před stolem, protože nebyl vyzván, aby se posadil. Pokud mu to vadilo, nedával to najevo.

"Partyzánské gangsteři nemají žádné šance, pokud neexistuje nějaká politická základna."

Budreau přikývl. "Ale to není ten hlavní problém. Jsem si jist, že vám to viceprezident Bradford řekl." Prezidentův hlas byl pevný, ale zazníval v něm hádavý podtón, jako kdyby byl zvyklý, že jeho závěry jsou napadány, a čekal, že s tím Falkenberg začne. "Koneckonců s bandity bychom si dokázali nějak poradit, ale podporuje je Strana svobody. Moje Pokroková strana je větší než Strana svobody, ale členové jsou rozptýleni po celé planetě. Strana svobody je soustředěna právě zde v hlavním městě, mají bůhví kolik voličů a asi čtyřicet tisíc přívrženců, které dokáží zmobilizovat, kdykoliv se jim zachce vyvolat pouliční nepokoje."

"Máte tu často pouliční nepokoje?" zeptal se John.

"Až moc často. Nemáme moc prostředků, jak je mít pod kontrolou. V prezidentské gardě mám tři tisíce mužů, ale to jsou odvedenci Kondominia a mají stejný výcvik jako mladý Banners. Při potlačování pouličních bouří jsou k ničemu, a stejně jsou oddaní armádě, ne mně osobně. Kromě toho má Strana svobody své lidi i uvnitř gardy."

"Takže pokud půjde o ovládnutí Strany svobody, můžeme prezidentskou gardu škrtnout," shrnul John.

"Ano." Budreau se trpce usmál. "Pak tu je ještě policejní sbor. Celé mé policii velí důstojníci Kondominia, kteří odcházejí. Můj vládní štáb byl najat a vyškolen Migračním úřadem a všichni jeho kompetentní příslušníci jsou povoláni zpátky na Zemi."

"Chápu, to by mohl být problém."

"Problém? Vždyť je to nemožné!" zvolal Budreau. "Vždyť tu nezůstává nikdo, kdo má kvalifikaci k vládní práci, ale já mám funkci, po které každý jde. Možná, že dám dohromady jednu tisícovku přívrženců pokrokových a dalších patnáct tisíc straníků, kteří za nás budou v nejhorším případě bojovat, ale nemají vůbec žádný výcvik. Jak se mohou postavit čtyřiceti tisícům svobodných?"

"Vy vážně věříte, že Strana svobody povstane?"

"S tím můžete počítat hned, jak bude Kondominium

pryč. Požadují, aby se hned po odchodu vlády Kondominia sešlo nové ústavní shromáždění. Jestli jim to shromáždění nepovolíme, dojde ke vzpouře a strhnou s sebou spoustu nerozhodných. Koneckonců co je nerozumného na ústavním shromáždění, když koloniální vláda bude pryč?"

"Aha."

"A jestli jim to jejich shromáždění povolíme, budou všechno kočírovat tak, až tam nezbyde nikdo jiný než jejich lidé. Moji stranu tvoří voliči z řad pracujících. Jak by tu mohli setrvat den za dnem? Nezaměstnaní z řad svobodných tu mohou vysedávat tak dlouho, dokud nevytlačí Pokrokovou stranu z jejich pozic. A jakmile se dostanou k moci, tak tuhle planetu zruinují. Za těchto okolností nevidím, co by pro nás vojáci mohli udělat, ale viceprezident Bradford trval na tom, abychom vás najali."

"Možná, že něco vymyslíme," řekl Falkenberg smířlivě. "Přímo s vládní administrativou nemám žádné zkušenosti, ale Hadley není přece žádná výjimka. Předpokládám, že Pokrokovou stranu tvoří převážně starousedlíci?"

"Ano a ne. Pokroková strana chce Hadley industrializovat a některé naše farmářské rodiny jsou proti tomu. My to ale chceme provádět pozvolna. Chceme uzavřít většinu dolů a těžit jen tolik thoriumu, kolik potřebujeme prodat, abychom měli na základní průmyslové zařízení. Zbytek chci používat pro naše vlastní termojaderné generátory, protože je budeme

potřebovat později.

Chceme rozvíjet zemědělství a dopravu a omezit základní přiděl energie měšťanům, abychom tak měli jadernou energii k dispozici pro naše nová průmyslová odvětví. Chci zrušit výrobu spotřebního a luxusního zboží na dobu, než si ji budeme moci dovolit." Budreauův hlas sílil a oči se mu leskly. Bylo snadné pochopit, proč byl populární. Věřil ve svoji věc.

"Chceme vybudovat nástroje potřebné k chodu soběstačného světa a vystačit s nimi bez Kondominia, dokud se nebudeme moci připojit k lidské rase jako rovní k rovným!" Budreau se zarazil a zamračil se. "Nezlobte se. Nechtěl jsem tu mít proslov. Nechcete se posadit?"

"Děkuji." Falkenberg si usadil v objemném koženém křesle a rozhlédl se po místnosti. Zařízení bylo vyumělkované a přivězt veškerou tu výzdobu ze Země muselo stát jmění. Většinou však bylo nevkusné, spíše okázalé než elegantní. Koloniální úřad zpravidla zařizoval úřední místnosti tímto stylem a Falkenberg uvažoval, který senátor asi vlastnil firmu, dodávající tenhle kancelářský nábytek. "Co chce opozice?"

"Asi byste to všechno měl opravdu vědět." Budreau se zamračil a knírek se mu nervózně cukal. Snažil se uvolnit a John si uvědomil, že prezident musel kdysi působit jako silná osobnost. "Volebním heslem Strany svobody je Služba lidu. Sloužit mu znamená dneska poskytovat mu spotřební zboží. Chtějí zredukovat těžbu v dolech. Můžete se vsadit, že s tím horníci souhlasí. Strana svobody tuhle planetu ožebračí, aby mohla nakoupit zboží v ostatních planetárních soustavách a čerta se stará, kdo to zaplatí. Jediným výsledkem bude strmá inflace, a to nebude jediný problém, který budou mít na svědomí."

"Vypadá to, že jsou ambiciózní."

"Ano. Chtějí dokonce zavést hospodářství založené na spalovacích motorech. Bůh ví jak, není tu potřebná technologie, ale je tu nafta. Jinak budeme muset všechno ostatní kupovat na jiných planetách, tady neexistuje těžký průmysl potřebný k výrobě motorů, i kdyby to bylo únosné z ekologického hlediska, ale nic z toho svobodně nezajímá. Slibují auta pro každého. Okamžitou modernizaci. Více jídla, robotizovaných továren, zábavy, zkrátka ráj na zemi, a to hned."

"Myslí to vážně, anebo je to jen další volební heslo?"

"Já bych řekl, že většina z nich tomu věří," odpověděl Budreau. "Je to k nevíře, ale je to tak."

"Kde říkají, že seženou peníze?"

"Vyždímají je z bohatých, jako kdyby tady bylo dost bohatých lidí. Ani úplná konfiskace všeho, co tu kdo vlastní, by nezaplátila splnění jejich slibů. Ti lidé nemají vůbec reálnou představu o naší situaci a jejich vůdcové pohotově obviňují za všechny neúspěchy Pokrokovou stranu, vládu Kondominia, kohokoliv, než by připustili, že jejich sliby jsou prostě nerealizovatelné. Někteří straničtí vůdcové snad uvažují realističtěji, ale pokud ano, tak to nepřiznají."

"Předpokládám, že mají pro tenhle svůj program podporu?"

"Samozřejmě, že mají," vzkypěl Budreau. "A každá další loď Migračního úřadu přiváží tisíce nových budoucích voličů svobodných."

Budreau vstal od psacího stolu a přešel k sekretáři u protější stěny. Vyndal láhev brandy, nalil skleničky a podal je Calvinovi a Falkenbergovi. Seržanta si nevšímal, ale počkal, až svou skleničku zdvihne Falkenberg.

"Na zdraví." Budreau vyprázdnil svou skleničku jedním douškem. "Některé z nejstarších rodin na Hadley vstoupily do té zatracené Strany svobody. Dělají jim starosti daně, které jsem navrhl, jal Svobodní jim vůbec nic nenechají, ale přesto se dali k opozici v domnění, že na tom vydělají. Vy ale vůbec nejste překvapen?"

"Ne, pane. Ten případ je starý jako historie sama a my vojáci dějiny studujeme."

Budreau vypadal překvapeně. "Opravdu?"

"Chytrý voják chce znát příčiny válek. A také jak je ukončit. Koneckonců válka je normálním stavem věcí, není-liž pravda? Mír je jenom pojmenování ideálu, který vyvozujeme ze skutečnosti, že mezi válkami bývají přestávky."

Než mohl Budreau odpovědět, Falkenberg řekl: "Nic si z toho nedělejte. Stejně jste podle mne očekával ozbrojené povstání hned poté, co Kondominium odtáhne."

"Doufal jsem, že tomu zabráníme. Bradford si myslí, že vy byste mohl něco dokázat, a já jsem zběhlý v umění přesvědčovat." Prezident si povzdychl. "Ale teď to vypadá beznadějně. Nechtějí žádný kompromis. Myslí si, že mohou dosáhnout celkové vítězství."

"Nezdá se mi, že by měli moc zásluh, na kterých se dá stavět," řekl Falkenberg.

Budreau se zasmál. "Clenové Strany svobody si připisují zásluhu za vyhnání Kondominia odsud, plukovníku."

Oba vojáci se zasmáli. Kondominium planetu opouštělo proto, že doly už nebyly natolik výnosné, aby se vyplatilo na Hadley vládnout. Kdyby byly doly stejně produktivní jako v minulosti, žádná strana by námořní pěšáky odsud nedostala.

Budreau přikývl, jako kdyby četl Falkenbergovy myšlenky. "Prostě přinutili lidi, aby tomu uvěřili. Po léta se tu dařilo terorismu. Nebylo to nic vážného, neohrožovalo to dodávky rudy, jinak by s tím námořní pěchota udělala krátký konec. Mělo to však demoralizující vliv na policii hlavního města. Venku v buši si lidé spravedlnost dokázali prosadit, ale tady v Útočišti gangy Strany svobody ovládaly celé město."

Budreau ukázal na hromadu papírů v rohu svého psacího stolu. "Tohle jsou samé výpovědi policistů. Já ani nevím, kolik lidí mi u policie zůstane, až Kondominium odtáhne." Budreau sevřel pěst, jako by chtěl praštit do stolu, ale seděl v křesle bez hnutí. "Odtáhne. Celé roky tady všechno řídili a teď nám to nechají na krku. Já jsem prezidentem laskavostí Kondominia. Ustanovili mě do úřadu a nyní nás opouštějí."

"Alespoň to teď máte na povel vy," řekl Falkenberg. "Lidé z Migračního úřadu tu chtěli mít někoho jiného. Bradford jim to vymluvil."

"Jistě. Taky nás to stálo hodně peněz. Ale co z toho? Možná by to bylo lepší naopak."

"Neřekl jste před chvílí, že jejich politika Hadley zruinuje?"

"Ano, to jsem řekl. A jsem o tom přesvědčen. Ale politické problémy by se objevily až po odtržení, řekl bych." Budreau mluvil spíš pro sebe než k Johnovi. "Teď nás nenávidí tak, že se stavějí proti každému našemu názoru už z principu. A my se chováme stejně."

"To zní jako přesný popis politiky Kondominia. Rusové a Spojené státy ve Velkém senátu. Připadám si jako doma."

Zdvořilý smích, který následoval, neměl v sobě nic veselého.

Budreau otevřel jednu zásuvku a vyndal odtud listinu. "Dohodu samozřejmě dodrží. Tady je vaše jmenování velitelem místního policejního sboru. Stejně si však myslím, že by pro vás bylo nejlepší, kdybyste odcestoval nejbližší možnou lodí. Problémy Hadley nevyřeší vojenští poradci."

Seržant-major Calvin si odfrkl. Byl to zvuk téměř neslyšitelný, ale Falkenberg věděl, co si o tom myslí. Budreau se zdržel přímočarého výrazu "žoldnér", jako kdyby se výraz "vojenský poradce" lépe srovnával s jeho svědomím. John dopil brandy a povstal.

"Chce vás vidět pan Bradford," řekl Budreau. "Poručík Banners na vás čeká venku, aby vás zavedl do jeho kanceláře."

"Děkuji vám, pane." Falkenberg zamířil k východu. Když zavíral dveře, uviděl, jak se Budreau vrací ke skřínce s barem. Viceprezident Ernest Bradford byl malý muž s věčným úsměvem na tváři. Dal si záležet na tom, aby byl oblíbený, i když mu to pokaždé nevycházelo. Přesto však shromáždil skupinu oddaných stranických následovníků a považoval se za vynikajícího politika.

Když Banners přivedl do jeho kanceláře Falkenberga, Bradfordův úsměv byl pokud možno ještě širší než obvykle. Požádal však Bannerse, aby vzal Calvina na prohlídku strážních prostorů gardy. Falkenberg přikývl a nechal je odejít. Viceprezidentova kancelář byla překvapivě funkční. Psací stoly a židle byly vyrobeny z místního dřeva s nenápadnou finální úpravou a jediný barevný bod představovala osamělá růže v křišťálové váze. Bradford byl oblečen stejným způsobem, v beztvarych šatech pocházejících z levného obchodu.

"Díky Bohu, že jste zde," řekl, když se dveře zavřely. "Ale řekli mi, že jste s sebou přivezl jen deset mužů. Jenom s deseti lidmi nedokážeme vůbec nic! Měl jste s sebou přivést víc než stovku nám oddaných lidí!" Vzrušeně vyskočil ze židle, potom se znovu posadil. "Můžete v tom něco udělat?"

"V lodi válečného námořnictva bylo se mnou deset lidí," reagoval Falkenberg. "Až mi ukážete, kde mohu vycvičit celý pluk, najdu vám zbytek žoldnérů."

Bradford na něj šibalsky mrkl a celý zářil. "Takže jste jich přivezl víc! My jim ukážeme — všem jim ukážeme! Však my ještě vyhrájeme! Co si myslíte o Budreauovi?"

"Vypadá dost upřímně. Je ustaraný, samozřejmě. Asi bych byl také, na jeho místě."

Bradford zavrtěl hlavou. "Nedokáže se rozhodnout. Vůbec o ničem! Dřív takový nebýval, ale poslední dobou ho musíme ke každému rozhodnutí donutit. Proč Koloniální úřad vybral právě jeho? Myslel jsem si, že zařídíte, abych byl prezidentem já. Dali jsme vám dost peněz."

"Pěkně po pořádku," řekl Falkenberg. "Náměstek nedokázal ve vašem případě ministra přesvědčit. Neumíme se dostat ke každému, chápete? Už tak bylo pro profesora Whitlocka dost těžké je přesvědčit, aby schválil Budreaua, o vás už vůbec nemluvě. Potili jsme krev, jen abychom je přinutili vzdát se prezidenta ze Strany svobody."

Bradfordova hlava skákala nahoru a dolů, jako u loutky. "Věděl jsem, že vám můžu věřit," řekl. Úsměv měl vřelý, ale navzdory úsilí působit upřímně se mu to nedařilo. "Vy jste svou část dohody dodržel, každopádně. Jakmile bude Kondominium pryč —"

"Budeme mít volnou ruku, samozřejmě."

Bradford se znovu usmál. "Jste velmi zvláštní muž, plukovníku Falkenbergu. Každý měl za to, že jste naprosto oddaný Kondominiu. Když mi doktor Whitlock řekl, že byste mohl přicházet v úvahu vy, byl jsem ohromen."

"Neměl jsem na vybranou," připomněl mu Falkenberg.

"Ano." Bradford neřekl, že je tomu tak i nyní, ale bylo jasné, že si to myslí. Jeho úsměv planul sebedůvěrou. "Inu, budeme teď muset nechat pana Hamnera, aby se s vámi seznámil. Je druhým viceprezidentem. Potom zajedeme na Warnerův statek. Zařídil jsem, že tam budou ubytováni vaši vojáci, to je ten výcvikový prostor, který jste požadoval. Nikdo vás nebude obtěžovat. Můžete říct, že ti ostatní vaši muži jsou místní dobrovolníci."

Falkenberg přikývl. "Já to zvládnou. Poslední dobou jsem ve vymýšlení krycích historek docela dobrý."

"Jistě," rozzářil se znovu Bradford. "U Boha, tohle ještě vyhrájeme." Stiskl tlačítko na psacím stole. "Poproste pana Hamnera, ať jde dál." Mrkl na Falkenberga a řekl. "Nesmí zůstat moc dlouho o samotě. Mohl by někomu prozradit, že se jedná o konspiraci."

"Jak do toho Hamner zapadá?" zeptal se Falkenberg.

"Počkejte, až ho uvidíte. Budreau mu věří a on je nebezpečný. V Pokrokové straně je reprezentantem techniků. Nemůžeme se bez něj obejít, ale jeho politika je směšná. O všem by nejradyji mluvil bez obalu. Kdyby mělo být po jeho, tak by tu nebyla žádná vláda. A jeho lidé si přičítají zásluhy na všem — jako kdyby technika byla to jediné, co se má ovládat. O vládnutí neví ani ň. O všech těch lidech, které musíme udělat šťastné, o schůzích — myslí si, že je to všechno pošetilost, že strana se dá vybudovat, jako když se řeší nějaký technický problém."

"Jinými slovy, nerozumí reálné politice," řekl Falkenberg. "Správné. Počítám, že bude muset odejít."

Bradford pokýval hlavou a znovu se usmál. "Jednoho dne. Prozatím však potřebujeme vliv, který má mezi techniky. A samozřejmě neví nic o žádné dohodě, kterou jsme my dva uzavřeli."

"Samozřejmě," řekl bezstarostně Falkenberg a dokud mikrofon neohlásil Hamnerovu přítomnost, prohlížel si mapy. Líně přemýšlel, jestli se dá v kanceláři bez obav mluvit. Bradford byl tím nejpravděpodobnějším mužem, který do kanceláří jiných lidí dává odposlouchávací zařízení, ale potom by nebyl jediný, kdo by mohl z tajného odposlechu těžit. A kromě

toho žádné místo nebylo absolutně bezpečné.

Jestli tu je nějaká štenice, nemůžu s tím moc dělat, uzavřel své úvahy Falkenberg. A s největší pravděpodobností tu nic není.

George Hamner byl vysoký muž, větší než Falkenberg a dokonce mohutnější než seržant-major Calvin. Měl uvolněné pohyby velkého člověka a onu sebedůvěru, kterou s sebou obvykle nese ohromná postava. Lidé zpravidla nevyhledávali s Georgem Hamnerem žádné půtky. Když si podávali ruce, byl jeho stisk jemný, ale se-
vřel Falkenbergovu ruku neústupně a pozorně jej zkoumal. Když ucítil odpovídající stisk, překvapeně vzhledl. Oba muži dlouho mlčky stáli proti sobě, až nakonec Hamner svůj stisk uvolnil a pokynul Bradfordovi.

"Takže vy jste náš nový plukovník policie?" řekl Hamner. "Doufám, že víte, do čeho jdete. Měl bych spíš říci, doufám, že to nevíte. Kdybyste znal naše problémy, a přesto tu práci vzal, museli bychom se ptát, jestli nejste šílený."

"Pořád slyším, jaké jsou tu na Hadley vážné problémy," řekl Falkenberg. "Kdyby to pořád opakovalo víc lidí, tak bych snad uvěřil, že je to beznadějné, ale právě teď mi to tak nepřipadá. No a co, tak jsme tedy v menšině proti lidem Strany svobody. Jaké mají zbraně, aby nám mohli dělat problémy?"

Hamner se zasmál. "Vy jste přímočarý chlapík, že jo? To se mi líbí. Nic zvláštního na jejich zbraních není, mají jich prostě moc. Hodně drobných problémů dělá jeden velký, je to tak? Kondominium samozřejmě nepovolilo žádné velké kusy. Žádné tanky ani obrněná vozidla, zatraceně, vždyť nemáme skoro vůbec žádná vozidla, takže to stejně nehraje roli. Nikdy jsme tu nepostavili síť palivových čerpadel ani rozvod elektřiny, takže vozidla tu jsou k ničemu. Máme jedno metro, několik jednokolejek pro příměstské oblasti a to, co nám zbylo ze železniční sítě... Nechtěl jste ale přednášku o problémech dopravy, že ne?"

"Ne."

Hamner se zasmál. "Zrovna teď je to taková moje malá starost. Nemáme jich dost. Tak tedy zbraně..." Mohutný muž se rozvalil do křesla. Přehodil jednu nohu přes opěradlo a prsty si mnul mohutné obočí. JMejsou tu žádná vojenská letadla, skoro vůbec nemáme letadla, kromě několika vrtulníků. Žádné dělostřelectvo, kulomety, těžké zbraně obecně.

Většinou se jedná o málo-

rázní lovecké zbraně a brokovnice. Několik policejních zbraní. Vojenské pušky a bodáky, těch je jenom pár, a to máme asi tak všechno. Venku na ulicích najdete skoro cokoli, plukovníku, a to myslím doslova. Luky a šípy, nože, šavle, sekery, kladiva, na co si pomyslíte."

"O takovém zastaralém arzenálu nepotřebuje nic vědět," řekl Bradford. V hlase mu zaznívalo opovržení, ale porad měl na tváři úsměv.

"Žádná zbraň není nikdy opravdu zastaralá," řekl Falkenberg. "Určitě ne v ruce člověka, který je rozhodnut ji použít. Jak je to s tělesnou zbrojí? Jste dobře zásobeni nemourlonem?"

Hamner chvíli uvažoval. "Na ulicích můžete sem tam nějakou tu tělesnou zbroj vidět, mají také policie. Prezidentská garda takové věci nepoužívá. Nemourlon vám mohu opatřit, ale zbroj si z něj budete muset vyrobit sami. Umíte to?"

Falkenberg přikývl. "Ano. Přivezl jsem sebou vynikající řemeslníky a také nástroje. Pánové, situace je zhruba taková, jak jsem to očekával. Nechápu, proč jsou všichni tak ustaraní. Máme tu celý prapor námořní pěchoty Kondominia.

Možná, že to nejsou ti nejlepší pěšáci, ale jsou to každopádně vycvičení vojáci. Se zbraněmi pro jeden lehký pěší prapor a výcvikem, který dám novým brancům, se klidně postavím čtyřiceti tisícům příslušníků Strany svobody.

Problém s partyzány bude trochu horší, ale máme pod kontrolou veškerou distribuci potravin ve městě. S přidělovými listky a průkazy totožnosti nebude obtížné zavést účinnou kontrolu."

Hamner se zasmál. Byl to hořký smích. "Chceš mu to říct sám, Ernie?"

Bradford vypadal zmateně: "Co mu mám říct?"

Hamner se zasmál podruhé. "Neudělal jsi domácí úkol. Je to v tom ranním hlášení, které přišlo před pár dní. Koloniální úřad rozhodl na radu Migračního

úřadu, že Hadley nepotřebuje žádné vojenské zbraně. Námořní pěšáci budou rádi, když si budou moci ponechat své pušky a bodáky. Všechna jejich ostatní výzbroj se vrací spolu s loděmi Kondominia."

"To je ale šílenství," protestoval Bradford. Obrátil se na Falkenberga. "Proč by to dělali?"

Falkenberg pokrčil rameny. "Nějaký funkcionář Strany svobody patrně podplatil nějakého úředníka Koloniálního úřadu. Předpokládám, že nejsou imunní proti podplácení?"

"Samozřejmě, že ne," řekl Bradford. "Musíme něco udělat!"

"Jestli to dokážeme. Pochybuji, že to bude snadné." Falkenberg sevřel rty. "S tím jsem nepočítal. To znamená, že pokud utužíme kontrolu pomocí potravin na přiděl a průkazů totožnosti, můžeme počítat s ozbrojenou vzpourou. Jak dobře jsou vůbec organizováni ti partyzáni svobodných?"

"Dobře, a jsou dobře placeni," řekl Hamner. "A kromě toho si vůbec nejsem jist, že by přidělové poukázky mohly vyřešit problém partyzánské války. Kondominium si dokázalo poradit se spoustou sabotáží, protože je zajímaly jenom doly, ale my nemůžeme žít se současným stupněm teroru, který panuje v tomto městě. Musíme tak či onak znovu nastolit pořádek — a spravedlnost, když už jsme u toho."

"Spravedlnost nemají obvykle na starosti vojáci," řekl Falkenberg. "Pořádek, to už je něco jiného. Ten můžeme, myslím, zařídít."

"S několika stovkami mužů?" V Hamnerově hlase zaznívala nedůvěra. "No, líbí se mi váš přístup. Alespoň nesedíte jen tak na židli a neřekáte, aby vám někdo pomohl. Někteří jen sedí, přemýšlí, a skutek útek."

"Uvidíme, co se dá dělat," řekl Falkenberg.

"Jo." Hamner vstal a vykročil ke dveřím. "Tak tedy,

plukovníku, chtěl jsem se s vámi seznámit, a teď jsme se seznámili. Já mám ještě něco na práci. Řekl bych, že Ernie také, ale nevšiml jsem si, že by něco dělal." Už se na ně nepodíval, ale odešel z místnosti, aniž by zavřel dveře.

"No tak vidíte," řekl Bradford a jemně dveře zavřel. Na tváři měl vědoucí úsměv. "Je úplně k ničemu. Najdeme někoho jiného, kdo si vezme techniky na starost, jakmile budete mít všechno ostatní pod kontrolou."

"Řekl bych, že v některých bodech měl pravdu," pronesl Falkenberg. "Tak například je mu jasné, že nebude snadné zařídit skutečně dobrou policejní ochranu. Cestou sem jsem viděl příklad toho, jak to v Útočišti chodí, a jestli je to takhle špatné všude —"

"Však vy už si poradíte," řekl Bradford. Zdálo se, že si je tím jist. "Vždyť přece můžete naverbovat dost velké síly. A spousta delikventů není nic jiného než pouliční gangy nezletilých. Nepatří k nikomu, ani ke Straně svobody, ani k nám, ke Kondominiu, ani k nikomu jinému. Chtějí mít jen pod kontrolou blok, ve kterém bydlí."

"Jistě. Ale stěží představují celý problém."

"Ne. Ale vy si poradíte. A na Hamnera zapomeňte. Celá ta jeho skupina je prohnílá. Nejsou to ti praví pokrokoví, to je všechno." Hovořil s důrazem a oči se mu leskly. Bradford snížil hlas a naklonil se kupředu. "Hamner býval členem Strany svobody, abyste věděl. Tvrdí, že se s ní rozešel kvůli technické politice, ale takovému člověku nemůžete nikdy věřit."

"Aha. Naštěstí mu věřit nemusím."

Bradford zářil. "Přesně tak. A teď vás necháme, ať se do toho můžete pustit. Máte před sebou spoustu práce a mějte teď také na paměti, že jste slíbil vycvičit mi nějaké stranické jednotky."

VII.

Panství bylo rozlehlé, o straně délky téměř pět kilometrů, položené v nízkých kopcích jeden den pochodu od hlavního města Útočiště. Bylo tu ústřední stavení a stodoly, všechno postavené z místního dřeva, které připomínalo dub.

Budovy se nalézaly v zalesněném údolíčku uprostřed panství.

"Určitě už nebudete potřebovat nic jiného?" ujišťoval se poručík Banners.

"Ne, děkujeme vám," odpověděl Falkenberg. "Těch pár chlapů, co tu máme, si všechno svoje vybavení nese s sebou. Až se dostaví ostatní, budeme se muset postarat o jídlo a topivo, ale prozatím si vystačíme."

"Dobře, pane," řekl Banners. "Já se tedy vrátím s Mow-rerem a nechám vám tady auto. Máte tu také zvířata..."

"Ano. Děkuji vám, poručíku."

Banners zasalutoval a nasedl do druhého vozu. Nadechoval se, aby ještě něco řekl, ale Falkenberg se už otočil, a tak Banners z panství odjel.

Calvin jej při tom pozoroval. "Tenhle je nějaký divnej," řekl. "Počítám, že by moc rád věděl něco víc o tom, co tu děláme."

Falkenbergovy rty se zavlnily v sotva postřehnutelném úsměvu. "Vůbec bych se nedivil. Dohlédněte na to, aby se nedozvěděl víc, než co sami budeme chtít."

"Ave, aye, sir. Plukovníku, co to ten pan Bradford

říkal o těch stranických jednotkách? Budeme jich tu mít hodně?"

"Asi ano." Falkenberg se vydal přes rozlehlý trávník k velkému selskému stavení. Kapitán Fast a několik dalších na něj čekalo na verandě. Na stole stála láhev whisky.

Falkenberg si nalil skleničku a hodil ji do sebe. "Calvi-ne, řekl bych, že tu budeme mít hezkou řádku přívrženců pokrokových, jen co začneme. Radost z toho nemám, ale je to nevyhnutelné."

"Jak to, pane?" zpozorněl kapitán Fast.

Falkenberg se na něj pobaveně usmál. "Opravdu si myslíte, že vláda nám přenechá monopol nad vojenskými silami?"

"Vy si myslíte, že nám nevěří?"

"Amosi, ty bys nám věřil?"

"Ne, pane," přiznal kapitán Fast. "Ale můžeme alespoň doufat."

"Splnění svého úkolu nebudeme stavět na naději, kapitáne. Seržante-majore."

"Pane."

"Mám pro vás na dnešní večer určité posláni. Teď ale sežeňte někoho, kdo mě odveze do mého příbytku, a potom se postarejte o naši večeři."

"Pane."

Falkenberga probudilo jemné klepání na dveře pokoje. Otevřel oči a sáhl rukou po pistoli pod polštářem, ale jinak se nehýbal.

Klepání se ozvalo znovu. "Ano," ozval se Falkenberg potichu.

"Jsem zpátky, plukovníku," odpověděl Calvin.

"Dobře. Pojdte dovnitř." Falkenberg přehodil nohy z palandy a obul si vysoké boty. Jinak byl zcela oblečen.

Seržant-majoor Calvin vstoupil dovnitř. Na sobě měl lehkou koženou tuniku a kožené kalhoty, součást polní uniformy námořní pěchoty Kondominia. Z plné polní, která mu visela přes rameno, vykukovala absolutní černá noční bojové kombinézy. Na opasku měl pověšenou pistoli a v pouzdru na levé straně prsou vězel těžký zákopový nůž.

S Calvinem vstoupil šlachovitý človíček s řídkým hnědým knírkem.

"Rád vás vidím," řekl Falkenberg. "Měli jste potíže?"

"Parta několika drsňáků se snažila nějaké vyvolat, když jsme projížděli městem, plukovníku," odpověděl Calvin.

Šelmovsky se zašklebil. "Bylo po všem dřív, než jsme stačili udělat nějaký rekord."

"Byl někdo zraněn?"

"Nic, co by stálo za řeč."

"Dobrá. Někaké problémy s lokalizací kasáren?"

"Ne, pane," odpověděl Calvin. "Vůbec to místo nestřeží. Nechají odejít každého, kdo se chce vzdát dob- ročinnosti Migračního úřadu. Samozřejmě bez potravinových lístků. Jsou to jen nedobrovolní kolonisté, žádní trestanci."

Falkenberg naslouchal Calvinovu hlášení a zároveň si prohlížel člověka, který přišel s ním. Major Jeremy Savage vypadal unaveně a daleko starší na svých pětadvaceti letech. Byl hubenější, než si ho John pamatoval.

"Slyšel jsem, že to bylo špatné," zeptal se ho Falkenberg.

"No, žádný piknik to nebyl," odpověděl mu Savage úsečným tónem, který se naučil, když vyrůstal na Chur-chillu.

"Taky to nikdo nečekal. Jsme tady, Johnne Christiane."

"Ano, a díky Bohu. Nikdo vás neviděl. Chovali se chlapí, jak se patří?"

"Ano, pane. Zacházeli s námi jako s ostatními nedobrovolnými kolonisty. Chlapí se chovali báječně a za týden nebo dva tvrdého výcviku se zase dostaneme do formy. Seržant-major mi řekl, že prapor dorazil vcelku."

"Ano. Jsou pořád v kasárnách námořní pěchoty. To je naše slabé místo, Jeremy. Chci je mít tady, kde můžeme mít pod kontrolou, s kým se baví, co možná nejdříve."

"Máš ty nejlepší. Myslím si, že budou v pořádku."

Falkenberg přikývl. "Ale měj oči otevřené, Jerry, a před chlapce buď opatrný, dokud Kondominium neodtáhne. Najal jsem doktora Whitlocka, aby pro nás všechno zkontroloval. Ještě se tu nehlásil, ale předpokládám, že už je na Hadley." Savage uposlechl Falkenbergova vybídnutí a posadil se na jedinou židli v místnosti. Od Calvina si vzal sklenici whisky a posunkem mu poděkoval.

"Najímáte všude kolem experty, že jo? Říkal, že chcete jen ty nejlepší... No ne, ta je ale dobrá. Na těch přesídlovacích lodích nemají vůbec nic k pití."

"Až se tu Whitlock objeví, uspořádáme schůzi celého štábu," řekl Falkenberg. "PJo té doby s plánem ještě počkej."

Bradford má vyslat jeden prapor zítra a krátce nato má začít nábor dobrovolníků ze členů strany. My je máme vycvičit. Rozumí se, že budou všichni loajální k Bradfordovi. Nikoliv ke straně a už vůbec ne k nám."

Savage přikývl a podržel skleničku, aby mu Calvin mohl dolít.

"Teď mi něco řekněte o těch drsnících, s kterými jste se chytli na cestě sem, seržante-majore," řekl Falkenberg.

"Obyčejný pouliční gang, plukovníku. Jednotlivci si počínali docela dobře, ale není to nic organizovaného. Nás byla skoro stovka, takže neměli vůbec žádnou šanci."

"Pouliční gang." John se zamyšleně zatáhl za dolní ret a potom se ušklíbl. "Kolik chlapů z našeho praporu byli pankáči jako oni, seržante-majore?"

"Určitě polovina, pane. Včetně mne."

Falkenberg přikývl. "Možná by stálo za pokus, aby se pěšáci s některými z těch výrostků setkali, seržante-majore. Samozřejmě neoficiálně."

"Pane!" Calvinova hranatá tvář planula očekáváním.

"Podívejte se," pokračoval Falkenberg. "Naším opravdovým problémem budou branci. Můžete se vsadit, že někteří z nich se budou snažit skamarádřit se s vojáky. Pokusí se vydolovat z chlapů, odkud pocházejí a kde sloužili. A chlapí budou pít a když se napijí, tak vždycky mluví. Jak si poradíte s tímhle, vzorný vojáku?"

Calvin chvíli přemýšlel. "Ze začátku to nebude žádný problém. Brance budeme držet od vojáků odděleně, kromě instruktorů výcviku, a ti se s branci nikdy nebaví. Jakmile projdou přijímačem, tak už to nebude tak snadné, ale u čerta, plukovníku, chlapí si vždycky rádi vymýšlejí, když dojde na historky z tažení. Tak je jenom trochu povzbudíme, aby to víc nafoukli. Budou přátel tak, že jim nikdo neuvěří."

"Správně. Nemusím žádnému z vás říkat, že nějakou dobu budeme bruslit na pěkně tenkém ledu."

"My to zvládneme, plukovníku." Calvin byl optimista. Sloužil už s Falkenbergem dlouhou dobu, a přestože každý člověk dělá chyby, Calvin měl vyzkoušené, že Falkenberg se dokáže vyhrabat z každé bryndy, do které spadnou.

A kdyby snad ne — cožpak ve všech vojenských úřadovnách Kondominia nevisel plakát s nápisem "Námořní pěchota je tu proto, aby umírala, a loďstvo ji posílá tam, kde se umírá"? Calvin narukoval s tímhle sloganem na očí a od té doby pod ním narukovaly tisíce dalších.

"Tak to je všechno, Jeremy," řekl Falkenberg.

"Provedu," odpověděl Savage. Vstal a zasalutoval. "Ksaku, je to báječný pocit, zase se takhle chovat, pane." Tvář mu omládla o mnoho let.

"Jsem rád, že tě mám zase na palubě," odpověděl Falkenberg. Vstal, aby mohl pozdrav opřít. "A díky, Jerry. Za všechno..."

Prapor námořní pěchoty dorazil příštího dne. Do tábora vpochodovali vojáci pod velením důstojníků pravidelné námořní pěchoty Kondominia, kteří je předali Falkenbergovi. Kapitán, který měl přesun jednotky na starost, se chtěl zdržet a porozhlédnout, ale Falkenberg pro něj našel nějakou pochůzku a poslal majora Savage, aby mu dělal společnost. Za hodinu nebyl v táboře kromě Falkenbergových lidí nikdo jiný.

Za dvě hodiny všichni vojáci pracovali na stavbě svého vlastního základního tábora.

Falkenberg je pozoroval z verandy rančerského stavení. "Jsou nějaké problémy, seržante-majore?"

Calvin si přešel po strništi na hranaté bradě. V posádkové službě se holil dvakrát denně a právě uvažoval, jestli není čas na druhé holení. "Nic, co by nedokázal vyléčit vojákův šleh, plukovníku. S vaším dovolením bych večer dovalil pár sudů whisky a nechal bych je jeden urazit, než tu budou branci."

"Povoluje se."

"Zítra před polednem nebudou moc fit, ale máme nějaký náskok. Práce přesčas jim pak neuškodí."

"Kolik jich uteče?"

Calvin pokrčil rameny. "Možná žádný, plukovníku. Dokážeme je pořád zaměstnávat a neznají to tady. S těmi branci to bude jiná, ale jakmile se přizpůsobí, můžeme si dovolit pár zdrhnutí."

"Ano. Ale stejně vymyslete, co se s tím dá dělat. Budeme potřebovat každého chlapa. Slyšel jste, jak situaci hodnotil

prezident Budreau."

"Ano, pane. Chlapům to udělá radost. Zní to, jako když nás čeká pěkná měla."

"Klidně můžete chlapům slíbit tvrdý boj, seržante-majore. A taky jim raději vysvětlíte, že kdybychom prohráli, tak není kam utéct. Na téhle štací není koho stopnout."

"Tak to bylo nejméně na půlce z těch štací, které jsme prošli, plukovníku. Zaskočím raději za kapitánem Fastem kvůli té kořalce. Připojil byste se asi tak o půlnoci k nám, pane? Chlapům by to udělalo radost."

"Zajdu, seržante-majore."

Calvinův odhad nevyšel. Vojáci byli k ničemu celý následující den. Branci dorazili den poté.

Tábor kypěl činností. Námořní pěšáci si opakovali základní výcvik. Každá pětice mužů si sama vařila, prala si své prádlo, ze syntetické tkaniny a provazů si stavěla vlastní přístěnek a poskytovala pracovníky na stavbu opevněných valů a palisád.

Branci prováděli stejné práce pod dohledem Fal-kenbergových žoldnéřských důstojníků a poddůstojníků. Většina z mužů, kteří přijeli jako kolonisté se Sava-gem, byli důstojníci, centurioni, seržanti a technici, zatímco v praporu námořní pěchoty bylo nezvyklé množství svobodníků a desátníků. V obou skupinách bylo dost velitelů pro celý pluk.

Branci se učili spát ve svých vojenských převlečnicích a žít v bojových podmínkách bez vši ostatní výstroje kromě uniformy ze syntetické kůže a vysokých bot. Sami si připravovali jídlo, sami si stavěli přibytky a učili se být nezávislí na každém mimo vlastní pluk. Po dvou týdnech se začali učit zhotovovat tělesnou zbroj z nemourlonu. Když ji dokonali, nosili ji na těle a každý voják, který zanedbal výcvik, zjistil, že jeho zbroj je těžká jako z olova. Pětice mužů, družstva a celé oddíly branců a veteránů potrestaných pochodovým cvičením se staly po setmění všedním obrázkem.

Dobrovolníci měli málo času na sbratření se s veterány námořní pěchoty. Savage, Calvin a ostatní instruktoři výcviku je mořili bez oddechu pořadovkou, polními cvičeními, nácvikem boje a ošetřováním bojové techniky. Jednotky branců se den ode dne tenčily, jak museli jednotliví lidé vojenskou službu opustit, ale odněkud stále přicházely čerstvé síly.

Jednalo se vždycky o mladičky, kteří do tábora přicházeli v malých skupinkách. Objevovali se před plukovní kanceláří vždy kolem budičky a často je přiváděli pěšáci-veteráni. Také jejich počty, stejně jako řady stranických dobrovolníků, doznaly určitou úmrtnost, ale odcházelo jich daleko méně. A dychtivě se podřizovali bojovému výcviku.

Po šesti týdnech navštívil tábor viceprezident Bradford. Při jeho příjezdu stál celý pluk nastoupen, branci na jedné straně čtverce, veteráni na druhé.

Mužům předčítal seržant-major Calvin.

"Dnes je na Zemi 30. dubna," burácel Calvinův hlas. Nepotřeboval megafon. "Je výročí bitvy u Camerone. 30. dubna 1863 čelil kapitán francouzské cizinecké legie Jean Danjou s dvěma dalšími důstojníky a dvašedesáti legionáři na farmě Camerone dvěma tisícovkám Mexičanů. Bitva trvala celý den. Legionáři neměli ani jídlo, ani vodu, ani dost munice.

Kapitán Danjou padl. Jeho místo zaujal poručík Villain. Také on padl. V pět hodin odpoledne zůstal naživu jenom poručík Clement Maudet a čtyři muži. Každý měl už jen jeden náboj. Na povel všichni muži vystřelili svou poslední ránu a zaútočili na nepřítele s nasazenými bodáky. Nikdo z nich bitvu nepřežil."*)

Bitva u Camerone je dodnes oficiálním svátkem francouzské cizinecké legie. Stručný popis je vcelku přesný, až na to, že pár legionářů masakr přežilo. Když mexický plukovník viděl ztřeštěnou

Vojáci stáli mlčky. Calvin si prohlížel brance. Stáli strnule v pozoru pod žhavými slunečními paprsky. Nakonec Calvin znovu promluvil. "Nepředpokládám, že byste někdy v životě něco takového zažili. Rozhodně ne většina z vás. Ale jeden z vás možná v životě někdy pozná, co znamená Camerone.

Dnes večer dostane každý muž dávku vína navíc. Veteráni, kteří už prošli ohněm, dostanou také půl litru brandy. A teď pozor, k hlášení hled!"

Falkenberg vzal Bradforda do rančerského stavení. Bylo teď zařízeno jako důstojnická jídelna. Posadili se do jednoho kouta a číšník jim přinesl pití.

"Prosím vás, k čemu to všechno bylo?" chtěl vědět Bradford. "Tohle přece nejsou cizinečtí legionáři! Vaším úkolem je vycvičit planetární policejní sbor."

"Policejní sbor, který čeká pěkná válka," připomenul mu Falkenberg. "Máte pravdu, tahle jednotka nemá nic společného s legií, ale musíte si uvědomit, že naším základním kádrem jsou námořní pěšáci Kondominia. Anebo byli. Kdybychom vynechali výročí Cameronu, měli bychom tu vzpouru."

"Doufám, že víte, co děláte," zavrčel Bradford. Z tváře mu téměř zmizel jeho věčný poloúsměv, ale nějaké stopy po něm přece jen zbyly. "Plukovníku, jsou tu stížnosti od mužů, které jsme jmenovali jako důstojníky. Moji lidé z Pokrokové strany byli naprosto separováni od ostatních jednotek a nelíbí se jim to. Mně se to také nelíbí."

Falkenberg pokrčil rameny. "Vy jste rozhodl, že budou jmenováni důstojníky před ukončením základního výcviku, pane Bradforde. To z nich dělá důstojníky z mi-

odvahu, s níž se pět lidí vrhlo na bodákový útok proti půldruhé tisícovce nepřátel, zvolal: "To nejsou lidé, ale ďábli," a poručil nechat poslední odvážlivce naživu.

losti, ale neumějí vůbec nic. Kdybych je zařadil mezi veterány, působili by směšně, dokonce i mezi branci, dokud se nenaučí základy vojenského řemesla."

"Kromě toho jste se spousty z nich zbavil..."

"Ze stejné příčiny, pane. Dal jste nám obtížný úkol. Jsme v menšině a není naděje na pomoc zvenčí. Za několik týdnů budeme čelit čtyřiceti tisícům příslušníků Strany svobody a já neručím za výsledek, jestliže budou jednotky v rukou nekompetentních důstojníků."

JDobrá. Tohle jsem čekal. Ale nejde jenom o důstojníky, plukovníku. Také dobrovolníci z Pokrokové strany jsou nuceni odcházet. Váš výcvik je příliš tvrdý. Tady se jedná o oddané lidi a oddanost je tu důležitá!"

Falkenberg se mírně pousmál. "Souhlasím. Ale dám raději přednost jednomu praporu spolehlivých chlapů, kterým

můžu věřit, než pluku vojáků, kteří se mi pod palbou zhroutí. Jakmile budu mít nejzákladnější minimum prvotřídních vojáků, mohu přijímat další třeba pro posádkovou službu. Právě teď však potřebuji muže, kteří dokáží bojovat."

"To chcete říct, že je ještě nemáte? Ti námořní pěšáci vypadají disciplinovaně."

"Takhle při nástupu určitě. Vy si opravdu myslíte, že by Kondominium nechalo odejít spolehlivé vojáky?"

"Asi ne," uzavřel Bradford. "O.K. Vy jste expert. Ale kde u čerta berete ty ostatní dobrovolníky? Kriminálníky, klacky se záznamem v trestním rejstříku. Takové si necháváte a moje straníky necháte utéct?"

"Ano, pane." Falkenberg pokynul číšníkovi, aby přinesl další pití. "Pane viceprezidente —"

"Odkdy jsme tak formální?" zeptal se Bradford. Do obličeje se mu opět vrátil úsměv.

"Promiňte. Měl jsem za to, že jste tu proto, abyste mi vyčínil."

"Ne, to jistě ne. Ale budu se muset zodpovídat prezidentu Budreauovi, to víte. A Hamnerovi. Zatím se mi dařilo vaši činnost vydávat za aktivitu svého oddělení, ale to neznamena, že můžu na vládě chtít, aby ji ignorovala."

"Dobře," řekl Falkenberg. "No tak tedy k těm brancům. Bereme, co je po ruce. Vycvičit zelenáče trvá hodně dlouho, a když už si ti pouliční válečníci vedou lépe než vaši straniční borci, nemohu si pomoci. Můžete ve vládě říct, že jakmile budeme mít kádr, kterému se dá věřit, nebudeme dobrovolníky tak přísně vybírat. Můžeme dokonce postavit nějakou pomocnou milici. Ale právě teď nejvíce potřebujeme chlapy, kteří zvítězí v nadcházejícím boji, a já neznám lepší způsob, jak je sehnat."

Po tomhle rozhovoru byl Falkenberg volán do paláce na kobereček jednou týdně. Obvykle se scházel jenom s Bradfordem a Hamnerem. Prezident Budreau mu dal jasně najevo, že vojenskou jednotku považuje za zlo, o jehož nutnosti není zcela přesvědčen. Pluk byl zásobován jedine díky Bradfordovi.

Při jednom setkání se Falkenberg v Útočišti seznámil s náčelníkem městské policie Horganem.

"Náčelník má nějakou stížnost, plukovníku," řekl mu prezident Budreau.

"Ano, pane?" zeptal se Falkenberg.

"Jde o ty zatracené mariňáky," řekl Horgan. Mnul si špičku brady. "V noci dělají ve městě peklo. Zatím jsme žádného nezatkli, protože pan Bradford chce, abychom přimhuřovali oči, ale je to pořád horší."

"Co dělají?" zeptal se Falkenberg.

"Co si vzpomenete. Tak například obsadí pár hospod a bez jejich svolení nesmí nikdo jiný dovnitř. A každou noc se perou s pouličními gangy."

S tím bychom se ještě vyrovnali, ale každou noc také navštěvují ostatní části města. Je jich spousta. Jdou do hospod, pijí celou noc a pak prohlásí, že nezaplatí. Když

si to majitel nenechá líbit, tak hospodu ještě návdavkem vybilí..."

"A jsou pryč, než se dostaví vaše hlídky," dokončil za něj Falkenberg. "To je stará tradice, říká se tomu systém zmizna*). Věnují naplánování takové operace daleko víc úsilí, než se mi kdy podařilo z nich dostat v boji. Pokusím se každopádně tenhle systém zarazit."

"Moc by nám to pomohlo. Další věc: vaši mládenci navštěvují nejnebezpečnější místa ve městě a jakmile se můžou do někoho pustit, začnou hned rvačku."

"Jak si při tom vedou?" zeptal se Falkenberg se zájmem.

Horgan se zašklebil, ale pak se ovládl, když se na něj Budreau přísně podíval. "Docela dobře. Pokud vím, nikdy nedostali nandáno. Ale u měšťanů kvůli tomu máme peklo, plukovníku. A umí ještě jiné věci, jak dohnat lidi k šílenství. Pochodují celé noci ulicemi, vždycky je jich tak padesát, a hrají na dudy! Dudy nad ránem, plukovníku, to je strašná věc."

Falkenberg měl dojem, že v Horganově levém oku zahlédl nervózní cuknutí, ale náčelník vykouznil na tváři kyselé úsměv.

"Na to jsem se vás chtěl zeptat, plukovníku," ozval se druhý viceprezident Hamner. "Tohle přece není skotská jednotka, tak proč mají dudy?"

Falkenberg pokrčil rameny. "Dudy jsou docela běžné u spousty pluků námořní pěchoty. Od té doby, co Rusové začali v jednotkách Kondominia zavádět ty svoje kozácké zvyky, pluky západního bloku přišly zase se svými. Koneckonců námořní pěchota vznikla z mnoha

V originále "systém D", v americké i francouzské armádě hojně rozšířený výraz. Původně součást francouzského slangu, D je patrně zkratka slova débrouiller (pomoci si z nesnázi), anebo v cizinecké legii používaného demerder (slušně řečeno — dostat se z té šlamastyky sám).

starých vojenských jednotek. Cizinecká legie, skotští horalé — spousta lidí miluje dudy. Musím se přiznat, že k nim patřím."

"Jistě, ale ne v mém městě uprostřed noci," řekl Horgan.

John se na náčelníka policie bez zábran usmál. "Pokusím se nepouštět dudáky v noci do ulic. Umím si představit, že nepůsobí na civilní morálku moc dobře. Ale jestliže mám udržet námořní pěchotu v kasárnách, jak to mám udělat?"

Potřebujeme každého z nich a všichni jsou to dobrovolníci. Mohou se nalodit na loď Kondominia, až odsud odjedou všichni ostatní, a neexistuje žádný zatracený způsob, jak jim v tom zabránit."

"Už to nebude ani měsíc, co tu vlajku Kondominia sundají," dodal s uspokojením Bradford. Vrhel pohled na vlajku vlající venku na stožáru. Orel s červeným štítem se srpem a kladivem na prsou. Červené a bílé hvězdy okolo. Bradford spokojeně pokýval hlavou. Nebude to už dlouho trvat.

Pro obyvatele Hadley tahle vlajka moc neznamena. Na Zemi dokázalo pouhé její objevení vyvolat pouliční bouře jak ve Spojených státech, tak v Sovětském svazu, zatímco v jiných zemích byla symbolem spojení, které ostatním státům nedovolilo pozvednout se nad druhořadý status. Na Zemi představovalo spojení Kondominia mír za

nejvyšší cenu, pro mnohé příliš vysokou.

Pro Falkenberga znamenala téměř třicet let služby, která skončila vojenským soudem.

Ještě dva týdny. Potom guvernér Kondominia odejde a Hadley se oficiálně stane nezávislou planetou. Viceprezident Bradford navštívil tábor, aby promluvil k brancům.

Řekl jim, jak si cení oddanost k vládě a jaké odměny

čekají na všechny, jakmile se Pokroková strana dostane oficiálně k moci. Lepší platy, více svobody a příležitost k povýšení v rozrůstající se armádě. Prémie a snadná služba. Jeho projev byl plný slibů a Bradford na něj byl patřičně pyšný.

Když skončil, Falkenberg vzal viceprezidenta do soukromého salonku v důstojnické jídelně a zabouchl dveře.

"Čert aby vás vzal, víckrát už nikdy nic neslibujte mým jednotkám bez mého dovolení." Hlas Johna Falkenberga se chvěl hněvem.

"Se svojí armádou si budu dělat, co budu chtít, plukovníku," odpověděl Bradford arogantně. Lehký úsměv na jeho tváři nenesl ani stopu vřelosti. "Neutrhuje se na mne, plukovníku Falkenbergu. Nebýt mého vlivu, tak vás Budreau propustí okamžitě."

Najednou se jeho nálada změnila a Bradford vyndal z kapsy lahvičku brandy. "No tak, plukovníku, napijte se."

Neznatelný úsměv vystřídal cosi opravdovějšího. "Musíme spolupracovat, John. Ještě se toho musí tolik udělat, ani to nestihneme, i když budeme makat oba dva. Promiňte, příště se s vámi poradím, ale nemyslete, že by mě vojáci měli znát? Bude ze mne brzy prezident." Pohledem hledal u Falkenberga ujištění.

"Ano, pane." John si vzal lahvičku a zvedl ji k připití. "Na nového prezidenta Hadley. Neměl jsem na vás vyjet, ale nikdy nic neslibujte jednotkám, které se ještě neosvědčily v boji. Když dáte mužům záminku, aby si mysleli, že jsou dobří, když nejsou, nikdy nebudete mít armádu, která si zaslouží svůj plat."

"Ale při výcviku si vedli dobře, vždyť jste to sám říkal."

"Jistě, ale nesmí se to říkat jim. Člověk je musí udřít, až už nemají co dávat, a potom jim musí dát najevo, že to jakž takž ušlo. Potom ze sebe jednoho dne vydají víc, než budou sami považovat za možné. To je den, kdy je možné rozdávat odměny, ale pak už to není zapotřebí."

Bradford neochotně přikývl na souhlas: "Když to říkáte. Ale nikdy by mě nenapadlo —"

"Poslouchejte," řekl Falkenberg. Venku pochodovala skupina branců se svými instruktory.

"Poslouchejte," opakoval Falkenberg.

Branci zpívali a do oken zalétala slova jejich písně.

Až probendíš svoji poslední minci

za kurvy a za chlast,

až se budeš v noci krčit v ranci

Zmrzlej na kost,

tak vykládej seržantovi, jakej jsi chlap

a že mu děláš milost.

To něco uvidíš, jak hned začne řvát,

a jak prokleje ten svůj pech

a proč se vůbec narodil, se bude ptát,

na tobě vyleje si svůj vztek

a duši z tebe vykřesá, na to vem jed,

nakonec abys ještě shnilotinu sněd.

"Poklusem, hej hou!" Píseň umlkla v dupotu mužů, ženoucích se přes ústřední výcvikové prostranství.

Bradford se odvrátil od okna. "Tohle se dobře hodí pro nějaké kriminálníky, plukovníku, ale já trvám na tom, abyste tu cvičil také moje stoupence. V budoucnosti nepropustíte žádného pokrokového bez mého svolení. Je to jasné?"

Falkenberg přikývl. Něco takového už delší dobu očekával. "V tom případě bude lepší, pane, když zformujeme oddělený prapor. Přeložím všechny vaše lidi do čtvrtého praporu a dám jim důstojníky, které jste jmenoval. Bude vám to tak vyhovovat?"

"Pokud dohlédnete na jejich výcvik, tak ano."

"Jistě," řekl Falkenberg.

"Dobrá." Bradfordovi se opět po tváři rozlil úsměv, ale nebyl určen Falkenbergovi. "Očekávám také, že mě budete informovat o všech povýšeních v praporu. Souhlasíte s tím, samozřejmě."

"Ano, pane. Mohly by vzniknout urči té problémy s nalezením vhodných domorodců na místa vyšších poddůstojníků. Máte mezi nimi možné budoucí svobodníky a desátníky, ale nemají dost zkušeností na to, aby byli seržanty a centuriony."

"Vy už si nějak poradíte, tím jsem si jist," řekl Bradford opatrně. "Mám určité, ehm, speciální úkoly pro čtvrtý prapor, plukovníku. Byl bych rád, kdyby byl celý postaven z loajálních straníků podle mého výběru. Vaši muži by v něm měli na starosti pouze výcvik, nebyli by zařazeni jako velitelé. Souhlasíte s tím?"

"Ano, pane."

Když Bradford opouštěl tábor, byl jeho úsměv nefalšovaný.

Vojáci se den za dnem lopotili v jasném, do modra zabarveném slunečním svitu. Nacvičovali potlačování pouličních bouří, boj s bodákem, použití ochranných štítů v obraně i v útoku proti lidem ve zbroji a také složitější manévry.

Vyřázeli na zrychlené přesuny pod neúnavným velením majora Savage, vedeni strohými rozkazy seržantů a centurionů a kousavým sarkasmem kapitána Amose Fasta s jeho tenkou vycházkovou hůlčičkou...

Poslední dobou však měl pluk méně odpadlíků a byl tu stálý příliv nových branců jako výsledek nočních výprav

námořních pěšáků. Důstojníci u odvodu si teď mohli dokonce vybírat, ačkoliv to dělali málokdy. Námořní pěchota, podobně jako před ní legie, brala každého muže ochotného bojovat; a Falkenbergovi důstojníci všichni prošli jejími řadami.

Skupiny pěšáků se každý večer vykradly kolem stra-

ží a vojáci se účastnili pitek a hýření se zemědělskými dělníky na okolních rančích. V místních putykách karbanili a křičeli a nedbali příliš na své důstojníky. Ozývaly se mnohé stížnosti a Bradfordovy protesty byly čím dál tím hlasitější. Falkenberg mu dával vždy stejnou odpověď. "Vždycky se vrací zpátky, a nemusí tady zůstat. Jak je mám podle vás udržet na uzdě? Bičováním?"

Policejní armáda byla jasně rozpolcená. S branci se zacházelo daleko přísněji než s veterány. Čtvrtý prapor mezitím sílil den ode dne.

Vlil.

George Hamner se snažil každý den přijít domů na večeri bez ohledu na to, kolik noční práce navíc ho to potom stálo. Byl přesvědčen, že je tím rodině povinován.

Jeho ohrazené sídlo stálo těsně za hranicemi palácového okrsku. Postavil je jeho dědeček za peníze vypůjčené od společnosti American Express. Starý pán byl pyšný na to, že každý cent půjčky splatil ještě před vypršením lhůty. Jednalo se o velkou pohodlnou usedlost, jejíž vybavení důmyslně kombinovalo místní materiály s dovezeným přepychem. George se sem vždycky rád vracel.

Doma se pokaždé cítil pánem něčeho hmatatelného, měl pocit, že alespoň jednu věc má pod kontrolou. V Útočišti to bylo jediné místo, kde si takhle připadal.

Guvernér Kondominia opustí planetu ani ne za týden. Nezávislost byla na dosah ruky a měl by to být čas naděje, ale George Hamner pocíťoval pouze strach. Problémy veřejného pořádku se ho oficiálně netýkaly. Měl na starosti Ministerstvo technologie, ale kolaps práva a pořádku nešlo nebrat na vědomí. Již teď se nejméně polovina Útočiště vymykala vládní kontrole.

Existovaly velké oblasti, kam policie vstupovala jenom po skupinách anebo vůbec ne a čtyři údržbářů musely mít ozbrojenou ochranu, jinak si tam netroufily. Až dosud doprovázeli Georgovy lidi námořní pěšáci Kondominia, ale co až odejdou?

George seděl v dřevem obložené pracovně a ve venkovních hájích pozoroval prodlužující se stíny. Vytvářely mezi kmeny stromů a na pečlivě zastřižených trávnicích tančící vzory. Obvodní zdi zastíraly výhled na průplav s vodním náhonem dole pod ním a on je za to proklínal.

Proč musíme žít za hradbou? Zdi a tucet ozbrojených chlapů, aby je hlídali. Vzpomínám si, jak jsem v tomhle pokoji sedával s otcem, nebylo mi víc než šest let, a viděli jsme na čluny v průplavu. A později, jaké jsme to měli plány s Hadley! Dědeček, který vyprávěl, proč opustil Zemi a co dokážeme tady. Svoboda a blahobyt. Měli jsme tu ráj, a co jsme z něj, ach Bože, udělali?

Pracoval ještě asi hodinu, ale moc toho neudělal. Nepřicházel na žádná řešení, viděl jenom zřetězení problémů, které byly uzavřeny do kruhu. Vyřeš jeden a všechny ostatní zapadnou na místo, ale žádný se nedal řešit bez rozlousknutí ostatních. A přesto — kdybychom tak měli ještě pár let, pomyslel si. Ještě pár roků... Ale nebudou nám dopřány. Za několik let by farmy dokázaly uživit městskou populaci, pokud bychom dokázali dostat lidi do zemědělského vnitrozemí a přinutit je pracovat. Oni ale nechtějí opustit Útočiště a myje nemůžeme přinutit.

Kdybychom tak mohli, přemýšlel. Kdyby se městská populace dala snížit tak, abychom energii používanou na výrobu potravin mohli využít na vybudování dopravní sítě. Pak bychom mohli přestěhovat větší množství lidí do vnitrozemí a do města bychom dostali více potravy. Mohli bychom vyrobit dostatek věcí, které zpříjemňují život na venkově a lidé by stáli o to, opustit Útočiště. Ale jak udělat ten první krok? Lidé se nechtějí stěhovat a Strana svobody jim slibuje, že nebudou muset.

George zavrtěl hlavou. Může je k vystěhování donutit Falkenbergova armáda? Kdyby dostal dost vojáků, dokázal by násilím evakuovat část města? Hamner se při té myšlence otřásl. Došlo by k odporu, k vraždění, k občanské válce. Budoucnost Hadley nelze vybudovat na krvavých základech. Ne.

Ostatní jeho problémy byly podobné. Vláda látala trhliny na Hadley, ale to bylo všechno. Odstraňovala následky, protože nikdy nebylo dost sil na takové ovládnutí situace, aby se daly odstranit příčiny.

Rozevřel hlášení o jaderných reaktorech. Potřebovaly náhradní součástky a on uvažoval, jak dlouho může trvat dokonce i tahle bláznivá hra na schovávanou. Skutečně nemohl čekat víc než jenom pár let, i kdyby se situace nezhoršila. Pár let, a potom dojde k hladomoru, protože dopravní síť nebude vybudována včas. A jestli dojde k havárii reaktorů, bude veta po zásobování města potravinami, sanitární služby budou ochromeny..., hlad a mor. Byli tito apokalyptičtí jezdci lepší než válka a vítězství?

Vzpomněl si na svůj rozhovor s vůdci Strany svobody. Na reaktorech jim vůbec nezáleželo, protože si byli jisti, že Země nepřipustí na Hadley hladomor. Domnívali se, že Hadley může využít vlastní bezmocnost jako zbraň pro získání příspěvků od Kondominia.

George je bez dechu proklínal. Mýlili se. Zemi to nezajímalo a planeta Hadley byla příliš vzdálená, aby vůbec někoho zajímala. Ale i kdyby měli pravdu, prodávali by nezávislost planety, a za co? Copak si neuvědomovali, že nezávislost je všechno, co mají?

Vešla Laura s chumlem povykujících dětí.

"To už je čas do postele?" zeptal se. Ten čtyřletý se mu uvelebil na klíně, vytáhl mu z kapsy kalkulátor, mačkal tlačítka a pozoroval čísla a světelné záblesky.

George je všechny políbil na dobrou noc a poslal je pryč. Přitom přemýšlel, jaká budoucnost je asi čeká.

Měl bych nechat politiky, říkal si. Nedělám nic dobrého-

ho a Laura s dětmi bude vyřízená zároveň se mnou. Ale co se stane, když toho všeho nechám? Jaká budoucnost je potom čeká?

"Vypadáš ustaraně." Laura uložila děti a vrátila se k němu. "Je to už jen pár dní —"

"Jo—"

"A co se potom doopravdy stane?" zeptala se. "Ale neříkej mi ty sliby, které pořád posloucháme. Co se opravdu stane, až Kondominium odejde? Bude to špatné, vid'?"

Přitáhl ji k sobě, vnímal teplo jejího těla a čerpal klid z její blízkosti. Chvilí se mu choulila v náruči, potom se odtáhla.

"Georgi, neměli bychom vzít všechno, co máme, a odstěhovat se na východ? Nezůstane nám toho moc, ale budeš alespoň naživu."

"Tak špatné to přece nebude," odpověděl. Pokusil se o smích, jako kdyby udělala vtip, ale vyznělo to nepřesvědčivě. Nesmála se s ním.

"Na to bude čas později," řekl jí, "jestli se všechno zhatí. Ale to se nestane, všechno bude v pořádku. Máme tady planetární policejní sbor. Je jich dost na ochranu vlády — ale za pár dní vás všechny přestěhují do paláce."

"Vojsko," řekla opovržlivě. "Takové vojsko, Georgi. Ti Bradfordovi dobrovolníci, kteří by tě s chutí zabili. Nemysli si, že on by tě rád neviděl mrtvého. A ti pěšáci! Sám jsi přece říkal, že je to samá spodina společnosti."

"To jsem říkal. Nevím, jestli tomu sám věřím. Děje se tu něco divného, Lauro. Něco, čemu nerozumím."

Sedla si na gauč vedle psacího stolu a nohy složila pod sebe. Vždycky se mu takhle její pozice líbila. Podívala se na něj očima plnými zájmu. Nikdy se na nikoho jiného tak nedívala.

"Zajdu zítra za majorem Karantovem," řekl George.

"Napadlo mě, že by mi ze starého kamarádství mohl dát nějaké informace o tom Falkenbergovi. Boris nepracoval v jeho úřadě, ale jeden z jeho nižších důstojníků, nějaký Kleist —"

"Znám ho," řekla Laura. "Takový milý kluk. Trochu mladý."

"Ano. Tak tedy dostali jsme se do debat, co se stane, až budeme mít nezávislost. Mluvili jsme o pouličních rvačkách, o davových nepokojích, však to znáš, a já jsem řekl, že bych si přál, abychom měli pár spolehlivých pěšáků místo té demobilizované chásy, kterou nám tu nechávají. Zatvářil se udiveně a zeptal se mě, co bych vlastně chtěl, jestli snad ne gardu samotného velkoadmirála?"

"To je divné."

"Ano, a když vešel Boris a já jsem se ho zeptal, co tím Kleist míní, Boris řekl, že ten kluk je nový a neví, o čem vlastně mluví."

"A ty si myslíš, že věděl?" zeptala se Laura. "Boris by ti nelhal. Nech toho!" dodala spěšně. "Máš schůzku."

"To může počkat."

"Na téhle planetě je jenom pár tuctů automobilů, a když pro tebe jeden přijede, nenecháš ho čekat jenom proto, že se chceš pomilovat se svou ženou, Georgi Hamner!" Oči jí blýskaly, ale nebylo to hněvem. "Kromě toho se chci dozvědět, co ti Boris řekne." Odtančila od něj a on se vrátil k psacímu stolu.

"Nejde jenom o Borise," řekl George. "Přemýšlel jsem o pěšácích. Ty jednotky mi nepřipadají jako nějaká zatracena. Víš, v noci pijí a donutili farmáře, aby před nimi zamykali své manželky a dcery, ale když přijde ráno, jsou všichni na cvičáku. Ani Falkenberg mi nepřipadá jako typ, který by trpěl nedisciplinovanými lidmi."

"Ale—"

Přikývl. "Ale nedává to smysl. A pak je tu ještě ta věc s důstojníky. Má jich hrozně moc a nepocházejí z Hadley. To je důvod, proč tam dnes večer jedu bez Bradforda."

"Mluvil jsi o tom s Erniem?"

"Jasně. Říká, že nechává pár oddaných straníků vycvičit na důstojníky. Jsem, Lauro, trochu pomalý, ale nejsem zas až tak pitomý. Třeba si nevšímnu všeho, ale kdyby tu bylo padesát pokrokových s vojenskými zkušenostmi, tak bych o tom věděl. Bradford lže, ale proč?"

Laura se zamyslela a mnula si prítom dolní ret. Hamner si tohoto gesta už skoro nevšímal, i když před svatbou si ji kvůli tomu často dobíral. "Lže, aby nevyšel ze cviku," řekla. "Ale jeho žena mluvila o nezávislosti a uklouzlo jí něco o tom, jaké změny Ernie zavede, až bude prezidentem."

"Inu, Ernie očekává, že nahradí Budreaua."

"Ne," nesouhlasila Laura. "Chovala se, jako by to mělo přijít brzy. Velice brzy."

George Hamner zavrtěl velikou hlavou. "Na převrat nemá žaludek," řekl rozhodně. "A technici by vyšli do ulic okamžitě. Nemohou jej vystát a on to ví."

"Ernest Bradford nikdy neuznával žádná omezení," řekla Laura. "Doopravdy věří tomu, že každého přizpůsobí svému obrazu, jen když vynaloží dostatečné úsilí. Bez ohledu na to, kolikrát někoho nakopl, věří, že to spraví pár úsměvů a omluv. Ale co ti Boris řekl o Falkenbergovi?"

"Řekl, že je to ten nejlepší důstojník, jakého můžeme dostat. Vysoký velitel námořní pěchoty, začal u válečného námořnictva a přestoupil k námořním pěšákům, protože u námořnictva nebyl povyšován dost rychle."

"Ambiciózní člověk. Jak moc asi?"

"To nevím."

"Je ženatý?"

"Slyšel jsem, že jednou byl, ale ne moc dlouho. Sehnal jsem důvěrné zprávy o válečném soudu. Nebyla prý už žádná volná místa k povýšení. Když ale výběrová komise odmítla povýšit Falkenberga, který byl na prvním místě, protože admirál neměl žádná volná místa, Falkenberg prý udělal kolem toho takový cirkus, že byl propuštěn kvůli subordinaci."

"Dá se mu potom vůbec ještě věřit?" zeptala se Laura. "Jeho lidé jsou možná to jediné, co ti zachrání život —"

"Já vím. A život tvůj, Jimmiho, Christie a Petera... Ptal jsem se na totéž Borise a on mi řekl, že nikdo lepší není po ruce."

Nemůžeme si najmout vojáky Kondominia v aktivní službě. Boris ho vehementně doporučuje. Říká, že vojáci ho milují, je prý vynikající taktik, má zkušenosti z velení jednotkám stejně jako z práce ve štábu..."

"Zní to jako skvělý úlovek."

"Ano. Ale, Lauro, kdyby byl opravdu tak skvělý, proč by ho vyhodili? Proboha, všechno to zní tak triviálně —"

Zazvonil telefon a Hamner jej nepřítomně zdvihl. Komorník oznamoval, že řidič s autem již čekají. "Vrátím se pozdě, miláčku. Nečekej na mě. Ale můžeš o tom přemýšlet... Přisahal bych, že Falkenberg je k něčemu klíčem, a moc rád bych věděl, k čemu."

"Líbí se ti?" zeptala se Laura.

"Nepatří k lidem, kteří se snaží zalíbit."

"Ptala jsem se, jestli ty sis ho oblíbil."

"Ano. A to k tomu nemám žádný důvod. Oblíbil jsem si ho, ale můžu mu věřit?"

Na odchodu o tom přemýšlel. Může Falkenbergovi věřit? Když má odpovědnost za Lauřin život... a za životy dětí... a když už jsme u toho, když celá planeta se zdá směřovat do pekla a není vidět žádné východisko?

Jednotky tábořily ve vyřízeném čtverci. Kolem obvodu byly navršeny hliněné násypy a stany byly postaveny v pravidelných řadách jako podle teodolitu.

Výstroj byla vydrhnutá a nablýskaná, příkrývky těsně srolované, v dvoumístných stanech byl každý erární předmět přesně na svém místě... Chlapi se však potloukali všude kolem, křičeli a bez zábran hráli u táborových ohňů o peníze. Dokonce i od hlavní brány bylo vidět spousty prázdných lahví.

"Stát! Kdo je tam?"

Hamner sebou trhl. Auto zastavilo u přehrazené brány, ale Hamner neviděl strážného. Byla to jeho první noční návštěva v táboře a byl nabroušený. "Viceprezident Hamner," odpověděl.

Z druhé strany vozu mu do tváře posvítilo silné světlo. Byli to dva strážní, neviditelní, dokud by do nich nenarazil.

"Dobrý večer, pane," pozdravil první. "Oznámím, že jste tady."

Přiložil ke rtům malou vysílačku. "Veliteli stráže, stanoviště číslo pět." Potom to samé zakřičel. Hlas se jasně nesl noční tmou. Od ohně se k bráně otočilo několik tváří, potom se ale zase obrátily ke svým záležitostem.

Ozbrojená stráž doprovodila Hamnera k radě důstojnických stanů. Vojenské baráky a stany stály na druhé straně cvičiště proti hustým řadám stanů mužstva a měly své vlastní strážné.

Naproti v ubytovacím prostoru rot muži zpívali a Hamner se zastavil, aby si je poslechl.

Hlavu mám jak tahací harmoniku, a asi chcípnu,

jsem tu, protože jsem si řádně přihnul,

až se desátníkovi zatmělo před očima.

Pod hlavou je cizí deka zmuchlaná

a krásnej výhled na dvorek,

tak teď jsem v pěkný rejži,

a se systémem zmizna je konec,

rval jsem se s hlídkou, ožraly jak kanec,

ožraly jak kanec rval jsem se s hlídkou!

Se systémem zmizna je konec,

rval jsem se s hlídkou, ožraly jak kanec!

Z velitelského stanu vyšel Falkenberg. "Dobrý večer, pane. Co vás sem přivádí?"

Vsadím se, že bys to rád věděl, pomyslel si Hamner. JRad bych s vámi probral pár věcí, plukovníku. Co se organizace policejního sboru týče."

"Samozřejmě." Falkenberg byl odměřený a připadal mu trochu nervózní. Hamner by rád věděl, jestli je napitý. "Zajdeme do jídelny?" zeptal se Falkenberg. "Je to tam pohodlnější, a kromě toho můj příbytek není zařízený pro přijímání návštěv."

Anebo tam máš něco, co bych neměl vidět, pomyslel si George. Něco nebo někoho. Snad nějakou místní děvku? Co na tom ostatně záleží. Bože, kdybych tak tomu člověku mohl věřit.

Falkenberg jej vedl k rančerskému stavení uprostřed řady důstojnických stanů. Vojáci stále křičeli a zpívali a po cvičáku se honily dvě skupinky. Většina vojáků měla na sobě modrožluté cvičební stejnokroje, které navrhl Falkenberg, ale proběhlo kolem nich několik vojáků v polních stejnokrojích ze syntetické kůže. Měli pušky a objemné plné polní.

"To jsou potrestaní," vysvětloval Falkenberg. "Už jich není tolik jako dříve."

Z důstojnické jídelny zaznívaly břeskné tóny. Bubny a dudy, divoký válečný rytmus promísený s hlasitými výbuchy smíchu. Uvnitř seděly podél dlouhého stolu dva tucty mužů a číšníci v bílých kabátcích hbitě roznášeli láhve s whisky a sklenice.

Kolem stolu pochodovali dudáci v suknicích s kostko-

váním vzorem. Bubeníci stáli v jednom koutě. Ohlušující hluk ustal, když vstoupil Falkenberg. Každý byl v tu ránu na nohou. Někteří se na nich drželi zcela očividně jen s velkou námahou.

"Pokračujte," řekl Falkenberg, ale nikdo se ani nehnul. Nervózně pokukovali po Hamnerovi. Na pokyn předsedajícího v čele stolu dudáci a bubeníci odešli. Za nimi následovalo několik číšníků s lahvemi. Ostatní důstojníci se posadili a hovořili ztišenými hlasy. Po tom všem kraválu působila místnost nezvykle tiše.

"Sedneme si támhle, co říkáte?" zeptal se plukovník. Zavedl Hamnera ke stolku v jednom rohu. Číšník jim přinesl dvě skleničky whisky a postavil je na stůl.

Hamnerovi připadala místnost zvláště prázdná. Tu a tam pár vlajek, nějaké obrazy a skoro nic jiného. Mělo by tu toho být víc, myslel si. Jako kdyby na něco čekali. To je ale přece směšné.

Většina důstojníků byli cizinci, ale George rozeznal půl tuctu pokrokových, z nichž žádný neměl vyšší hodnost než nadporučík. Zamával na některé z těch, které znal, odpovědi mu však bylo pár rozpačitých úsměvů, jako kdyby se straničtí dobrovolníci cítili provinile. Rychle se také obrátili ke svým společníkům.

"Poslouchám vás, pane," pobídl ho Falkenberg.

"Kdo vůbec jsou tihle lidé?" dožadoval se George. "Vím jenom, že nepocházejí z Hadley. Odkud ale vlastně jsou?"

"Důstojníci Kondominia na suchu," odpověděl promptně Falkenberg. "Snižování stavů. Spousta dobrých chlapů byla přinucena odejít předčasně do výslužby. Někteří se doslechli, že mám jet sem, a tak se vzdali svých záložních hodností. Nasedli na kolonizační loď v naději, že je najmu."

"Což jste také udělal?"

"Přirozeně. Chopil jsem se příležitosti získat zkušené muže za cenu, kterou jsme si mohli dovolit."

"Ale proč všechny ty tajnosti? Proč jste mi o tom neřekl předtím?"

Falkenberg pokrčil rameny. "To víte, porušujeme několik předpisů Velkého senátu o žoldnících. Bude lépe o podobných věcech nemluvit, dokud Kondominium nebude s konečnou platností pryč. Potom nebudou mít ti lidé na vybranou. Budou muset zůstat loajální k Hadley." Falkenberg pozvedl sklenici s whisky. "Viceprezident Bradford o tom všem ví."

"O tom vůbec nepochybuji." Hamner zvedl svoji sklenici. "Na zdraví."

"Na zdraví."

A zajímalo by mě, o čem dalším ještě ta zmije ví, uvažoval Hamner. Bez jeho podpory by tu Falkenberg nevydržel ani o minutu déle... a co potom? Plukovníku, organizační rozpis vašich jednotek jsem dostal na stůl teprve včera. Nechal jste všechny námořní pěšáky v jednom praporu s těmi nově najatými důstojníky. Dále tu máte tři prapory z domorodců, ale všechny ty skalní straničky jste soustředil ve čtvrtém. Druhý a třetí prapor tvoří místní rekruti, ale pod velením vašich vlastních lidí."

"Ano, to jste popsal velice přesně, pane," odpověděl Falkenberg.

A také víš, na co se zeptám, pomyslel si George. "Proč, plukovníku? Podezřívavý člověk by řekl, že tu máte svou vlastní malou armádu, jejíž struktura umožňuje okamžité převzetí moci, pokud by někdy došlo k rozdílcím mezi vámi a vládou."

"Podezřívavý člověk by mohl takhle uvažovat," souhlasil Falkenberg. Vyprázdnil sklenici a počkal, až George učiní totéž. Číšník jim přinesl plné sklenice.

"Praktický člověk by však usoudil něco jiného," pokračoval Falkenberg.

"Přece ode mne nečekáte, že nechám důstojníky zelenáče velet gardovým jednotkám? Nebo postavím oddané straničky pod velení nezkušených nováčků?"

"Ale to jste právě udělal —"

"Na rozkaz pana Bradforda jsem čtvrtý prapor uchránil svých žoldnů, jak jen to bylo možné. Jejich výcviku to ovšem neprospívá. Pan Bradford má ale stejné námitky jako vy."

"Já jsem si nestěžoval."

"Zdalo se mi, že ano," řekl Falkenberg. "V každém případě tu máte jednotku svých straničků, kdybyste mě chtěli kontrolovat. Máte vlastně v rukou veškerou moc, kterou potřebujete. Můžete kdykoliv utáhnout kohoutek. Pokud nedokážeme tyhle lidi nakrmit a zaplatit, tak je neudržíme ani hodinu."

"Nebylo by to přece poprvé, kdy by vojáci okradli svého mecenáše, místo aby za něj bojovali," konstatoval Hamner.

"Na zdraví." Vypil sklenici a málem se rozkašlal. Whisky byla silná a nebyl zvyklý pít ji neředěnou. Přemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby si objednal něco jiného, pivo anebo nějaký koktejl. Nějak se to sem nehodilo.

"Tuhle poznámku bych očekával spíše od Bradforda," prohodil Falkenberg.

Hamner přikývl. Bradford byl pořád podezíravý. Byly okamžiky, kdy George uvažoval, jestli je první viceprezident zcela při smyslech, ale to bylo pošetilé. A když přesto Ernie Bradford musel jednat pod tlakem, dokázal jít se svým podezíráním všem lidem na nervy a raději setrval v nečinnosti, než aby se vzdal kontroly čehokoliv.

"Jak bych měl takový převrat podle vás zorganizovat?" pokračoval Falkenberg. "Mám jen hrstku lidí, kteří jsou mi oddáni. Zbytek jsou žoldáci anebo místní useláci."

Zaplatili jste spoustu peněz, abyste sem mne a můj štáb dostali. Chcete po nás, abychom bojovali proti nemožným překážkám s neexistující výzbrojí. Když budete ještě trvat na své vlastní organizaci jednotek, nemohu na sebe vzít tu odpovědnost."

"To jsem neřekl."

Falkenberg pokrčil rameny. "Jestli to prezident Budreau nařídí, a on to na vaše doporučení udělá, tak předám velení tomu, koho místo mne určí."

A on by určil Bradforda, pomyslel si Hamner. To už raději budu věřit Falkenbergovi. Ať už Falkenberg udělá cokoli, udělá to kompetentně. U Erniero člověk neměl nikdy jistotu, jestli nemá něco za lubem, a už vůbec žádnou, že něco dokáže, když nic za lubem nemá.

"Co si od toho všeho slibujete, plukovníku Falkenbergu?"

Zdalo se, že otázka plukovníka překvapila. "Peníze, samozřejmě," odpověděl Falkenberg. "A možná trochu slávy, ačkoliv dneska už to není moc běžné slovo. Odpovědné postavení, souměřitelné s mými schopnostmi. Vždycky jsem byl voják a neumím nic jiného."

"A proč jste tedy nezůstal s Unií?"

"Je to v mých kádrových materiálech," řekl Falkenberg chladně. "Jistě jste je četl."

"Ne, nečetl." Hamner byl klidný, ale whisky v něm stačila vzbudit víc odvahy, než zamýšlel dát najevo, a ještě k tomu v tomhle táboře plném Falkenbergových lidí. "Nevím o tom vůbec nic. To, co jsem slyšel, nedává smysl. Neměl jste

žádný důvod stěžovat si na povyšování a admirál neměl žádný důvod vznést obvinění. Vypadá to, jako byste se nechal degradovat."

Falkenberg přikývl. "Skoro jste to trefil. Jste bystrý." Voják měl pevně sevřené rty a šedýma očima se zavrtával do Hamnera. "Rekl bych, že si zasloužíte odpověď. Senátor Bronson přísahal, že mě zničí, z příčin, které vás nemusejí zajímat. Kdybych nebyl propuštěn pro triviální obvinění z procedurální subordinace, čekala by mě série halasně vytroubených obvinění. Takhle jsem alespoň vyvážl s čistým rejstříkem."

S čistým rejstříkem a spoustou hořkosti. "A tohle je všechno?"

"To je všechno."

Znělo to přijatelně. Stejně jako všechno ostatní, co Falkenberg řekl. A přesto si byl Hamner jist, že Falkenberg lže. Nikoliv přímo, ale stejně neřikal všechno. Hamner cítil, že kdyby uměl klást ty správné otázky, dostal by správné odpovědi, ale žádná otázka už ho nenapadala.

Musím tomu člověku buď věřit, uvědomil si Hamner, anebo se ho zbavit. Podržel si ho a přitom ho rozčilovat, to je ta nejpitomější věc na světě.

Do jídelny se vrátili dudáci a předsedající se podíval tázavě na Falkenberga. "Chcete vědět ještě něco?" zeptal se Falkenberg.

"Ne."

"Děkuji vám." Plukovník kývl na nižšího důstojníka. Předsedající důstojnické jídelny souhlasně kývl na kapelníka. Kapelník zvedl svou ozdobnou hůl a bubny zaburácely. Dudáci začali hrát. nejprve na místě, potom se vydali na pochod kolem stolu. Důstojníci křičeli a místnost se naplnila vojáckým povykem. Večírek pokračoval.

George se rozhlédl po nějakém ze svých vlastních lidí a všiml si, že každý z důstojníků, příslušných k Pokrokové straně, patřil k jeho křidlu. Nebyl tu jediný Bradfordův člověk. Byl v tom nějaký skrytý smysl?

Vstal a zachytil pohled jednoho z pokrokových. "Poručík Farquhar mě doprovodí ven, plukovníku," řekl Hamner.

"Jak si přejete."

Hluk z místnosti je provázel po celou délku táborové ulice. Další zvuky se ozývaly ze cvičiště a z tábora za jejich zády. Do noci jasně plápolaly táborové ohně.

"No tak, Jamie, co se tu děje?" chtěl vědět Hamner.

"Děje, pane? Nic, o čem bych nevěděl. Jestli myslíte ten večírek, tak oslavujeme povýšení vojáků, kteří absolvovali základní výcvik. Zítra začnou s náročnějším výcvikem."

"Měl jsem vlastně na mysli ten večírek," řekl Hamner. "Zdá se, že si s ostatními důstojníky dobře rozumíte."

"Ano, pane." Hamner si všiml nadšení v hlase Jamie-ho Farquhara. Chlapec byl dost mladý na to, aby ho chytla vojenská mystika, a George s ním cítil lítost. "Jsou to dobří chlapi," řekl Jamie.

"Ano, také si myslím. Kde jsou ostatní? Lidé pana Bradforda?"

"Řeší nějaký vojenský problém, vrátí se do tábora až pozdě," odpověděl Farquhar. "Pan Bradford se tu objevil někdy kolem večere a požádal, aby mu je uvolnili na nějakou schůzi. Tráví s nimi spoustu času."

"To si myslím," řekl Hamner. "Podívej, Jamie, ty jsi nablízku těm námořním pěšákům. Odkud ti chlapíjsou? Z kterých posádek?"

"To opravdu nevím, pane. Plukovník Falkenberg nám zakázal, abychom se na to ptali. Řekl nám, že ti lidé zde začali s čistým rejstříkem."

Hamner si všiml tónu, s jakým Farquhar vyslovoval Falkenbergovo jméno. Bylo v něm víc než jen respekt. Něco jako posvátná bázeň. "Sloužili už někteří z nich s plukovníkem?"

"Rekl bych, že ano, pane. Nemají ho rádi. Otevřeně na něj nadávají. Ale bojí se toho jeho velkého seržanta. Calvin prohlásil, že zpraská jakékoliv dva chlapy v táboře a můžou si vybrat pravidla. Pár nováčků to zkusilo, ale žádný z námořních pěšáků. Ani jeden."

"A ty tvrdíš, že plukovník není u mužů oblíbený?"

Farquhar chvíli rozvažoval nad odpovědí. "Neřekl bych, že by byl populární, pane, to ne."

A přitom Boris tvrdí pravý opak, pomyslel si Hamner. Whisky mu hučela v hlavě. "Kdo je populární?"

"Major Savage, pane. Chlapi ho milují. A kapitán Fast, z toho mají respekt především pěšáci. To je ten pobočník."

"Dobrá. Podívej, je tahle jednotka schopná bojovat? Máme nějakou šanci, až Kondominium odejde?" Stáli a pozorovali scenérii kolem táborových ohňů. Muži popíjeli o závod, křičeli, zpívali a proháněli jeden druhého po celém táboře. Před jedním stanem se mlátili pěstmi a žádný důstojník to nezarazil,

"Tohle dovolujete?" podivil se Hamner.

"Snažíme se moc se mezi ně nemíchat," řekl Farquhar. "Plukovník říká, že polovina důstojníkovu umu spočívá v tom, čeho si nevšíme. Ale vidíte, seržanti tu rvačku zarazili."

"Ale necháváte ty muže, aby se opíjeli."

"Pane, žádné předpisy pití nezakazují. Existuje jenom přísný zákaz nastoupit do služby v nezpůsobilém stavu a tihle chlapi hodně snesou. Poslouchají rozkazy a dokáží se rvát. Myslím si, že si povedeme docela dobře."

Pýcha. Vdechli do Jamieho Farquhara pýchu a možná i do některých z těch zdejších kriminálků. "No tak dobrá, Jamie. Vrať se na večírek. Já už řidiče najdu sám."

Když odjížděl, měl George Hamner o budoucnost Hadley menší obavy, ale pořád v něm přetrvával pocit, že něco není v pořádku. A neměl nejmenší potuchy, co to může být.

IX.

Stadion měl kapacitu sto tisíc lidí. Nejméně tolik jich bylo namačkáno uvnitř a stejné množství lidí se tlačilo venku na tržištích a v připojených ulicích. Ve službě byla celá posádka námořních pěšáků, která měla udržovat pořádek, ale nebylo to potřeba.

Oslavy byly bouřlivé, ale dnešek se obejde bez problémů. Strana svobody se chtěla za každou cenu vyhnout jakémukoliv incidentu, stejně tak jako námořní pěchota. Dnes byl největší den od objevení planety. Kondominium předávalo moc místním úřadům a odcházelo. Dnešek nesmí být ničím zkalen.

Hamner a Falkenberg přihlíželi z horní tribuny stadionu. Řada sedadel z plastové oceli za radou kaskádovitě sestupovala jako gigantické schodiště od jejich bidélka až k ústřednímu travnatému dvorci pod nimi. Každé sedadlo bylo obsazené a stadion hýřil barvami.

Prezident Budreau a guvernér Flaherty stáli na prezidentské tribuně přímo naproti Falkenbergovi a Hammerovi.

Prezidentská garda v modrých uniformách a námořní pěšáci v šarlatové a zlaté stáli strnule v pozoru kolem oficiálních osobností.

Na prezidentské tribuně byl také viceprezident Bradford, opoziční předáci Strany svobody, představitelé Pokrokové strany, úředníci odstupující vlády Kondominia

a ostatní, kterým se podařilo vyžebrot si pozvánku. George si byl jist, že mnozí z nich se diví, kam zmizel.

Bradford zaznamenal Hamnerovu nepřítomnost bezpochyby jako jeden z prvních. Dokonce by ho mohlo i napadnout, uvažoval George, že druhý viceprezident někde podněcuje opozici či rebelii. Ernie Bradford nedávno Hamnera obvinil z kdejakého myslitelného porušení loajality k Pokrokové straně a jistě nebude dlouho trvat, než Budreaux požádá, aby ho zbavil funkce.

Ať jde ten mřous k čertu! říkal si George. Nenáviděl davy a už jenom pomyslení na to, jak tam stojí a poslouchá všechny ty projevy, jak musí být zdvořilý k partajním oficiálům, které si z duše protivil, bylo nesnesitelné. Když navrhl, aby si našli nějaké výhodnější položené místo, Falkenberg ihned souhlasil. Bylo zřejmé, že ani voják nemá formální ceremonie příliš v lásce. Civilní ceremonie, opravil se Hamner. Ve vojenských parádách si Falkenberg zjevně liboval. Ritál byl téměř u konce.

Vojenská kapela námořní pěchoty pochodovala po celé ploše stadionu, odezněly proslovy, byly předány a převzaty dary. Sto tisíc lidí provolávalo slávu a bylo to hřmění vzbuzující bázeň. Pouhá jeho síla měla zastrašující moc.

Hamner pohlédl na hodinky. V tom okamžiku námořní kapela spustila ohlušující ryk bubnů. Bubeníci jeden po druhém umlkali, až se ozývalo víření jenom jednoho bubnu, pořád dokola, až i ono konečně ustalo. Celý stadion čekal, co bude. Jedna trubka, nic víc. Jasný signál, žalující, ale přesto triumfální, poslední pozdrav vlajce Kondominia nad prezidentským palácem. Tóny se nesly povětřím Hadley jako něco hmatatelného, zatímco rudá a modrá vlajka pomalu a s rozmyslem klesala ze stožáru. Místo ní stoupala oslnivá zlatá a zelená vlajka planety Hadley.

Po celém městě vzdávali vlajkám čest uniformovaní muži, jedné klesající, druhé stoupající. Modré uniformy Hadley salutovaly s úsměvem, námořní pěšáci v rudých uniformách lhostejně. Vlajka Kondominia vlála nad dvěma sty světelnými lety a sedmdesáti světy v tomto roce Páně. Jaký rozdíl mohla představovat jedna malá planetka?

Hamner se podíval na Johna Falkenberga. Plukovník o stoupající vlajku Hadley ani nezavádl pohledem. Jeho strnulé salutování platilo vlajce Kondominia, a když odumřely poslední tóny závěrečné pocty vytrubované polnicí, připadalo mu, že si Falkenberg osušil oči.

Gesto bylo tak ohromující, že se George podíval znovu, ale nic už nezahlédl. Nakonec došel k závěru, že se mýlil.

"Tak to bychom měli," pronesl úsečně Falkenberg. V hlase mu zaznívalo napětí. "Měli bychom se asi připojit k oslavám. Nesmíme nechat jeho výsost čekat."

Hamner přikývl. Prezidentská tribuna byla přímo propojena s palácem a ostatní čestní hosté se dostanou na recepci rychle, zatímco Falkenberg a Hamner budou muset překonat celou šířku zalidněného stadionu. Lidé už začali proudit dolů, aby se připojili k davům oslavujícím na trávníku uprostřed oválu.

"Pojďme tudy," řekl George. Vedl Falkenberga na vrcholek tribuny do malého výklenku, kde odemkl nenápadná dvířka.

"Tunelový systém nás dovede přímo pod stadionem do paláce," řekl Falkenbergovi. "Není to tak úplně tajné, ale nechceme, aby o tom každý věděl. Potom by lidé požadovali, aby to bylo otevřené pro veřejnost. Je to postavené převážně pro údržbářské čety." Zamkl za nimi dveře a rozmáchl se pyšně po široké vnitřní chodbě. "Tohle místo bylo ostatně vyprojektováno docela dobře."

Tón nechtěného obdivu mu nebyl tak docela po

chuti. Když bylo něco dobře uděláno, tak to bylo dobře uděláno... Ale později si uvědomil, že tím tónem mluví o všech kondominiálních projektech. Nenáviděl celou správu Kondominia a všechny úředníky, kteří se zbavili vládních povinností, jakmile vytvořili neřešitelné problémy.

Scházeli po schodech dolů a potom procházeli mnoha chodbami a opět po schodech nahoru k dalším zamčeným dveřím. Těmi prošli na nádvoří paláce. Oslavy už byly v plném proudu, ale před nimi byla ještě celá noc.

George uvažoval, co přijde teď. Zítra odletí poslední loď a Kondominium bude minulostí. Zítra bude planeta Hadley sama se svými problémy.

"Pó-zor!" přehlušil brebentění řízný povel seržanta-majora Calvina.

"Pánové, račte se posadit." Falkenberg se ujal svého místa v čele dlouhého stolu ve velitelské místnosti bývalého ústředního velitelství námořní pěchoty Kondominia.

Kromě uniforem a vlajek tu nebylo mnoho změn oproti době, které lidé říkali "staré zlaté časy". Důstojníci seděli na stejných místech jako při schůzkách plukovního štábu. Na jedné stěně visely mapy a druhé dominoval monitor počítače. Číšníci v bílých kabátcích roznášeli kávu a diskrétně mizeli za ozbrojenými strážnými venku.

Falkenberg přehlédl důvěrně známou scénu s vědomím, že policejní sbor obsadil kasárna námořní pěchoty před dvěma dny. Pěšáci tu byli dvacet tři let.

V křesle vyhrazeném pro zpravodajského důstojníka pluku seděl civilista. Jeho tunika hýřila barvami. Byl oblečen podle poslední pozemské módy, měl oslnivou kravatu a pytlíkové rukávce. Místo opasku se skvěla široká šerpa, v níž byl ukryt jeho kapesní kalkulačka. Lepší

společnost na Hadley takové rafinovanosti začala nosit teprve nedávno.

"Vy všichni víte, proč jsme tady," promluvil Falkenberg ke shromážděným důstojníkům. "Ti z vás, kteří se mnou sloužili již dříve, vědí, že si nepotrpím na dlouhé štábní debaty. Ty jsou však běžné mezi jednotkami žoldnéřů. Seržant-major Calvin tu bude zastupovat mužstvo pluku."

Ozval se tichý pobavený smích. Seržant-major Calvin patřil k Johnu Falkenbergovi osmnáct pozemských let. Dalo se předpokládat, že se občas liší v názorech, ale nikdo toho nikdy nebyl svědkem. Představa plukovního seržanta-majora, který oponuje svému plukovníkovi ve jménu mužstva, byla legrační. Na druhé straně žádný plukovník si nemohl dovolit ignorovat názory svého poddůstojnického sboru.

Falkenbergovy tvrdé rysy se poněkud uvolnily, jako by oceňoval svůj vlastní žert. Očíma přejížděl z tváře na tvář.

Všichni v místnosti kdysi patřili k námořní pěchotě a téměř všichni s ním nějakou dobu sloužili. Důstojníci z Pokrokové strany byli služebně zaneprázdněni jinde. Pobočník to musel naplánovat velice pečlivě, aby nevzbudil žádné podezření. Falkenberg se obrátil k civilistovi. "Doktore Whitlocku, jste na Hadley šedesát sedm dní. Není to příliš dlouhá doba na vypracování planetární studie, ale je to téměř veškerý čas, který nám zbyl. Došel jste k nějakým závěrům?"

"Jo." Whitlock hovořil s přehnanou nenuceností, kterou většina považovala za afektovanou. "Neliší se příliš od závěrů válečného loďstva, plukovníku. Není mi jasné, proč jste si neuspořili ty výdaje a pozvali mě sem. Vaši zpravodajci znají svoje řemeslo stejně dobře jako já."

Whitlock se rozvalil v křesle a uprostřed vši té vojenské formálnosti působil velice nenuceně a nedbale.

V jeho způsobech nebylo žádné opovržení. Vojáci měli svoje pravidla a on měl také svoje a dohromady spolu vycházeli docela dobře.

"To znamená, že vaše závěry jsou podobné závěrům loďstva?" opakoval Falkenberg.

"S ohledem na limity analýzy ano, pane. Pochybuji, že by kterýkoliv kvalifikovaný odborník dospěl k jiným závěrům. Tato planeta dospěje k barbarství ještě v průběhu jedné generace."

Nikdo z důstojníků se neozval, ale řada z nich byla ohromena. Jenom díky dobrému výcviku nedali nic najevo.

Whitlock vyndal z kapsy v rukávu doutník a pečlivě si jej prohlížel. "Chcete slyšet analýzu?" zeptal se.

"Prosil bych o souhrn." Falkenberg znovu zkoumal jednu tvář po druhé. Major Savage a kapitán Fast nebyli překvapeni. Věděli to, ještě než dorazili na Hadley. Někteří z nižších důstojníků a rotních velitelů něco takového zřejmě tušili.

"Je to docela jednoduché," řekl Whitlock. "Není tu dost soběstačná technologie ani pro polovinu současného obyvatelstva. Jíz dovozu začne životní úroveň klesat. Některé planety by to vydržely, ale ne tahle."

Když tady v Útočišti lidé nedostanou své hezké hračky, tak místo aby pracovali, začnou požadovat na vládě, aby s tím něco udělala. Vláda to nebude moci odmítnout, na to nemá dost silnou pozici.

A tak bude muset použít investiční kapitál na spotřební zboží. Dojde k poklesu průmyslové výroby, tím pádem bude méně zboží a to povede ke zvýšení poptávky. Popsaný cyklus se bude opakovat. Těžko předvídat, co bude následovat potom, ale nebude to nic příjemného.

Po nějaké době tu nebudou mít dost technologických zdrojů, aby se s tím vyrovnali, dokonce i v případě, že by dokázali výrobu lépe organizovat. Není to nic nového

pod sluncem, plukovníku. Loďstvo už něco podobného zažilo v minulosti. Jsem překvapen, že jste jim nevěřil."

Falkenberg přikývl. "Věřil jsem jim, ale protože jde o tak důležitou záležitost, chtěl jsem slyšet ještě další názor. Sešel jste se s vůdci Strany svobody, doktore Whitlocku. Je tu nějaká šance, že by udrželi civilizaci oni, kdyby se dostali k moci?"

Whitlock se zasmál. Byl to dlouhý, protahovaný smích, uvolněný a naprosto se nehodící k vojenské poradě. "Asi stejná, jako že by vlk pustil ovci, plukovníku. Dokonce i kdyby věděli, co mají dělat, jak by to mohli zvládnout?"

Řekněme, že budou mít určitou vizi a pokusí se změnit svoji politiku. Okamžitě někdo založí novou politickou stranu, která se začne chovat přesně stejně, jako se teď chovají oni.

Podívejte, plukovníku, nikdy nepřesvědčíte všechny ty lidičky tady, že vláda některé věci prostě nedokáže udělat.

Nechtější tomu věřit a vždycky se najde dost úlisných kecalů, kteří začnou vykládat, že je to spiknutí. Jedině kdyby Pokroková strana, která už má ty správné nápady, začala vládnout pevnou rukou, tak snad by byla schopná udržet to tady v chodu o něco déle."

"Myslíte si, že by to dokázali?" zeptal se major Savage.

"Určitě ne. Ale mohli by to třeba zkusit," odpověděl Whitlock. "Problém je, že tohle je nezávislá země. Neměli by dostatečnou podporu pro to, co by museli udělat jak ve městě, tak na venkově. Nakonec se to všechno bude muset změnit, ale revoluce, která dá téhle zemi opravdu silnou vládu, bude pěkně krvavá záležitost, to mi věřte. Nekonečně dlouhá krvavá lázeň, tak je to."

"Copak nemají žádnou jinou naději?" tazatelem byl důstojník nedávno povýšený na velitele roty.

Whitlock si povzdychl. "Podívejte se, kam chcete, všude narazíte na problémy. Město může ochromit každá sabotáž, která zastaví například chod produkce potravin."

A ty termojaderné generátory také nevydrží věčně. Ždímají z nich plný výkon bez přestávek na údržbu. Hadley jede z kapitálu, ne z příjmů, a pěkně brzy tady nebude žádný kapitál, z kterého by mohli čerpat."

"Takže tohle je váš závěr," řekl Falkenberg. "Nezdá se, že by to bylo přesně to místo, kde bychom měli odejít do penze."

"To určitě není," souhlasil Whitlock. Teatrálně se protáhl. "Vemte to z kterého chcete konce, tohle místo nebude soběstačné bez poradného krveprolití."

"Nemohli by požádat o pomoc společnost American Express?" zeptal se mladý důstojník.

"Požádat by mohli, ale žádnou nedostanou," odpověděl mu Whitlock. "Synku, tahle planeta byla prohlášena za

neutrální už dávno, už když sem nastoupila kondominiální vláda. Teď už Rusové nedovolí žádné podobné americké společnosti jako je AmEx, aby ji zatáhla do americké sféry vlivu, stejně jako Amerika nedovolí, aby si tady otevřeli obchod komouši. Velký senát by na tenhle systém uvalil karanténu. Takhle." Historik luskl prsty. "To je celý smysl Kondominia."

"Jedné věci nerozumím," řekl kapitán Fast. "Vy předpokládáte, že Kondominium prostě nechá Hadley sklouznout k barbarství. Nebude mít Migrační nebo Koloniální úřad tendenci se vrátit, kdyby to došlo tak daleko?"

"Ne."

"Jste si tím zcela jist?" zeptal se major Savage.

"Úplně," řekl doktor Whitlock. JLetos byl rozpočet opět zkrácen. Nemají dost peněz na udržování takových míst, jako je Hadley. Migrační úřad má své vlastní starosti."

"Ale —" důstojník, který kladl otázky již předtím, měl ustaraný hlas. "Plukovníku, co by se mohlo stát s Migračním úřadem?"

"Jak už řekl doktor Whitlock, rozpočet je nedostatečný," odpověděl Falkenberg. "Pánové, neměl bych vám o tom říkat. Viděli jste, co Velký senát provedl s válečným loďstvem. V důsledku toho jste také byli demobilizováni. A Kaslovovi lidé získali rok nato několik nových křesel v prezídiu, stejně tak jako Harmonův gang vyhrál ve Státech pár méně významných voleb. Obě tyhle skupiny chtějí zrušit Kondominium a získaly tolik vlivu, že dokázaly drasticky omezit rozpočtové přiděly pro každého."

"Ale Úřad pro regulaci počtu obyvatelstva odesílá plné lodě lidí pryč, pane," protestoval poručík.

"Ano." Falkenbergova tvář byla zachmuřená. Patrně si vybavoval vlastní zkušenosti s metodami úřadu. "Musejí však využít světy položené blíže k Zemi, bez ohledu na problémy, které to může způsobit kolonistům. Podružné kořistné podniky, jako byly doly na Hadley, se už neorganizují. Tohle není jediná planeta, kterou Kondominium letos hodilo přes palubu." Nasadil silně ironický tón: "Promiňte mi. Které udělilo nezávislost."

"Takže na pomoc Kondominia se tu nemohou spoléhat," řekl kapitán Fast.

"Ne. Jestli se má Hadley odrazit, musí toho dosáhnout sama, bez cizí pomoci."

"Což je, jak říká doktor Whitlock, nemožné," konstatoval major Savage. "Johne, mám dojem, že jsme se dostali do překerní situace, není to tak?"

"Řekl jsem, že je to nepravděpodobné, ne nemožné," připomenul jim Whitlock. "Chtělo by to ovšem daleko silnější vládu, než Hadley pravděpodobně bude kdy mít. A pár bystrých lidí, kteří by udělali správné tahy. Třeba dojde k nějakému šťastnému zásahu. Jako třeba k nějakému správnému selektivnímu moru. To by mohlo být ono. Mor by mohl zabít ty pravé lidi — ale kdyby jich bylo moc, nezůstalo by dost lidí na zvládnutí technologie, takže to asi také nebude to pravé řešení."

Falkenberg zachmuřeně přikývl. "Děkuji vám, doktore Whitlocku. Takže, pánové, budu chtít, aby si velitelé rot a štábní velitelé zprávu doktora Whitlocka přečetli. Potom tu máme další bod. Major Savage má za chvíli podat hlášení kabinetu Pokrokové strany a já chci, abyste majorovi teď věnovali pozornost. Jakmile skončí, tak k jeho zprávě zaujmeme kritické stanovisko. Majore?"

Savage vstal a popošel k projekční ploše. "Pánové." Pomocí ovládací konzole promítl na plochu organizační tabulku.

"Pluk se skládá přibližně ze dvou tisíc důstojníků a mužů. Z toho je pět set bývalých příslušníků námořní pěchoty a dalších pět set jsou přívrženci Pokrokové strany, organizovaní pod velením vlastních důstojníků, které vybral pan viceprezident Bradford.

Ostatních tisíc příslušníků pluku jsou branci všeho druhu. Někteří z nich jsou docela ucházející žoldnéři, jiní jsou místní výrostci, kteří si chtějí hrát na vojáčky a lépe by se uplatnili v národní gardě. Všichni branci obdrželi základní výcvik srovnatelný s pozemním výcvikem námořní pěchoty, bez výcviku v přepadech a bez lodního a výsadkového výcviku. Jejich výkony byly o něco lepší, než bychom mohli očekávat od srovnatelného počtu branců námořní pěchoty ve službě Kondominia.

Dnes ráno nařídil pan Bradford plukovníkovi předat poslední naše důstojníky a poddůstojníky ze čtvrtého praporu a v důsledku toho bude odpoledne čtvrtý prapor zcela pod kontrolou důstojníků jmenovaných prvním viceprezidentem Bradfordem. O příčinách rozkazu nás neinformoval."

Falkenberg přikývl na souhlas. "Podle vašeho soudu, majore, jsou jednotky připraveny pro bojové nasazení?"

Falkenberg naslouchal téměř bez zájmu a přitom popíjel kávu. Tato instruktáž byla nacvičena a on věděl předem, co Savage odpoví. Muži byli vycvičeni, ale dosud nepřed-

stavovali bojovou jednotku. Falkenberg čekal, až Savage dokončí svoji zprávu. "Nějaká doporučení?"

"Doporučujeme včlenit druhý prapor do prvního, pane. Normální praxe je taková, že každou pěticí tvoří jeden bravec, tři vojín a jeden svobodník jako velitel. Vzhledem k tomu, že branců je stejný počet jako veteránů, budeme mít větší podíl branců, ale to nám dá dva prapory mužů pod velením našich zkušených poddůstojníků, zatímco vojiny námořní pěchoty budeme moci uvolnit.

Narušíme tak provizorní výcvikovou organizaci a vytvoříme nový pluk s novou stálou strukturou. První a druhý prapor budou určeny pro bojové nasazení a třetí, složený z místních obyvatel a důstojníků námořní pěchoty, poslouží jako záloha. Čtvrtý prapor nebude pod naším velením."

"Jaký máte důvod pro tuto organizaci?" zeptal se Falkenberg.

"Morálku, pane. Nové jednotky mají dojem, že jsou diskriminovány. Jsou vystaveny přísné disciplíně, kterou vyžadují bývalí pěšáci, a nenávidí ji. Když je dáme s námořními pěšáky do jednoho družstva, tak to přestane."

"Tak nám tu novou strukturu ukažte."

Savage manipuloval s ovladači na konzoli a přes projekční plochu se mihaly jednotlivé tabulky. Administrativní struktura byla standardní, částečně vycházela z uspořádání jednotek kondominiální námořní pěchoty a zbytek byl

utvořen podle vzoru národní armády na planetě Churchili, To však nebylo to nejdůležitější. Na první pohled to nebylo zřejmé, ale nová struktura vyžadovala, aby všechny klíčové pozice zaujali Falkenbergovi žoldnéři. Nejlepší lidé Pokrokové strany byli buď ve třetím nebo ve čtvrtém praporu, kde nebyli žádní domorodci s dostatečnými velitelskými zkušenostmi. Tak se alespoň pravilo ve zdůvodnění. Pro Falkenberga to vypadalo dobře a z vojenského hlediska se tu nedalo nic zpochybnit. Bradford bude mít takovou radost ze své nové moci nad čtvrtým praporem, že se o zbytek nebude zajímat, alespoň ne v tuto chvíli. Ostatní neměli dost informací na to, aby mohli něco zpochybňovat.

Ano, říkal si Falkenberg. Mělo by to fungovat. Čekal, až Savage skončí svou instruktáž, a potom mu poděkoval. Na závěr oslovil shromáždění: "Pánové, jestli máte nějaké kritické připomínky, sem s nimi. Chci mít pevnou půdu pod nohama, až s tím zítra přijdeme na zasedání kabinetu, a chci, aby každý z vás byl připraven odpovědět na jakoukoliv otázku. Nemusím vám snad říkat, jak je důležité, aby tohle spolkl." Všichni souhlasně přikyvovali.

"A ještě jedna věc," řekl Falkenberg. "Seržante-ma-jore?"

"Ano, pane!"

"Okamžitě, jakmile kabinet odsouhlasí tuhle novou organizační strukturu, chci u pluku zase zavést obvyklou disciplínu."

"Provedu!"

"Ukažte jim pěkně tvrdou ruku, jste přece vzorný voják! Řekněte dvačtyřicátým, že divadélko skončilo. Od nynějška se bude s branci i s mazáky zacházet úplně stejně a každý chlap, který mi bude dělat potíže, si bude prát, aby se raději nenarodil!"

"Ano, pane!" Calvin se šťastně usmíval. Poslední měsíce byly vyčerpávající pro každého. Teď to vzal plukovník znovu do rukou, díky Bohu. Chlapi trochu zlenivěli, ale on je zase brzy dá do figury. Bylo na čase sundat masku a co se týkalo Calvina, nemohl si prát nic lepšího.

X.

Vřava, kterou způsobí padesát tisíc lidí křičících unisono, může být strašlivá. Probouzí strach mimo veškeré pomýšlení. Vyvolává paniku starší než strach z atomových zbraní a ze všeho toho technického haraburdí. Je to syrová, nahá síla vyvěrající z prapodstaty zvuku.

Každý v paláci naslouchal skandování davu. Vládní úředníci byli navenek klidní, ale pohybovali se sály neslyšně a mluvili šepem — nebo bez příčiny křičeli. Palác byl prostoupen nepojmenovatelným strachem.

Schůze kabinetu začala za úsvitu a pokračovala celé dopoledne. Vlekla se bez konce, aniž dospěla k jedinému rozhodnutí. Těsně před polednem vstal ze svého místa u konferenčního stolu viceprezident Bradford a ukázal třesoucím se prstem na George Hamnera.

"Je to vaše vina!" křičel Bradford. "Teď se ještě k požadavku na novou ústavu přidali technici a vy jste za ně zodpovědný! Vždycky jsem říkal, že jste zrádce Pokrokové strany!"

"Pánové, prosím vás," prezident Budreau se snažil udržet pořádek. V jeho hlase zaznívala bezbřehá únava. "Podívejte se, tento tón —"

"Jaký zrádce?" přešel do protiútku Hamner. "Kdyby vaši zatracení úředníci věnovali technikům trochu pozornosti, tak by k tomuhle nikdy nedošlo. Za tři měsíce se vám podařilo udělat z techniků, oddaných stoupenců strany, spojence povstalců, navzdory veškeré mé snaze."

"Potřebujeme silnou vládu," řekl Bradford. V hlase mu zaznívalo opovržení a na rty se mu opět vedral po-lovičatý úsměv.

George Hamner se snažil ovládnout svůj hněv. "Tímhle způsobem ji nezajistíte. Sehnali jste moje techniky jako dobytek, nechali jste je pracovat přesčas bez příplatků, a když protestovali, tak jste na ně pošťvali ty vaše zatracené vojáky. To už stojí za to riskovat život a pošťvat na vás planetární policii."

"Tohle přece nemůžeme dovolit," reagoval Bradford. "To je vybízení ke vzpouře policie."

"Vždyť vy vůbec nevíte, co to znamená vládnout!" křičel Hamner. Jak se tak tyčil nad Bradfordem, přestával se ovládat. Mužiček o krok ustoupil, na tváři ztuhlý úsměv. "Vy máte odvahu nazývat mě zrádcem po tom, co jste provedl? Měl bych vám zlázat vaz!"

"Ale pánové," postavil se Budreau na své místo v čele stolu. "Nechte toho!" Ze stadionu se ozýval řev. Palác se otfásal výkřiky požadujícími svolání ústavního shromáždění.

Vládní kabinet na okamžik ztichl. Budreau unaveným hlasem pokračoval. "Takhle se přece nikam nedostaneme. Navrhují odročit jednání na půl hodiny, abychom se uklidnili."

Ozvalo se souhlasné mručení ostatních.

"A až znovu zahájíme jednání, tak už nechci slyšet žádné další obviňování a výhrůžky," dodal prezident Budreau. "Je to jasné?"

Všichni neochotně souhlasili. Budreau opustil místnost sám. Potom odešel Bradford, následován skupinkou svých nejbližších souvěrců. Také ostatní ministři pospíchali, aby odešli zároveň s ním, jen aby na ně nepadlo nebezpečné podezření, že jsou vůči prvnímu viceprezidentovi v opozici.

George Hamner v místnosti osaměl. Pokrčil rameny a vyšel ven. K Ernestu Bradfordovi se připojil uniformovaný muž. Hamner v něm rozpoznal podplukovníka Cordovu, velitele čtvrtého praporu policejního sboru, fanatického Bradfordova přívržence. Hamner si vzpomínal, jak Bradford poprvé navrhl jmenování Cordovy důstojníkem a jak se mu to tehdy zdálo bezvýznamné.

Bradfordova skupinka se přesunula do haly. Něco si tajuplně sdělovali a okázale se druhého viceprezidenta stranili. Hamner lhostejně pokrčil rameny.

"Můžu vás pozvat na kávu?" hlas za Georgovými zády jej vyplašil. Otočil se a spatřil Falkenberga.

"Jistě. I když to na věci nic nezlepší. Jsme v maléru, plukovníku."

"Už jste něco rozhodli?" zeptal se Falkenberg. "Je to dlouhé čekání."

"A také k ničemu. Měli vás na schůzi kabinetu pozvat. Možná, že byste přišel s nějakou dobrou radou. Neexistuje jediný zatracený důvod, proč vás tu držet celé odpoledne, když křičíme jeden na druhého. Snažil jsem se tu politiku zvrátit, ale zrovna teď nejsem moc oblíbený." Ze stadionu sem dolehl další poryv křiku.

"Celá vláda je neoblíbená," konstatoval Falkenberg. "Ajestli se uskuteční to shromáždění..."

"To je další věc, kterou jsem se pokoušel minulý týden zarazit," řekl mu George. "Ale Budreau neměl ty nervy, aby se jim postavil. A tak tu teď máme padesát tisíc povalečů, kteří nemají na práci nic lepšího, než tu vysedávat jako shromáždění lidu. Z toho tedy vzejde pěkná ústava."

Falkenberg pokrčil rameny. Jako by chtěl něco poznamenat, pomyslel si George, ale pokud ano, tak od toho upustil. Vešli do poslanecké jídelny a usadili se blízko jedné stěny. Bradfordova skupina seděla u stolu na protější straně místnosti a všichni Bradfordovi lidé se na ně dívali podezřívavě.

"Dostanete nálepku zrádce, plukovníku, za to, že tu sedíte se mnou," zasmál se Hamner, ale jeho hlas zněl vážně.

"Ostatně není to žádná legrace. Bradford mě obviňuje z té situace s našimi techniky a — mezi námi — je také přesvědčen, že ani vyjste neudělal dost pro udržení pořádku ve městě."

Falkenberg objednal kávu. "Mám vám vysvětlit, proč jsme to neudělali?"

"Ne." George Hamner uchopil ohromnou rukou sklenici vody. "Bůh ví, že jste posledních pár měsíců neměl skoro žádnou podporu. Nemožné rozkazy a nikdy jste neměl šanci provést něco rozhodného. Vidím, že jste přestal i s útoky na hlavní stan povstalců."

Falkenberg přikývl. "Nikdy jsme nikoho nechytli. V paláci dochází k ohromnému úniku informací. Kromě toho čtvrtý prapor většinu času kalí vodu. Kdyby nás nechali dělat naši práci, místo aby nás nutili úředním postupem žádat povolení pro každou operaci, kterou jsme hodlali podniknout, tak by nepřítel možná nevěděl tolik o našich chystaných akcích. Proto jsem raději přestal o ta povolení žádat."

"Velice dobře jste si poradili s tou železnicí."

"Ano. To je každopádně jediný úspěch. Na venkově, kde jsme odkázáni sami na sebe, jde všechno dobře. Není to divné, že čím blíže jsme vládním expertům na dohled, tím méně výkonní se moji lidé zdají být?"

"Ale nemůžete nějak udržet na uzdě Cordovovy muže? Kvůli nim nám utíká k povstalcům víc lidí, než dokážete spočítat. Nechce se mi věřit, že neomezená brutalita je k něčemu dobrá."

"Já také ne. Pokud k tomu není nějaký důvod, síla není moc užitečný nástroj vlády. Vy ale určitě musíte vědět, pane Hamnere, že mi čtvrtý prapor vůbec nepodléhá. Jakmile přešel pod pravomoc pana Bradforda, rozrostl se natolik, že je teď téměř větší než zbytek ce-

lého pluku — a zcela pod jeho pravomocí, nikoliv pod mou."

"Bradford mě obvinil, že jsem zrádce," řekl opatrně Hamner. "Má-li vlastní armádu, třeba něco plánuje sám..."

"Kdysi jste si totéž myslel o mně," řekl Falkenberg.

"Tohle myslím smrtelně vážně," řekl Hamner. Jernie Bradford postavil armádu, kterou má sám pod kontrolou, a dopouští se divokých obvinění."

Falkenberg se zachmuřeně usmál. "Nedělal bych si s tím velké starosti."

"Nedělal? No jistě. Proč také. Ale já mám strach, plukovníku. Já se musím starat o rodinu a jsem pěkně vystrašený."

Tak, a je to venku, pomyslel si George. Můžu mu věřit, že není Bradfordův člověk?

"Vy si myslíte, že Bradford připravuje nějaký nelegální tah?" zeptal se Falkenberg.

"Já nevím." Najednou se George cítil znovu zaskočen. V očích plukovníka neviděl žádné soucítění. A komu vůbec můžu věřit? Komu? Jen tak někomu na potkání?

"Cítil byste se bezpečněji, kdyby vaše rodina byla u nás v kasárnách?" zeptal se Falkenberg. "Dalo by se to zařídit."

"Je na čase, abychom si něco vyjasnili," řekl George konečně. "Ano, cítil bych se bezpečněji, kdyby moje žena a děti byly pod vaší ochranou. Ale cítil bych se ještě bezpečněji, kdybyste se mnou mluvil na rovinu."

"A o čem?" Falkenbergův výraz se nezměnil.

"Tak třeba hned ti vaši pěšáci," řekl George. "To přece nejsou lidé z trestních jednotek. Pozoroval jsem je, jsou naprosto disciplinovaní. A ty jejich zástavy, ty se neobjevily při žádné trestní akci ani na téhle planetě, ani nikde jinde. Co jsou ti lidé zač, plukovníku?"

John Falkenberg se mírně usmál. "Říkal jsem si, kdy

se na to zeptáte. Proč jste to nevytáhl před prezidentem Budreauem?"

"Nevím. Asi proto, že vám jsem věřil víc než Bradford, a prezident by se na to zeptal jeho... Kromě toho kdyby vás prezident propustil, nezůstal by tu nikdo schopný postavit se Erniemu. Tedy pokud byste se proti němu postavil..., ale vy budete podporovat jeho, že ano?"

"Proč si to myslíte?" zeptal se Falkenberg. "Já poslouchám zákonné rozkazy civilní vlády —"

"Jo, jistě. S Hadley to jde z kopce tak rychle, že o jedno spiknutí více nebo méně na tom už stejně nic nezmění... Ale neodpověděl jste mi na otázku."

"Ty bitevní zástavy patří čtyřicátému druhému pluku kondominiální námořní pěchoty," odpověděl Falkenberg zvolna.

"Pluk byl rozpuštěn v rámci omezování rozpočtu."

"Čtyřicátý druhý," Hamner se na okamžik zamyslel. Pátral v paměti po informaci, která se zračila Falkenbergovi ve tváři.

"To byl přece váš pluk."

"Samozřejmě."

"Vy jste ho sem vzal sebou."

"Jeden prapor," připustil Falkenberg. "Jejich ženy čekají, až se tu usadí. Když byl dvaatřicetiletý rozpuštěn, muži se rozhodli, že zůstanou spolu, pokud to půjde."

"Takže jste s sebou vzal nejenom důstojníky, ale také mužstvo."

"Ano." Ve Falkenbergově tváři stále nebyla patrná žádná změna, ačkoliv Hamner na něj upíral pátravý pohled.

George pocítil zároveň strach i úlevu. Jestli to byli Falkenbergovi lidé... "Jakou hrajete hru, plukovníku? Vy chcete víc, než jenom plat pro své jednotky. Tak mi napadá, jestli bych se nerně spíš bát vás než Bradforda."

Falkenberg pokrčil rameny. "To rozhodnutí je na vás, pane Hamnere. Mohl bych vám dát své slovo, že vám nechceme nijak ublížit, ale jakou by to pro vás mělo

cenu? Mohu vám slíbit, že se postaráme o vaši rodinu. Pokud nám to dovolíte."

Ze stadionu sem opět dolehl řev, tentokrát s větší intenzitou. Bradford a plukovník Cordova se zvedli od stolu, stále ponořeni v tichý rozhovor. Konverzace byla provázána prudkými gesty, z nichž bylo patrné, že Cordova se snaží Bradforda k něčemu přemluvit. Když odcházeli, bylo zřejmé, že se mu to podařilo.

George pozoroval, jak opouštějí místnost. Hulákající dav venku učinil rozhodnutí za něj. "Pošlu Lauru a děcka k vám na velitelství dnes odpoledne."

"Lepší, když to uděláte hned," řekl Falkenberg klidně.

George se zamračil. "Chcete říct, že už nezbyvá moc času? Ať už jste naplánoval cokoli, jistě to bude rychlé, ale dneska odpoledne?"

John potřásl hlavou. "Vy si snad myslíte, že mám nějaký ďáblský plán, pane viceprezidente. Ale tak to není. Já vám jenom navrhuji, abyste poslal svoji ženu a děti k nám do kasáren dřív, než dostanu rozkaz nebrat je v ochranu, to je všechno. Co se týká toho ostatního, jsem jenom vojákem uprostřed vyhrocené politické situace."

"Který má k ruce jako poradce profesora Whidocka," dodal Hamner. Podíval se na Falkenberga pátravě.

"Překvapil jsem vás, vidíte?" dodal. "Viděl jsem, jak se tu Whitlock potlouká a překvapilo mě, proč se nesetkal s prezidentem. Musí mít v tuhle chvíli mezi tím shromážděním na padesát politických agentů."

"Vy jste ale bystrý pozorovatel," pochválil ho Falkenberg.

"No to jistě." Z Hamnerova hlasu zaznívala hořkost. "Jaký užitek mi z toho, k čertu, plyne? Nerozumím vůbec ničemu, co se tu děje, a nikomu nevěřím. Vidím jednotlivé kusy skládačky, ale neumím je dát dohromady. Někdy mě napadá, že bych měl použít poslední zbytky vlivu, který tu mám, abych z té skládačky dostal právě vás."

"Jak je ctěná libost." Falkenbergův úsměv byl chladně zdvořilý. "Koho potom navrhuje jako ochránce pro svou rodinu? Náčelníka policie? Poslouchejte."

Stadion řval nenávisť stále silněji.

"Vyhrál jste." Hamner vstal od stolu a pomalu se vydal nazpět k sněmovní místnosti. V hlavě mu vířily nejrůznější myšlenky.

Jasná byla pouze jediná věc. John Christian Falkenberg kontroloval jedinou vojenskou sílu na Hadley, která se mohla postavit Bradfordovým lidem — a gangsterům ze Strany svobody, kteří byli prvořadími, původními nepřáteli. Nesmím na to zapomenout jen proto, že mám strach z Ernioho, říkal si George.

Otočil se od sněmovní místnosti a sešel po schodech k přidělenému bytu. Čím dřív bude Laura v kasárnách námořní péčoty, tím bezpečněji se bude cítit.

Ale neposílám ji k nepříteli? Ó Bože, můžu vůbec někomu věřit? Boris říkal, že je to čestný muž. Nezapomínej na to, nezapomínej na to. Čest. Falkenberg má čest v těle, zatímco Ernie Bradford žádnou nemá.

A co já? Co jsem získal tím, že jsem opustil Stranu svobody a přivedl jsem své techniky k pokrokovým? Prázdný titul druhého viceprezidenta a —

Dav začal znovu skandovat: "Všechna moc lidu!"

George přidal do kroku.

Bradfordovi se na tvář vrátil úsměšek. Byla to první věc, které si George všiml, když se vrátil do sněmovního sálu. Malý človíček stál u stolu s pobaveným výrazem. Působil velice opravdově a šel z něj trochu strach.

"A, zde je náš vznešený ministr techniky a druhý viceprezident," usklíbal se Bradford. "Právě včas. Pane, ten dav venku ohrožuje město. Jsem si jist, že vás všechny potěší oznámení, že jsem učinil nezbytné kroky ke skoncování s touto situací."

"Co jste udělal?" chtěl vědět Hamner.

Bradfordův úsměv byl ještě zářivější. "V tuto chvíli plukovník Cordova zatýká vůdce opozice, pane. Včetně vůdců asociace inženýrů a techniků, kteří se k nim přidali. S touhle rebelií skončíme ani ne za hodinu."

Hamner na něj překvapeně zíral. "Vy jste se zbláznil! Tím jenom docílíte, že se všichni technici ve městě přidají k tomu gangu Strany svobody! A technici ovládají elektrárny, náš poslední prostředek, jak působit na ty davy. Vy zatracený pitomý blázně!"

Bradford promluvil s přehnanou zdvořilostí. "Myslel jsem si, že budete mít radost, Georgi, až uvidíte, jak snadno ta rebelie skončí. Samozřejmě, že jsem poslal lidi, aby zajistili elektrárny. Aha, poslouchejte."

Dav venku však nepřestával skandovat. Začal se ozývat nesrozumitelný blábol, potom ječení, které se změnilo v hrůzyplný nárek. Nedoléhala k nim žádná srozumitelná slova, jenom ten hrůzu vzbuzující, hněvivý řev. Najednou se ozvaly rychlé salvy střelby.

"Proboha!" Prezident Budreau se rozhlížel v divokém zmatku. "Co se to děje? Na koho to střelí? Copak jste začali otevřenou válku?"

"Chce to přísná opatření, pane prezidente," řekl Bradford. "Jsou snad pro vás příliš přísná?" Lehce potřásl hlavou.

"Nadešel čas strohých opatření, pane prezidente. Hadley nemůže mít vládu slabochů bez vůle. Naše budoucnost patří

těm, kteří mají vůli se jí chopit!"

George Hamner se otočil ke dveřím. Než k nim stačil vykročit, Bradford na něj zavolal: "Georgi, prosím vás." Jeho hlas byl plný starostlivosti. "Obávám se, že teď nás nemůžete opustit. Bylo by to pro vás nebezpečné. Dovolil jsem si o své vůli nařídít lidem plukovníka Cordova,

aby tuto místnost, ehm, střežili, dokud moje jednotky nezjednájí pořádek,"

Na stadionu se rozhostilo zlověstné ticho a oni dlouho vyčkávali. Potom se ozvaly výkřiky a další strelba.

Zvuky se přibližovaly, jako kdyby oni sami byli uprostřed stadionu. Bradford se mračil, nikdo však nepromluvil. Čekali celou věčnost, zatímco střelba pokračovala. Vystřely, výkřiky, řev, sirény a poplašná zařízení — a další zvuky zvětšovaly panující zmatek.

Dveře se rozlétly. Dovnitř vpadl Cordova. Měl teď plukovnícké výložky. Rozhlédl se po místnosti, až našel Bradforda.

"Pane, mohl byste vyjít na chvíli ven?"

"Přednesete svou zprávu kabinetu," rozkázal prezident Budreau. Cordova vrhl rychlý pohled na Bradforda.

Viceprezident zlehka přikývl.

"Jak si přejete, pane," řekl mladý důstojník. "Jak nařídil pan viceprezident, někteří příslušníci čtvrtého praporu vnikli na stadion a zatkli přibližně padesát vůdců takzvaného ústavního shromáždění.

Měli jsme v plánu rychle postupovat a dostat ty lidi ven po prezidentské tribuně do paláce. Když jsme se však pokusili o zatýkání, narazili jsme na ozbrojené muže, mnohé z nich v uniformách palácové gardy. Bylo nám řečeno, že na stadionu nejsou žádné zbraně, ale byla to mýlka.

Dav přemohl moje důstojníky a osvobodil naše vězně. Když jsme se pokusili znovu se jich chopit, dav na nás zaútočil a přinutil nás probíjet si cestu ven ze stadionu."

"Dobrotivý bože," vzdechl Budreau. "Kolik lidí bylo zraněno?"

"Co elektrárny? Zajistili jste je?" dožadoval se odpovědi Hamner.

Cordova vypadal zničeně. "Ne, pane. Mým lidem nebyl umožněn vstup dovnitř. Elektrárny drží výbor těch-
niku a inženýrů a hrozí, že je zničí, pokud se pokusíme o násilný vstup. Snažili jsme se je odříznout ze strany letiště, ale nevěřím, že je dokážeme udržet jenom s jedním praporem. Budeme potřebovat policejní armádu k —"

"Idiote." Hamner stiskl levou pěst v pravé, až to zabolelo. Výbor techniků. Většinu z nich určitě znám. Moji přátelé.

Anebo bývalí. Bude mi teď některý z nich věřit? Alespoň že Bradford nemá ve své moci termojaderné elektrárny.

"Jaký je současný stav venku?" chtěl vědět prezident Budreau. Na ulicích bylo pořád slyšet střelbu.

"Ehm, dav je zabarikádovaný na tržišti a další lidé jsou zabarikádováni v divadle naproti paláci, pane. Moje jednotky se je snaží odtamtud dostat." Cordovův hlas zněl omluvně.

"Snaží. To znamená, že se jim to nepodaří." Budreau vstal a vykročil ke dveřím do předpokoje. "Plukovníku Falkenbergu?" zavolal.

"Ano, pane?" Na prezidentův pokyn vstoupil Falkenberg do místnosti.

"Plukovníku, jste obeznámen se situací venku?"

"Ano, pane prezidente."

"Čert aby to vzal, člověče, můžete s tím něco dělat.5"

"Co pan prezident navrhuje, abych udělal?" Falkenberg se rozhlédl po členech kabinetu. "Tři měsíce se snažíme v tomhle městě udržet pořádek. Nedokázali jsme to ani s pomocí techniků."

"To nebyla moje chyba —" začal plukovník Cordova.

"Nedovolil jsem vám promluvit." Falkenbergovy rty byly přísně semknuty. "Pánové, máte tu teď otevřenou rebelii a zároveň jste si znepřátelili nejsilnější seskupení uvnitř vlastní strany. Nadále už nemáme kontrolu ani nad elektrárnami, ani nad středisky produkce potravin. Takže se znovu ptám, co pan prezident navrhuje, abych udělal?"

Budreau přikývl. "Ta kritika je zcela na místě."

Bradford mu skočil do řeči. "Vyžeňte ten dav z ulic! Nasad'te ty vaše vzácné jednotky do boje, proto jste tady."

"Jistě," souhlasil Falkenberg. "Podepíše pan prezident vyhlášení stanného práva?"

Budreau neochotně přikývl. "Předpokládám, že mi nic jiného nezbyvá."

"Výborně," řekl Falkenberg.

Hamner překvapeně vzhlédl. Čeho si to všiml ve Falkenbergově tónu a gestech? Mělo to nějaký význam?

"Je běžné, že politici se dostávají do situací, které může vyřešit jenom armáda. Je také běžné, že z toho potom armádu obviní," pokračoval Falkenberg. "Jsem ochoten převzít odpovědnost za prosazení stanného práva silou, ale musím velet všem vládním jednotkám. Nebudu se snažit obnovit pořádek, pokud část jednotek nebude podléhat mým nařízením."

"Ne!" Bradford vyskočil na nohy, až se židle za ním převrátila. "Je mi jasné, o co se snažíte! Vy jste také proti mně!

Proto nebyl nikdy čas něco podniknout, proto nebyl čas udělat mě prezidentem, vy chcete ovládat celou tuhle planetu sám! Tak tohle vám tedy neprojde, vy laciný diktátore. Cordovo, zatkněte toho člověka!"

Cordova si nervózně olízl rty a podíval se na Falkenberga. Oba vojáci byli ozbrojeni. Cordova se rozhodl nepokoušet osud. "Poručíku Hergreave!" zavolal. Dveře do předpokoje se ještě více pootevřely.

Nikdo nevešel. "Hergreave!" zavolal znovu Cordova. Položil ruku na pistoli v pouzdře na svém opasku. "Jste zatčen, plukovníku Falkenbergu."

"Jistě?"

"Tohle je absurdní," křičel Budreau. "Plukovníku Cordovo, dejte ruku pryč z té pistole! Nepřipustím, aby se ze zasedání kabinetu stala fraška."

Chvilí se nic nedělo. V pokoji vládlo mrtvolné ticho,

Cordova těkal zrakem z Budreaua na Bradforda a nevěděl, co má udělat.

Potom se Bradford otočil k prezidentovi. "Ty také, starouši? Zatkněte pana Budreaa také, plukovníku Cor-dovo. A co se týče vás, pane zrádce Georgi Hamnere, vy také dostanete, co vám patří. Máme svoje lidi v celém paláci. Věděl jsem, že to asi budu muset udělat."

"Věděl jsi — co to má znamenat, Erneste?" prezident Budreau byl vyveden z míry a v hlase mu zaznívala výčitka. "Co chceš udělat?"

"Drž už hubu, starouši," odsekl Bradford. "Počítám, že tebe budeme muset nechat zastřelit také."

"Řekl bych, že už jsme toho slyšeli dost," pronesl Falkenberg zřetelně. Jeho hlas se rozlehl místností, ačkoliv nekřičel.

"A já odmítám nechat se zatknout."

"Zabijte ho!" křičel Bradford. Sáh si pod tuniku.

Cordova sáh po pistoli. Ještě ani neopustila pouzdro, když od dveří zazněly výstřely. Jejich ostré štěkání naplnilo místnost a Hamnerovi od nich zaléhaly uši.

Bradford se natočil ke dveřím s překvapeným výrazem ve tváři. Potom dostal jeho pohled skelný výraz a on se sesunul na podlahu, na tváři stále polovičatý úsměv. Ozvaly se další výstřely a praskot automatických zbraní a Cordovu to odhodilo proti stěně sněmovní místnosti, na kterou ho přilétající kulky přibily. Po uniformě se mu rozpíjely jasné červené skvrny.

Do místnosti vstoupil seržant-major Calvin se třemi námořními pěšáky v polních uniformách. Kůži uniforem nadouvala zbroj, oblečená pod nimi. Přílby vojáků se matně leskly v jasném namodralém slunečním světle, pronikajícím sem okny místnosti.

Falkenberg souhlasně kývl a zasunul pistoli do pouzdra. "Všechno zajištěno, seržante-majore?"

"Ano, pane!"

Falkenberg znovu přikývl. "Abych citoval pana Brad-

forda, dovolil jsem si o své vůli zajistit chodby, pane prezidente. A teď, pane, pokud laskavě vydáte to prohlášení, zajistil bych situaci na ulicích venku. Seržante-majore!"

"Ano, pane!"

"Máte prohlášení stanného práva, které napsal kapitán Fast?"

"Ano, pane!" Calvin vyndal z kapsy své kožené tuniky srolovaný dokument. Falkenberg jej převzal a položil před prezidenta Budreaa.

"Ale —" Budreaův hlas zněl beznadějně. "No tak dobrá. Ne že by se tu dalo dělat něco jiného." Podíval se na Bradfordovo tělo a otřásl se. "Byl připraven mě zabít." mumlal si. Prezident byl zmatený. Mnohé se udalo a mnohé se ještě muselo zařídit.

Zvuk bitvy zvenčí sílil a zasedací místnost plnil ostrý pach čerstvé krve. Budreau si přitáhl dokument k sobě, přelétl jej očima a potom vyndal z kapsy plnicí pero. Načmáral svůj podpis a podal listinu Hamnerovi, aby ji podepsal jako svědek.

"Měl byste raději promluvit k prezidentské gardě," řekl Falkenberg. "Nebudou vědět, co mají dělat."

"Nenasadíte ji v pouličním boji?" zeptal se Hammer.

Falkenberg zavrtěl hlavou. "Pochybuji, že by bojovali. Mají mezi povstalci příliš mnoho přátel. Budou chránit palác, ale v ničem jiném se na ně nelze spolehnout."

"Máme nějakou šanci?" zeptal se Hammer.

Budreau v čele stolu se probral ze svého zasnění. "Ano. Máme nějakou?"

"Možná," řekl Falkenberg. "Záleží na tom, jak dobří jsou ti lidé, proti kterým budeme bojovat. Jestli je jejich velitel z poloviny tak dobrý, jak si myslím, pak tu bitvu nevyhrajeme."

XI.

"Čert aby to spral, tohle neprovedeme!" Poručík Martin Latham zíral v hrůze na kapitána Fasta. "To tržiště je smrtelná past. Ti chlapi nebudou útočit přes odkryté ulice proti povstalcům v bezpečných pozicích —"

"Ne. Narukovali jste, aby se z vás stala slavná policie," řekl kapitán Fast chladně. "Teď jste si nechali věci vymknout z ruky. Kdo by je podle vás měl dát lépe do pořádku?"

"Čtvrtý prapor přijímá rozkazy jenom od plukovníka Cordovy, ne od vás." Latham hledal pohledem kolem sebe podporu. Na doslech bylo několik družstev čtvrtého praporu a to mu dodávalo jistotu.

Stáli v hlubokém výklenku palácové zdi. Těsně vně a za rohem výklenku slyšeli sporadickou střelbu, jak se ostatní jednotky pluku snažily udržet rebely zaměstnané. Latham se zde cítil bezpečně, ale tam venku...

"Ne," opakoval. "To je sebevražda."

"Totéž je odmítnutí rozkazu," řekl klidně Amos Fast. "Nerozhlížejte se kolem a nezvyšujte hlas. Podívejte se za mne na palácovou zeď."

Latham je viděl. Záblesk z kulometné hlavně. Rozmazané skvrny vojáků v kožených uniformách, kteří se usazovali na hřebenech zdi a v oknech, odkud na výklenek viděli.

"Pokud nezaútočíte, budete odzbrojeni a souzeni pro zbabělost tváří v tvář nepříteli," řekl Fast nevzrušeně. "Takový soud může mít jen jeden výsledek. A jenom jeden trest. Radši byste měl vyrazit do útoku. Budeme vás krýt."

"Proč to děláte?" dožadoval se vysvětlení Martin Latham.

"Protože vyjste to zpackali," řekl Fast. "Tak se připravte. Jakmile budete na tržišti, zbytek jednotky vám vyrazí na pomoc."

Útok se zdařil, ale čtvrtý prapor za něj krvavě zaplatil. Po něm následovala další série zuřivých útoků. Když skončily, vzbouřenci byli zahnáni z bezprostředního okolí paláce, ale Falkenbergův pluk draze vykoupil každý získaný metr. Kdykoliv obsadili nějakou budovu, nepřítel ji nechal v plamenech. Když pluk polapil v pasti jednu velkou skupinu povstalců, byl Falkenberg přinucen upustit od útoku, aby mohl pomoci evakuovat nemocnici, kterou povstalci zapálili.

Ve třech hodinách zuřily všude kolem paláce požáry.

Kromě Budreau a Hamnera nezástal ve sněmovní místnosti nikdo jiný. Těla byla odklizená a podlaha vytřena, ale George Hamner měl dojem, že v místnosti bude vždy cítit smrt, a nedokázal zamezit očím, aby se co chvíli nevracely k čistě lince děr, které ve výši prsou přestěhovaly bohaté dřevěné táflování.

Vstoupil Falkenberg. "Vaše rodina je v bezpečí, pane Hamner." Otočil se k prezidentovi. "Jsem připraven podat zprávu, pane."

Budreau vzhledl vystrašenýma očima. Zvuk střelby slábl, ale stále byl slyšitelný.

"Mají dobré velitele," hlásil Falkenberg. "Jakmile opustili stadion, šli hned do policejních kasáren. Vzali zbraně a rozdali je svým spojencům, před tím zmasakrovali policisty."

"Oni zavraždili —"

"Jistě," řekl Falkenberg. "Potřebovali policejní budovu jako pevnost. A nemáme tam proti sobě jenom ledajaký dav, pane prezidente. Opakovaně jsme narazili na dobře vyzbrojené vycvičené muže. Jsou to palácové jednotky. Pokusím se o další útok zítra ráno, ale teď, pane prezidente, nedržíme víc než kilometrový pás kolem paláce."

Výstřely bylo slyšet celou noc, ale boje slábly. Pluk držel palác a utábořil se na nádvoří. A pokud se někdo tázal, proč je čtvrtý prapor utábořen uprostřed nádvoří, obklopen ostatními jednotkami, dělal tak potichu.

Poručík Martin Latham by možná mohl takovému tazateli uspokojivě odpovédět, ale ležel pod vlajkou Hadley ve dvoraně slávy u nemocnice.

Ráno začaly boje nanovo. Pluk se v řídkém zástupu přesunul ven, posílil slabá místa, minul dostatečně obsazené pozice, dokud znovu nevyčistil velkou část okolí paláce. Potom znovu narazil na dobře opevněné postavení.

O hodinu později byl zaměstnán urputným bojem s odstřelovači na střeších, v zabarikádovaných ulicích a proti všudypřítomným hořícím budovám. Pětice a družstva mužů se snažily prorazit a dostat se do budov za nimi, ale byly odráženy.

Čtvrtý prapor byl decimován v opakovaných útocích proti barikádám.

George Hamner šel s Falkenbergem a zůstal v polním velitelském stanovišti. Pozoroval, jak byl další útok jedné čety čtvrtých odražen. "Jsou to docela dobří chlapi," zamumlal.

"Zvládají to. Zatím," dodal Falkenberg.

"Ale pěkně rychle vám ubývají."

"Nedělám to tak docela o své vlastní vůli," odpověděl Falkenberg. "Prezident mi nařídil zlomit nepřátelský odpor. To stojí životy vojáků. Kdybych nechal zničit čtvrtý prapor, tak zlomím bojového ducha celého pluku."

"Ale není vidět žádný pokrok."

"Ne. Opozice je velmi dobrá a je jich příliš mnoho. Nemůžeme je soustředit, abychom se pak s nimi pustili do bitvy.

Jakmile je nachytáme, tak zapálí příslušnou část města a pod ochranou plamenů ustoupí."

Spojovací důstojník naléhavě gestikuloval jejich směrem a Falkenberg se odebral k nízkému stolku zavalenému elektronikou. Vzal si nabízená sluchátka a poslouchal, potom zvedl mikrofon.

"Ustupte do paláce," nařídil.

"Vy ustupujete?" užasl Hamner.

Falkenberg pokrčil rameny. "Nemám na vybranou. Nemohu tenhle slabý perimetr udržet s pouhými dvěma prapory. Plus tím, co zbylo ze čtvrtého."

"Kde je třetí prapor? Stoupenci pokrokových? Moji lidé?"

"Jsou pryč, u elektráren a potravinových středisek," odpověděl Falkenberg. "Nemůžeme je obsadit tak rychle, aby technici nemohli ta místa zničit, ale můžeme zabránit dalším rebelům, aby se dostali dovnitř. Třetí prapor není tak dobře vycvičen jako zbytek pluku — kromě toho technici snad budou jeho příslušníkům věřit."

Vraceli se spálenými ulicemi. Pronásledoval je zvuk ústupových bojů pluku. Civilisté zápasili s ohněm a starali se o raněné a mrtvé.

Je to beznadějně, pomyslel si Hamner. Beznadějně. Nevím, proč jsem si myslel, že Falkenberg vytáhne z klobouku nějakého zajíce, až Bradford zmizí. Co může dělat? Co tu může kdokoliv dělat?

Vystrašená prezidentská garda je oba pustila dovnitř paláce a zabouchla za nimi těžké palácové dveře. Garda držela palác, ale ven se neodvážila.

Prezident Budreau byl ve své přezdobené pracovně s poručíkem Bannersem. "Právě jsem pro vás chtěl poslat," řekl Budreau. "Tohle nemůžeme vyhrát, vidíte?"

"Ne tím způsobem, jak to zatím probíhá," odpověděl Falkenberg. Hamner kývl na souhlas.

Budreau rychle pokýval hlavou, jakoby sám pro sebe. Jeho tvář byla maskou ztracených nadějí. "Toho jsem se obával. Stáhněte své lidi zpátky do kasáren, plukovníku. Hodlám se vzdát."

"Ale to nemůžete," protestoval George. "Všechno, o čem jsme snili... Odsoudíte Hadley k zániku. Strana svobody nedokáže vládnout."

"Přesně tak. A vám je to také jasné, vidíte, Georgi? Ale nakolik vládneme my? Než dojde k otevřenému zlomu, tak snad máme ještě jednu šanci. Ale ne teď. Povolejte své muže do paláce, plukovníku Falkenbergu. Anebo chcete odmítnout?"

"Ne, pane. Muži již ustupují. Budou zde v půl hodině."

Budreau si hlasitě oddechl. "Říkal jsem vám, Falkenbergu, že vojenské řešení nebude fungovat."

"Mohli jsme něco dokázat v minulých měsících, kdybychom dostali šanci."

"Možná." Prezident byl příliš unaven na to, aby se hádal. "Ale když všechno hodíme na chudáka Emieho, tak to nepomůže. Musel se zbláznit."

Ale teď nejsme v situaci před třemi měsíci, plukovníku. Dokonce ani ne ve včerejší situaci. Možná bych dokázal

dosáhnout nějakého kompromisu před tím, než začaly boje, ale to se mi nepodařilo a vy jste prohrál. Nevedete si moc dobře, kromě toho, že pálíte město... Přinejmenším tak zachráním Hadley. Bannersi, dojde-
té pro vůdce Strany svobody a řekněte jim, že už dál nemohu."

Gardový důstojník zasalutoval a odešel, na tváři nehybnou masku. Budreau se za ním díval, jak opouští kancelář. Oči měl upřené daleko za zdi s jejich pozemskou výzdobou.

"Takže vy odstupujete," pronesl Falkenberg zvolna.

Budreau přikývl.

"Odstoupil jste, pane?" dožadoval se Falkenberg.

"Čert aby vás vzal. Banners má v rukou moji abdikaci."

"A co hodláte podniknout teď?" zeptal se George Hamner. V hlase mu zaznívalo jak opovržení, tak úžas. Vždycky Budreaua obdivoval a respektoval. A co jim teď velký vůdce Hadley zanechal?

"Banners slibil, že mě odsud dostane," řekl Budreau. "Má v přístavu loď. Poplujeme podél pobřeží a potom směrem do vnitrozemí k dolům. Příští týden by tam měl přistát raketoplán, na který se mohu nalodit se svou rodinou. Měl byste raději jít se mnou, Georgi." Prezident složil hlavu do dlaní, potom opět vzhledl. "Věřil byste, že když se člověk vzdá, je v tom velká úleva? Co uděláte vy, plukovníku Falkenbergu?"

"Nějak už si poradíme. V přístavu je spousta členů, kdybychom nějaký potřebovali. Ale je velice pravděpodobné, že nová vláda bude potřebovat vycvičené vojáky."

"Dokonalý žoldák," řekl Budreau opovržlivě. Povzdechl si, potom začal očima tékat po kanceláři a prodléval u jednotlivých důvěrně známých předmětů. "Je to úleva. Už nemusím nic rozhodovat." Už tam nestál se shrbenými rameny. "Jdu pro rodinu. Měl byste sebou pohnout, Georgi."

"Já zůstanu tady, pane. Nečekejte na nás. Jak řekl plukovník, je tu spousta členů." Čekal, dokud Budreau neopustil místnost, a potom se obrátil na Falkenberga. "Dobrá, a co teď?"

"Teď uděláme to, proč jsme sem přišli," odpověděl Falkenberg. Přistoupil k prezidentovu stolu a zkoumal telefony, ale nakonec vyndal kapesní komunikátor. Přiložil jej k ústům a dlouze s někým rozmlouval.

"Co to vlastně provádíte?" chtěl vědět Hamner.

"Ještě nejste prezidentem," odsekl Falkenberg. "Budete jím, teprve až složíte přísahu, a to se nestane, dokud neskončím. A kromě toho tu není nikdo, kdo by přijal vaši abdikaci."

"Co to u čerta...?" Hamner se pátravě zadíval na Falkenberga, ale nedokázal rozluštit výraz v důstojnickové tváři. "To znamená, že vy máte nějaké řešení. Sem s ním."

"Ještě nejste prezidentem," opakoval Falkenberg. "Podle Budreauova vyhlášení stanného práva mám provést takové akce, které považuji za nezbytné pro obnovení pořádku v Útočišti. Tento rozkaz je platný, dokud jej nezruší nový prezident. A v tuhle chvíli žádný prezident neexistuje."

"Ale Budreau přece odstoupil! Nového prezidenta zvolí Strana svobody!"

"Podle ústavy Hadley může nástupnický pořádek změnit jedině Velkosenát a shromáždění na společném zasedání, A ti všichni jsou rozptýleni po městě a jejich sněmovní sály shořely."

Do dveří vstoupil seržant-major Calvin a několik Falkenbergových pobočníků. Stáli tam a čekali.

"Teď ze mne mluví starý kriminálník," pokračoval Falkenberg. "Podívejte, prezident Budreau nemůže sám ustanovit nového prezidenta. Teď, když je Bradford mrtev, tady budete pánem vy, ale ne dříve, dokud se neobjevíte na magistrátu a nesložíte tam prezidentskou přísahu."

"To nedává smysl," protestoval Hamner. "Jak dlouho si vlastně myslíte, že to tady budete mít pod kontrolou?"

"Tak dlouho, jak budu muset." Falkenberg se otočil kjednomu pobočníkovi. "Desátníku, chci, aby pan Hamner zůstal se mnou a vy s ním. Budete se k němu chovat uctivě, ale bez mého svolení nikam nepůjde a s nikým se nesetká. Rozuměno?"

"Provedu!"

"A co teď?" zeptal se Hamner.

"A teď budeme čekat," pronesl jemně John Falkenberg. "Ale ne moc dlouho..."

George Hamner seděl ve sněmovním sále a opíral se o poskvrněnou, prostřílenou zeď. Snažil se dostat z hlavy ty skvrny, ale marně.

Falkenberg seděl naproti němu a na konci stolu se uvelebili jeho pobočníci. Na okrajích stolu se povalovaly spojovací přístroje, ale nebyla tu žádná situační mapa. Falkenberg sem nepřemístil své velitelské stanoviště.

Čas od času přinesl nějaký důstojník zprávy z bitvy, ale Falkenberg jim sotva naslouchal. Když však jeden z pobočníků hlásil, že volá doktor Whitlock, sáhl Falkenberg po sluchátku okamžitě.

George neslyšel, co Whitlock říká a Falkenbergovy reakce byly jednoslabičné. Jediné, čím si byl George jist, bylo to, že Falkenberg se převelice zajímal o to, co jeho politický agent dělá.

Pluk si probíjoval cestu zpátky do paláce a byl nyní na nádvoří. Vchody do paláce střežila prezidentská garda a boje ustaly. Povstalci nechali gardisty být a nad městem Útočiště se rozhostilo neklidné příměří.

"Přesunují se na stadion, pane," hlásil kapitán Fast. "Ten jásot, který jste slyšel, vyvolal Banners, když jim ohlásil prezidentovu abdikaci."

"Aha. Díky, kapitáne." Falkenberg posunkem požádal o další kávu. Nabídl jeden šálek Georgovi, ale viceprezident ji odmítl.

"Jak dlouho bude tohle ještě pokračovat?" chtěl vědět George.

"Již moc dlouho ne. Slyšíte je jásat?"

Seděli tak ještě další hodinu, Falkenberg navenek klidný, Hamner s rostoucím napětím. Potom vešel do sněmovního

sálu doktor Whitlock.

Vysoký civilista pohlédl na Falkenberga a na Hamnera a potom se nenuceně posadil do prezidentského křesla.

"Počítám, že to je moje poslední šance usadit se na místě mocných," zašklebil se.

"Ale co se vlastně děje?" netrpělivě zareagoval Hamner.

Whitlock pokrčil rameny. "V podstatě to, co plukovník Falkenberg předpovídal. Davy se nahrnuly přímo na stadion.

Nikdo o to nechce přijít, teď když si myslí, že vyhráli. Sehnali dohromady všechny senátory, které našli, a chystají se zvolit si nového prezidenta."

"Takové volby ovšem budou neplatné," řekl Hamner.

"No jistě, to budou, ale nezdá se, že by si tím lámali hlavu. Podle mne si myslí, že vyhráli, A garda už prohlásila, že bude respektovat volbu lidu." Whitlock se ironicky usmál.

Jífiolik je v tom davu mých techniků?" zeptal se Hamner. "Určitě by mě poslechli, jsem si tím jist."

"To je docela možné," souhlasil Whitlock. "Ale není jich tam zdaleka tolik jako předtím. Většina z nich patrně neměla žaludek na to pálení a drancování. No ale stejně je jich tam ještě dost."

"Můžete je nějak vyvolat ven?" zeptal se Falkenberg.

"Právě na tom teď pracujeme," zašklebil se Whitlock. "Jeden důvod, proč jsem vlastně přišel, je ten, abych pana Hamnera požádal o pomoc. Moji lidé právě obcházejí techniky a vysvětlují jim, že pan Hamner už byl zvolen prezidentem, tak proč by měli chtít někoho jiného? Celkem to zabírá, ale pár slov od jejich vůdce by nám určitě pomohlo."

"Dobře," řekl Falkenberg. "Tak co, pane?"

"Nevím, co jim mám říct," protestoval George.

Falkenberg přistoupil k nástěnnému ovládacímu panelu. "Pane viceprezidente, nemohu vám dávat rozkazy, ale radil bych vám, abyste prostě slíbil pár věcí. Řekněte jim, že zakrátko přvezmete velení a že všechno bude jiné. Potom jim nařídíte, aby odešli domů, jinak že budou stíháni jako povstanci. Anebo je poproste, aby šli domů kvůli vám. Prostě jim řekněte cokoliv, co podle vás zabere."

Nedalo se to ani nazvat projevem a z řevu, který se ozýval zvenku, se dalo soudit, že dav toho stejně moc neslyší.

George slíbil amnestii pro každého, kdo teď opustí stadion, a pokoušel se apelovat na pokrokové, kteří se do povstání zapletli. Když odložil mikrofon, Falkenberg se tvářil spokojeně.

"Za půl hodiny, doktore Whitlocku?" zeptal se Falkenberg.

"Asi tak," souhlasil historik. "Všichni, kteří chtějí odejít, budou tou dobou už pryč."

"Tak pojďme, pane prezidente." Falkenbergův hlas zněl naléhavě.

"Kam?" chtěl vědět Hamner.

"Udělat tomu konec. Chcete být při tom, anebo chcete raději být se svou rodinou? Můžete jít, kam chcete, s výjimkou magistrátu — anebo někam, kde by mohli přijmout vaši abdikaci."

"Plukovníku, to je směšné! Nemůžete mě přinutit být prezidentem a já kromě toho vůbec nechápu, co se tu děje."

Falkenberg se lišácky usmíval. "To já taky nechci. Pro-

zatím. I tak budete mít dost problémů žít s tím, jak to vlastně je. Tak pojďte."

George Hamner se vydal za ním. V hrdle měl sucho a žaludek měl sevřený jako v železné pěsti.

První a druhý prapor se shromáždily na palácovém nádvoří. Muži stáli vyrovnáni v řadách. Polní uniformy ze syntetické kůže měli zamazané a očouzené z pouličních bojů. Uniformy se jim nadouvaly ochrannou zbrojí.

Vojáci stáli tiše a Hamnerovi připadali jako vytesaní z kamene.

"Pojďte za mnou," rozkázal Falkenberg. Vydal se ke vchodu na stadion. V bráně stál poručík Banners.

"Stát," zavelel Banners.

"To myslíte vážně, poručíku? Chcete si to rozdat s mými jednotkami?" ukázal Falkenberg na pochmurné řady za sebou.

Poručík Banners naprázdno polkl. Hamner si pomyslel, jak mladě ten gardový důstojník vypadá. "Ne, pane,"

protestoval Banners. "Ale zabarikádováli jsme dveře. Mimořádné zasedání shromáždění a Velkosenátu tam volí nového prezidenta a my nedovolíme vašim žoldnům, aby zasahovali."

"Ještě nikoho nezvolili," řekl Falkenberg.

"Ne, pane, ale jakmile to udělají, bude garda podléhat jeho velení."

"Já mám od viceprezidenta Hamnera rozkaz zatknout vůdce povstání a platné prohlášení stanného práva," trval na svém Falkenberg.

"Opravdu lituji, pane." Zdálo se, že Banners to myslí doslova. "Náš výbor důstojníků rozhodl, že kapitulace prezidenta Budreaa je platná. Máme v úmyslu ji respektovat."

"Aha," stáhl se Falkenberg. "To by nám trvalo týden, než bychom se probojovali těmi místnostmi gardy." Na

chvilu se zamyslel. "Dejte mi svoje klíče," osopil se na Hamnera.

Nic nechápající George mu je podal. Falkenberg se opět široce usmál. "Vede tam ještě jedna cesta, abyste věděli.

Majore Savagi! Vezměte s sebou roty G a H z druhého praporu a zajistěte východy ze stadionu. Zakopejte se proti nim a nasadte tam všechny zbraně. Každého, kdo vyleze, zatkněte."

"Provedu."

"Jeremy, pořádně se zakopejte. Mohli by vyrazit ven a pustit se z chodu do boje. Ale počítám, že nebudou moc dobře organizováni."

"Máme střílet na ozbrojené muže?"

"Bez varování, majore. Bez varování. Seržante-majo-re, přiveďte mi zbytek jednotek. Majore, budete mít dvacet minut."

Falkenberg vedl své vojsko přes nádvoří ke vchodu do tunelu a Hamnerovými klíči otevřel dveře. Sestupoval s vojáky dolů po schodišti a napříč stadionem, pod jeho plochou.

George Hamner se držel za Falkenbergem. Za sebou slyšel dupot zástupu ozbrojených mužů. Vyběhli po schodišti na druhé straně a svižně pochodovali, až se George zadýchal. Vojákům to podle všeho nevadilo. To je ten rozdíl v přitažlivosti, uvědomil si Hamner. A v tréninku.

Došli na vrcholek a rozdělili se podél tribun. Falkenberg umístil muže u každého východu a vrátil se k centrálnímu vchodu. Potom čekali. Napětí vzrůstalo.

"Ale-"

Falkenberg zavrtil hlavou. Pohledem žádal o ticho. Stál, čekal a vteřiny odtikávaly čas.

"Kupředu," zavelel Falkenberg.

Dveře se rozlétly. Ozbrojené jednotky se rychle rozběhly po horním obvodu stadionu. Většina davu byla pod nimi a pár neozbrojených lidí bylo sraženo, když se snažili postavit příslušníkům pluku na odpor. Ozvaly se rány pažbou, potom se opět rozhostil na okamžik klid. Falkenberg si vzal od desátníka spojaře mikrofon.

"Pozor, pozor. Jste zatčeni na základě stan-ného práva vyhlášeného prezidentem Bud-reauem. Složte všechny zbraně a nic se vám nestane. Pokud budete klást odpor, budete zastřeleni."

Na okamžik zavládlo ticho; potom se ozvaly výkřiky, jakmile si dav uvědomil, co Falkenberg řekl. Ozval se také smích. Z plochy stadionu a dolních sedadel zazněly výstřely. Hamner slyšel, jak mu kolem uší hvízdla kulka. Potom uslyšel třesk výstřelu.

Jeden z vůdců dole na ploše stadionu měl megafon. Zvedl jej a zařval na ostatní: "Zaútočte na ně! Není jich víc než tisíc a nás je třicet tisíc! Zaútočte, zabijte je!" Ozvaly se další výstřely. Někteří z Falkenbergových vojáků padli.

Ostatní stáli nepohnutě a čekali na rozkazy.

Falkenberg zdvihl znovu mikrofon. "Připravte se k palbě salvami. Připravit se. Zamířit. Salvou pal!"

Sedm set pušek zahřmělo jako jedna.

"Pal!" Někdo vykřikl, byl to dlouhý vleklý výkřik, prosba beze slov.

"Pal!"

Masa lidí, která k nim šplhala přes rády sedadel, zakolísala a rozpadla se. Lidé křičeli, někteří se prodírali nazpátek, schovávali se pod sedadla, snažili se skrýt za svými přáteli a vůbec dostat se kamkoliv, jenom aby unikli před ústími pušek, které ani nezakolísaly.

"Pal!"

Zaznělo to jako jeden výstřel, velice hlasitý výstřel, trvajíc o hodně déle, než by měla znít jednotlivá střela z pušky, přitom ale bylo nemožné rozlišit jednotlivé zbraně.

"Pal!"

Ze zdola se ozvaly další výkřiky. "Ve jménu Božím—"

"Čtyřicátý druhý se připraví na zteč. Bajonet vztyč. Kupředu. Pal. Postupujte kupředu. Palte bez velení."

Výstřely teď třaskaly nepřetržitě. V kůži oděné řady se pohnuly dopředu a dolů přes sedadla stadionu a neúprosně se valily směrem k tlačenci dole na ploše.

"Seržante-majore!"

"Ano, pane!"

"Odstřelovači a vynikající střelci se vrátí a zaujmou stanoviště tady nahoře. Budou střílet na všechny ozbrojené muže." "Provedu!"

Calvin promluvil do svého komunikátoru. Z každého družstva se oddělili vojáci, kteří zaujali postavení za sedadly.

Začali střílet, pečlivě, ale rychle. Každý, kdo dole zvedl zbraň, zemřel. Pluk postupoval vytrvale kupředu.

Hamnerovi se dělalo zle. Všude se rozléhal křik raněných. Bože, zastav to, modlil se.

"Granátníci se připraví k hodů." Falkenbergův hlas se rozléhal z reproduktoru. "Hod'te granáty!"

Před postupující řadou se vznesla stovka granátů. Dopadly do šilícího davu dole. Po ztlumených explozích následovaly výkřiky hrůzy.

"Salvami, pal!"

Pluk postupoval, dokud nenarazil na dav. Došlo ke krátkým potyčkám. Z pušek se blýskalo a bodáky se zbarvily do ruda. Linie vojáků se zastavila, ale jen na okamžik. Potom se znovu sunula dopředu a zanechávala za sebou strašlivou stopu.

Ve východech ze stadionu se namačkali muži a ženy. Jiní se snažili dostat se ven, šplhali přes padlé, sráželi ženy, stojící jim v cestě, navzájem po sobě šlapali ve snaze uniknout. Zvenčí se ozýval praskot výstřelů. Lidé v bráně se snažili obrátit nazpátek, ale ostatní, deroucí se ven, je poráželi.

"Vyje dokonce nenecháte ani dostat se ven!" křičel Hamner na Falkenberga.

"Ozbrojené ne. A nenecháme je utéct." Plukovníkova tvář byla nehybná a chladná, oči zúžené do štěrbin. Vraždění pozoroval netečně, díval se na celou scénérii bez výrazu.

"To je chcete všechny zabít?"

"Ty, kteří se stavějí na odpor."

"Ale to si nezaslouží!" George Hamner cítil, jak se mu láme hlas. "To si nezaslouží!"

"Nikdo si to nezaslouží, Georgi. Seržante-ma-jore!"

"Pane!"

"Polovina odstřelovačů se teď může zaměřit na vůdce."

"Provedu!" promluvil Calvin klidně do svého mikrofonu. Odstřelovači teď soustředili svou palbu na prezidentskou tribunu naproti nim. Centurioni běhali sem a tam podél ukrytých řad a ukazovali cíle. Odstřelovači bez přestání pálili. Řady ozbrojených mužů v kožených zbrojích postupovaly neochvějně vpřed. Dosáhly již téměř nejnižší rady sedadel. Nyní se ozývalo méně výstřelů, zato se na slunci blýskaly do ruda zbarvené bodáky.

Z linie se vyčlenil další oddíl k hlídání skupinky zajatců na vzdáleném konci stadionu. Zbytek linie nepřestával postupovat přes sedačky kluzké od krve.

Když pluk sestoupil až na plochu, jeho postup se zpomalil. Narážel již jen na nepatrný odpor, ale samotná masa lidí před nimi vojáky zadržovala. Bylo tu několik hloučků aktivního odporu, a tak linii posilovala podle potřeby létající družstva. Dopadaly další granáty. Falkenberg sledoval bitvu chladně a do mikrofonu promlouval jen zřídka. Dole pod ním umírali další lidé.

Zformovala se rota vojáků a pospíchala nahoru po schodišti na protější straně stadionu. Na vrcholku se vě-jírovitě rozběhli. Zaujali postavení, zamířili pušky a spustili další hroznou sérii salv.

Najednou bylo po všem. Nikdo už se nestavěl na odpor. Byl tu jenom křičící dav. Muži odhazovali zbraně, aby mohli prchat s rukama nad hlavou. Další klesali na kolena a žebrali o holé životy. Zazněla ještě jedna opožděná salva a nad stadionem se rozhostil mrtvolný klid.

Nebyl však němý, jak si Hamner uvědomil. Zbraně zmlkly, vojáci už nekřičeli rozkazy, ale stále se ozývaly hlasy. Byl to nářek raněných. Bylo slyšet prosby o pomoc, sténání, mučivé odkašlávání bez konce, jak se někdo snažil vyčistit prostřelené plíce.

Falkenberg pochmurně pokýval hlavou. "Teď můžeme najít magistrát, pane prezidente. Teprve teď."

"Já — ó, můj Bože!" Hamner tu stál na vrcholku stadionu. Přidržel se sloupu, aby pomohl svým zesláblým nohám. Scéna pod ním mu připadala neskutečná. Bylo tam příliš mnoho krve, potoky krve, krev stékala po stupních, schodišťovými šachtami a vsakovala se do travnaté plochy stadionu.

"Je po všem," řekl Falkenberg jemně. "Pro všechny z nás. Pluk odejde ihned, jakmile se pořádně ujmete velení. S elektrárnami byste teď neměl mít žádné problémy. Teď, když je Bradford pryč, vám vaši technici budou věřit. A obyvatelé města se bez vůdců nepostaví na odpor.

Do vnitrozemí můžete nechat převézt tolik lidí, kolik budete potřebovat. Rozptýlte je mezi loajální obyvatele, kde vám nebudou moci škodit. Ta vaše amnestie — je to jen návrh, ale já bych na něj přistoupil."

Hamner otočil k Falkenbergovi omámený zrak. "Ano. Toho vraždění bylo dnes až dost. Kdo vlastně jste, Falkenbergu?"

"Námezdný voják, pane prezidente. Nic víc."

"Ale — pro koho pracujete?"

"To je otázka, kterou mi nikdo předtím nepoložil. Pro velkoadmirála Lermontova."

"Lermontova? Ale byl jste přece z Kondominia vyobcován! Chcete říct, že vás admirál najal? Jako žoldnéře?"

"Více méně." Falkenberg chladně přikývl. "Loďstvo už má plné zuby toho, že musí rozvracet lidem životy, aniž by mělo šanci — zanechat za sebou fungující systém."

"A teď odcházíte?"

"Ano. Nemůžeme tady zůstat, Georgi. Na dnešní den nikdo nezapomene. Nemůžete si nás dál držet a vybudovat přitom vládu, která by fungovala. Vezmu si s sebou první a druhý prapor a to, co zbylo ze čtvrtého. Čeká nás další práce."

"A ostatní?"

"Třetí prapor tu zůstane, aby vám pomohl," řekl Falkenberg. "Všechny ženaté muže, spolehlivé místní usedlíky, jsme přeložili do třetího praporu a poslali jsme je zajistit elektrárny. Neúčastnili se boje."

Přehlédl stadion a potom se znovu podíval na Hamnera. "Sved'te to všechno na nás, Georgi. Vy jste nevelel. Můžete říct, že ten masakr nařídil Bradford a potom se pod návalem výčitek zastřelil. Lidé tomu budou rádi věřit. Budou si chtít myslet, že byl někdo potrestán — za tohle." Ukázal rukou na plochu pod sebou. Někde tam dole vzlykalo nějaké dítě.

"Muselo se to udělat," zdůraznil Falkenberg. "Co myslíte? Nebyla žádná jiná možnost, jak tady zachránit civilizaci... Doktor Whitlock předpovídal, že kolaps by měl

za následek smrt třetiny obyvatelstva. Zpravodajci válečného loďstva došli k ještě vyššímu číslu. Teď máte šanci." Falkenberg mluvil spěšně a George uvažoval, koho asi chce přesvědčit.

"Přestěhujte je z města," řekl Falkenberg. "Přestěhujte je, dokud jsou ještě omámení. Nebudou s tím potřebovat moc pomáhat. Teď se nebudou stavět na odpor. A udržujeme pro vás v chodu železnici. Použijte ji a přestěhujte lidi na farmy. Bez přípravy to bude dost drsné opatření, ale do zimy je ještě dlouho —"

"Vím, co mám dělat," přerušil ho Hamner. Opřel se o sloup a zdálo se, že z té myšlenky čerpá sílu. Ano, vím co mám dělat. Teď. "Celou tu dobu jsem věděl, co se musí udělat. Teď se to dá uskutečnit. Nebudeme vám za to děkovat, ale — zachránil jste celý jeden svět, Johnne."

Falkenberg se na něj zle podíval, pak ukázal na těla pod sebou. "Zatraceně, tohle neříkejte!" zakřičel. Skoro to zaječel. "Já jsem nic nezachránil. Voják dokáže jedinou věc, získat čas. Já jsem Hadley nezachránil. To budete muset udělat vy. Bůh vám buď milostiv, jestli to nedokážete."

Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů (2. vydání)

NÁMEZDNÍ JEDNOTKY

Jedním z nejvíce znepokojivých důsledků odchodu Kondominia z nejvzdálenějších koloniálních světů (viz Hnutí za nezávislost) je rychlý nárůst čistě žoldnéřských vojenských jednotek. Tento trend byl předvídatelný a nevyhnutelný, ačkoliv jeho rozsah předčil očekávání.

Mnoho bývalých koloniálních světů nemá planetární vládu. Tyto nové národy v důsledku toho také nemají dostatečnou populaci ani industriální zdroje, aby mohly udržovat velké a výkonné státní vojenské síly. Rozpuštění bezpočtu kondominijních jednotek námořní pěchoty zanechalo nadbytek vycvičených vojáků nezaměstnaných a bylo nevyhnutelné, že někteří z nich vytvořili námezdní jednotky. Koloniální vlády jsou tak nuceny čelit krutému a

nemožnému rozporu. Jsou-li ohroženy námezdními jednotkami, jejichž specializací je násilí, mají na vybranou sotva něco jiného, než reagovat na jejich požadavky smírně. Jenom málo kolonií prolomilo tento začarovaný kruh vytvořením svých vlastních státních armád, ale zpravidla neměly dost prostředků na jejich udržování. Nádavkem k čistě soukromým námezdním organizacím, jako je například Falkenbergova námezdní legie (v.t.), existují tedy dnes státní vojenské síly, najímané za účelem snížit náklady příslušné vlády. Několik bývalých kolonií shledalo tuto praxi natolik výnosnou, že vývoz žoldnérů se stal hlavním zdrojem jejich příjmů a najímání a výcvik vojáků jejich hlavním průmyslovým odvětvím.

Velký senát Kondominia se pokouší udržet svou přítomnost v bývalých koloniálních oblastech prohlášením tzv. Zákona o válce (v.t.), jehož smyslem je regulovat zbraně a taktiku, které používají žoldnéřské jednotky. Uvedení těchto předpisů v platnost je sporadické. Pokud Velký senát nařídí válečnému loďstvu prosadit ustanovení Zákona o válce, vznikne vždy nevyhnutelně podezření, že jsou v sázce jiné zájmy Kondominia anebo že jeden či více senátorů mají pro tuto intervenci svoje skryté důvody. Námezdní jednotky získávají své brance ze stejných zdrojů jako kondominální námořní pěchota a během výcviku je kladen důraz na loajalitu k soudruhům a k velitelům spíše než k vládě. Rozsah, v jakém se velitelům námezdních jednotek podařilo izolovat své vojáky od běžných sociálních vazeb, je jak překvapující, tak alarmující.

Nejznámější námezdní jednotky jsou popsány v samostatných heslech. Viz též: Úmluva; Frýd-land; Xanadu; Falkenbergova námezdní legie; Nová cizinecká legie; Katanžská žandarmérie; Moolmanovi commandos.

FALKENBERGOVA NÁMEZDNÍ LEGIE

Čistě soukromá vojenská organizace, tvořená bývalým 42. řadovým plukem kondominální námořní pěchoty pod velením plukovníka Johna Christiana Falkenberga III. Falkenberg byl propuštěn z kondominálního válečného loďstva za podezřelých okolností a krátce poté byl rozpuštěn i jeho pluk. Značná část bývalých důstojníků a mužstva 42. pluku se rozhodla zůstat s Falkenbergem. Falkenbergova legie byla nejspíš poprvé zaměstnána vládou nově nezávislé bývalé kolonie Hadley (v.t.) za účelem potlačení občanských nepokojů. Existují početné stížnosti, že v následujícím neúspěšném povstání sáhly obě strany ke krajnímu násilí, ale vláda planety Hadley vyjádřila s Falkenbergovou tehdejší činností uspokojení.

Po vypršení svého závazku na Hadley se Falkenbergova legie účastnila nespočetných malých válek při obraně a dobývání nejméně pěti planet a během té doby si získala pověst jedné z nejlépe vycvičených a nejefektivnějších malých vojenských jednotek současnosti. Na základě toho ji potom zaměstnal guvernér kondominální vězeňské planety Tanith.

Tento nejnovější závazek legie způsobil značnou kontroverzi ve Velkém senátu, neboť planeta Tanith zůstává ve svazku Kondominia. Velkoadmirál Lermontov však zdůraznil, že současný rozpočet nedovoluje umístit na Tanithu pravidelnou jednotku námořní pěchoty vzhledem k dalším závazkům, které na sebe Velký senát vzal. Po dlouhé debatě byl závazek legie schválen jako alternativa k postavení nového pluku kondominální námořní pěchoty.

Podle posledních informací zůstává Falkenbergova legie na planetě Tanith. Proslýchá se, že její kontrakt s guvernérem již vypršel.

XII.

Jasný obraz planety Tanith vystřídal na monitoru velkoadmirála Lennontova obraz Země. Planeta Zemi v mnohém připomínala. Měla jasná oblaka, zastírající obrysy pevniny, a moře, která se točila v typickém cyklo-nickém vzoru. Při bližším pohledu tu však existovaly rozdíly. Slunce mělo žlutou barvu; hvězda Tanithu nebyla tak horká jako Slunce, ale planeta u ní obíhala daleko blíž. Tyčilo se tu méně pohoří a ve žlutooranžové záři se z bažinaté země vypařovalo více vláh.

Navzdory svému nešťastnému klimatu byl Tanith důležitým světem. Byla to především naprosto ideální skládka pro pozemské vydědence. Nebylo lepšího způsobu, jak zacházet s kriminálníky, než odeslat je na těžké — a užitečné — práce na nějakou jinou planetu. Na Tanithu bylo místo pro ně pro všechny: pro buřiče, kriminálníky, nespokojence, oběti nenávisti vlády, zkrátka pro všechny ty odmítače civilizace, která už si nemohla dovolit zatracence.

Tanith byl také hlavním zdrojem borloje, který Světová farmaceutická společnost nazývala "dokonalou omamnou drogou". Díky obrovským zásobám borloje mohli být měšťané ve svých zaopatřovacích ostrovech drženi "pod pokličkou". Štěstí, které droga vyvolávala, bylo umělé, ale o nic méně skutečné.

"A tak se ze mne stal překupník drog," řekl Ler-

montov svému návštěvníkovi. "Něco takového jsem stěží předpokládal, když jsem se stal velkoadmirálem."

"To mě mrzí, Sergeji." Senátor Martin Grant zestál. Za deset let vypadal o čtyřicet let starší. "Každopádně jsi na tom lépe, když válečné loďstvo vlastní některé ty drogové plantáže, než v případě, že bys byl odkázán na rozpočet, který pro tebe mohou vyvzdorovat na Velkém senátu."

Lermontov zhnuseně přikývl. "To musí skončit. Martine. Nějak, někde to musí skončit. Nemohu udržovat vojenské síly pohromadě prostředky z prodeje drog — které jsou navíc pěstovány otroky! Z vojáků nebyvají dobří otrokáři."

Grant pouze pokrčil rameny.

"To snad není tak těžké pochopit, no řekni!" Admirál zavrtěl znechuceně hlavou. "JZistuje dost hříchů, které jsou vojákům a námořníkům vlastní. Máme jich až až, ale jsou to hříchy, které neničí vojákovy schopnosti k boji."

Otrokářství je hřích, který ničí všechno, čeho se dotkne."

"Jestli to bereš takhle, tak co ti mám na to říct?" zeptal se Martin Grant. "Nemohu ti dát na vybranou."

"A já to tak nemohu nechat," řekl Lermontov. Udeřil zlostně do ovládací konzole a Tanith zmizel z monitoru. Země,

modřejší a Lermontovovi o mnoho milejší, se vyloupila z chvilkové temnoty. "Jsou to blázni, ti tam dole," zabručel Sergej Lermontov. "A my nejsme o nic lepší. Martine, ptám se sám sebe znovu a znovu, proč nedokážeme mít nic pod kontrolou? Proč se zmítáme jako lupínky v proudu? Lidé dokáží řídit své osudy. Vím to. Tak proč jsme tak bezmocní?" "Já si tu otázku kladu stejně často jako ty," odpověděl senátor Grant. Hlas měl slabý a unavený. "Alespoň se pořádně snažíme. K čertu, vždyť ty máš větší moc než já. Máš válečné loďstvo a máš tajné fondy, díky Tanithu. Kriste, Sergeji, jestli s tím nedokážeš nic udělat —"

"Můžu čekat do ohně," řekl Lermontov. "Stěží něco jiného." Pokrčil rameny. "No, jestli to je to jediné, co se dá dělat, můžu v tom pokračovat. Dáš si něco k pití?"

"Díky."

Lermontov přistoupil k sekretáři a přinesl skleničky. Jeho rozhovory se senátorem Grantem nevyslechl nikdy nikdo cizí, dokonce ani jeho pobočníci, kteří u něj sloužili léta.

"Na zdraví!"

"Na zdraví!"

Napili se. Grant vyndal doutník. "Mimochodem, Sergeji, co teď uděláš s Falkenbergem, když ta záležitost na Tanithu je skončena?"

Lermontov se chladně usmál. "Doufal jsem, že řešení navrhneš ty. Já už nemám žádné prostředky —"

"A co přijmy z Tanithu —"

"Ty potřebuji jinde, abych udržel válečné loďstvo pohromadě," řekl Lermontov rozhodně.

"Tak potom si Falkenberg bude muset pomoci sám. S jeho reputací by to neměl být problém," řekl Grant. "A i kdyby byl, nebude mít víc starostí, než máme my."

XIII.

Léta Páně 2093

Žár se opíral do rozmoklých polí. Dvě hodiny před polednem z patnáctihodinového údobí slunečního světla bylo na Tanithu již horko. Ale dny na Tanithu byly vždy horké. Dokonce i uprostřed zimy se džungle v pozdním odpoledni odpařovala.

Obloha nad tábořištěm pluku byla žlutavě šedá. Na západě se půda svažovala do všudypřítomného močálu, ve kterém se Weemovy šelmy ponořovaly do ochranného nánosů bahna. V samotném táboře byl vzduch ztěžklý horkem a vlhkostí a prosycený pronikavým kyselým zápachem rozkladu.

Plukovní tábor byl ostrovem geometrické dokonalosti uprostřed chaotické změti džungle a kopcovitých vrcholů. Jednotlivé žluté přístřešky postavené na pilotech byly jeden od druhého stejně vzdáleny, každá rota měla přístřešky vyrovnány v řadě mezi baráky svého centuriona na jednom konci a vrchního seržanta roty na druhém konci.

Široká ulice oddělovala řadu baráků centurionů od příbytků důstojníků rot, za kterými byla kratší řada příbytků vyšších velitelů, pyramida nevyhnutelně se zužující až ke svému vrcholku. Na něm stála osamělá budova, ve které přebýval plukovník. Ostatní důstojníci bydleli se svými ženami a ubytovny ženatých příslušníků mužstva tvořily jednu stranu tábořiště, plukovník však bydlel odděleně.

Návštěvník stál vedle plukovníka a společně sledovali slavnostní nástup, který měl svůj původ v Anglii v časech královny Anny, kdy byl každý plukovní velitel placen podle síly svého pluku. Tehdy museli královští vojenští inspektoři dohlédnout na to, aby každý muž, který pobírá žold, skutečně prošel inspekcí — aby dokázal, že vůbec existuje.

Návštěvník byl amatérským historikem a sledoval přehlídku s poněkud zatrpklým úsměvem. Válka se změnila a vojáci už nepochodovali ve vyřízených řadách, aby na povel pálili salvy — nicméně plukovníci byli stále placeni podle množství lidí, které byli schopni dopravit na bojiště.

"Podejte hlášení!" pobočníkův hlas se lehce nesl přes otevřené prostranství k nehnutě stojícím modrým a zlatým čtvercům.

"První prapor, rota B na hlídce. Prapor je přítomen v plném počtu, pane!"

"Druhý prapor je přítomen v plném počtu, pane!"

"Třetí prapor je přítomen v plném počtu, pane!"

"Čtvrtý prapor, čtyři muži se vzdálili bez dovolení, pane."

"To je ale otřesné," řekl návštěvník tlumeně. Plukovník se pokusil o úsměv, ale nezvládl to.

"Dělostřelectvo přítomno v plném počtu, pane! Průzkumníci všichni přítomni, pane! Zákopníci všichni přítomni, pane!"

"Prapor zbrojířů, letecká jednotka na hlídce. Prapor přítomen v plném počtu, pane!"

"Velitelská rota přítomna, anebo ve stráží, pane!"

Pobočník odpověděl na každé zasalutování, potom se svižně otočil a zasalutoval plukovníkovi. "Pluk má čtyři muže vzdálené z posádky bez dovolení, pane."

Plukovník Falkenberg zasalutoval. "Vraťte se na své místo."

Kapitán Fast udělal čelem vzad a odpochoval na své místo. "Pokračujte v přehlídce!"

"Odtroubit!"

Plukovní kapela spustila pochod, který musel být starý již ve dvacátém století. Pluk se mezitím seřadil do pochodového proudu a pochodoval kolem cvičiště. Když rotý procházely kolem přehlídkového stanoviště, muži naráz otočili hlavy, korouhve a zástavy se sklonily na pozdrav a důstojníci s centuriony mávli šavlemi do rytmu fanfár.

Návštěvník si pro sebe pokyvoval hlavou. Tohle už se moc nenosilo. V osmáctém století odpovídalo předvádění schopností mužstva pochodovat ve vyrovnaných řadách a poddůstojníků a důstojníků ovládat šavle jejich kvalitám na bitevním poli. Dnes však už ne. Přesto byla přehlídka velmi působivá.

"Pozor! Denní rozkaz!" Seržant-major četl ze svého bloku. Povýšení, rozdělení služeb, denní zaměstnání pluku.

Návštěvník se mezitím potil.

"Dělá to ohromný dojem, plukovníku," řekl. "Naši Washingtonané by nevypadali takhle řízně ani ve své nejlepší formě."

John Christian Falkenberg chladně přikývl. "Snad tím nechcete naznačit, že by mohli být tak dobří i v boji, pane ministře? Chtěl byste snad přehlídku jiného druhu?"

Howard Bannister pokrčil rameny. "Co by to dokázalo, plukovníku? Než půjde váš regiment k čertu, potřebujete nějaké zaměstnání. Nevěřím tomu, že stíhání uprchlých vězňů na vězeňské planetě Kondominia je pro dobré vojáky přitažlivé."

"To není. Když jsme sem dorazili, tak to ovšem nebylo zdaleka jednoduché."

"Vím o tom. Dvaadvacátý byl jedním z nejlepších pluků kondominální námořní pěchoty. Nikdy jsem nechápal, proč místo něj nebyl rozpuštěn nějaký jiný pluk. Mluvíme teď o vaší současné situaci, kdy tu trčíte bez možnosti transportu. Určitě nemáte v úmyslu udělat z Tanithu své doživotní velitelské stanoviště?"

Seržant-major Calvin skončil čtení rozkazu a čekal trpělivě na další instrukce. Plukovník Falkenberg si zamyšleně prohlížel své muže v parádních uniformách, jak tak nehnutě stáli v planoucím poledním žáru planety Tanith. Na chvíli zahrál na jeho rtech nepostřehnutelný úsměv. Mezi těmi čtyřmi tisíci muži bylo jen málo těch, jejichž jména a osobní příběhy by neznal.

Poručík Farquhar k němu byl přidělen jako stranické oko, když byl dvaadvacátý pluk najat k policejní službě na planete Hadley. Stal se z něj dobrý důstojník a po skončení závazku se rozhodl u pluku zůstat. Vojín Al-cazar byl přemýšlivý, neustále žíznlivý obr, nejpomalejší muž roty K, ale dokázal zvednout pětinasobek své vlastní váhy a ukrýt se v jakémkoliv terénu. Tucty, tisíce mužů, každý z nich s vlastními přednostmi a slabostmi, vytvářely pluk námezních vojáků, mužů bez šancí na návrat domů, na které čekaly neradostné vyhlídky, pokud by museli zůstat na Tanithu.

"Seržante-majore!"

"Ano, pane!"

"Zůstanete u mě a budete udávat chlapům takt. Trubači, zatrubte sedlat, plnou polní a nalodit."

"Provedu, pane!" Trubač byl prošedivělý veterán s prýmkou desátníka. Zvedl svůj blyštivý instrument s modrými a zlatými střapci a nad přehlídkovým prostranstvím se rozlehly válečnické tóny. Než odumřely, vyrovnané řady se rozpadly do masy utíkajících mužů.

Působilo to daleko méně zmateně, než Howard Bannister očekával. Připadalo mu, že první muž, který se vrátil zpět, tu byl v neuvěřitelně krátké době. Přibíhali z kasáren po malých skupinkách, nejprve jednotlivci z různých rot, potom jich přibývalo, až nakonec ve spěchu dobíhali poslední opozdilci. Místo skvrn jasně zářivých barev tu teď byla jednolitá masa jednotvárně šedi syntetické kůže, kterou napínaly zbroje z nemourlonu. Zbraně ztratily svůj oslnivý lesk. Vycházkové čapky byly vystřídány baňatými bojovými přilbami, nablýskané boty měkkou kůží. Když pluk znovu nastoupil do vyrovnaných řad, Bannister se obrátil k plukovníkovi.

"Proč ta trubka? Připadá mi to trochu staromódní."

Falkenberg pokrčil rameny. "Dal byste raději přednost křičeným rozkazům? Musíte si uvědomit, pane ministře, že žoldnéři žijí v posádkách stejně jako v boji. Trubky jim připomínají, že jsou vojáci."

"To předpokládám."

"Jaký je čas, seržante-majore?" chtěl vědět pobočník.

"Jedenáct minut, osmnáct vteřin, pane."

"Chcete mi snad namluvit, že muži jsou připraveni nalodit se teď hned?" zeptal se Bannister. Na tváři se mu zračila zdvořilá nedůvěra.

"Naložení zbraní a výzbroje dělostřeleckého praporu zabere trochu víc času, ale pěchota může nalodit teď hned."

"To se mi nechce ani věřit — ale jistě, muži přece vědí, že jde jenom o cvičný poplach."

"Jak by to mohli vědět?"

Bannister se zasmál. Byl to zavalitý muž, oblečený v drahém společenském obleku, na kterém vpředu ulpěl popel z doutníku. Jak se smál, tak popel setřásal. "Inu, vy a seržant-major jste porad v parádní uniformě."

"Jen se ohlédněte," řekl Falkenberg.

Bannister se otočil. Falkenbergova garda a trubači byli stále na svých místech, ale jejich modrozlaté uniformy ostře kontrastovaly s nevzhlednou syntetickou kůží ostatních vojáků, kteří stáli seřazeni za nimi. "Naši výstroj má velitelské družstvo," vysvětloval Falkenberg.

"Seržante-majore."

"Ano, pane?"

"Pan Bannister se mnou provede přehlídku jednotky."

"Pane!" Jakmile Falkenberg se svým návštěvníkem opustil přehlídkové stanoviště, Calvin se za ně zařadil se službu konajícím družstvem v patách.

"Vyberte si jich pár namátkou," pobídl Falkenberg návštěvníka. "Že je tu ale horko. Nejméně čtyřicet stupňů."

Bannister myslel na totéž. "Ano. Nemá cenu ty muže příliš prohánět. V té jejich zbroji to musí být nesnesitelné."

"Neměl jsem na mysli ty muže," řekl Falkenberg.

Ministr války si pro inspekci vybral četu L ze třetího praporu. Všichni muži vypadali stejně, kromě velikosti. Hledal něco, co by se lišilo — nějaký nezapnutý řemen, něco, co by naznačovalo individuální rozdíly — ale nic takového nenacházel. Nakonec přistoupil k jednomu vystrašenému vojínovi, který vypadal asi na čtyřicet. Kdyby se podrobil regenerační terapii, mohl by vypadat o polovinu mladší. "Tenhle."

"Vystupte, Wiszoriku!" nařídil Calvin. "Otevřete plnou polní."

"Provedu!" Vojín Wiszorik se možná lehce pousmál, ale pokud to udělal, Bannisterovi to uniklo. Shodil krosnu zlehka ze zad a postavil ji na zem. Velitelské družstvo mu pomohlo rozbalit nylonové krycí sukno a Wiszorik vyprázdnil

zavazadlo a pokládal předměty v tomto pořadí.

Puška vzor Nový Aberdeen, sedmimilimetrová poloautomatická, s desetiranným zásobníkem a bedničkou s padesáti dárkami. Všechny byly plné a bez poskvrnky, stejně jako puška. Nábojový řemen se zásobníky. Pět granátů. Nylonový opasek s bodákem, jídelní miskou, lžící a hrníčkem z nerez oceli, což představovalo celou vojákovu jídelní soupravu. Plášť a pončo, síťové spodní prádlo, jednotlivé složky oblečení —

"Vidíte, že je vybaven pro každé klima," poznamenal Falkenberg. "Měl by dostat speciální výstroj pro mimozemské prostředí, ale dokáže žít v každém obyvatelném světě s tím, co má tady u sebe."

"Ano," přihlížel se zájmem Bannister. Plná polní se nezdála být nějak zvlášť těžká, ale Wiszorik z ní nepřestával vyndávat výbavu. Balíček první pomoci, tablety a vybavení k ochraně proti chemickým látkám, dávky koncentrovaných potravin, polévku a nápoje v prášku, miniaturní polní vařič — "Co je tohle?" zeptal se Bannister. "To mají u sebe všichni muži?"

"Jenom jeden z každé pětičky, pane," odpověděl Wiszorik.

"To je jeho díl výbavy pětičlenné komunity," vysvětloval Falkenberg. "Jeden svobodník, tři vojíní a jeden branec tvoří základní bojovou jednotku našich sil a my se snažíme, aby každá taková pětička byla soběstačná."

Z krosny se vynořovaly další předměty. Většina z nich byla vyrobena z lehkých slitin nebo z plastu, ale Bannister žasl nad jejich celkovou vahou. Lopatka, stanové díly, nylonové lanoví, miniaturní svářečská lampa, vybavení pro polní opravy jak přístrojů, tak nemourlonské zbroje, noční zaměřovač pro pušku, asi půlmetrová plastická trubka o průměru osm centimetrů — "A tohle je co?" zeptal se Bannister.

"Protiletadlová raketa," vysvětloval Falkenberg. "Není moc účinná proti rychlým tryskovým letadlům, ale vrtulník sundá v pětadevadesáti procentech případů. Do určité míry se dá použít i proti tankům. Nevidíme rádi, když jsou chlapi příliš závislí na jednotkách s těžkou výzbrojí."

"Aha. Zdá se, že vaši muži jsou dobře vybaveni, plukovníku," poznamenal Bannister. "Musí je to pořádně zatěžovat."

"Při běžné přitažlivosti jednoho gé to je dvacet jedna kilogramů," odpověděl Falkenberg. "Tady je to o něco těžší, na planetě Washington o něco lehčí. Každý chlap má s sebou týdenní dávku potravin, munici pro kratší srážky a dostatek vybavení, aby mohl žít v poli."

"Na co je ten malýváček na opasku?" zeptal se zvědavě Bannister.

Falkenberg pokrčil rameny. "Osobní věci. Asi veškerý vojákův majetek. Musel byste Wiszorika požádat o dovolu, kdybyste to chtěl vidět."

"Ale kdepak. Děkuji vám, vojine Wiszoriku." Howard Bannister vyndal z kapsy pestrý bavlněný šátek a otřel si čelo.

"Dobrá, plukovníku. Jste přesvědčivý — vy i vaši muži. Pojdme do kanceláře a pohovoříme si o penězích."

Za jejich zády si Wiszorik a seržant-major Calvin vyměnili spiklenecké mrknutí a svobodník Hartzinger si úlevou oddechl. Jen si představte, kdyby si ten zvědavý papaláš vybral třeba brance Latterbyho! Ten kluk nedokázal najít oběma rukama ani svůj zadek!

XIV.

Ve Falkenbergově kanceláři bylo horko. Byla to velká místnost a velký větrák u stropu se beznadějně snažil vyrobit lehký vánek. Ve vlhkém ovzduší tanithské džungle bylo všechno mokré. Howardu Bannisterovi se zdálo, že v úzké škvíře mezi registrační skříní a zdí zahlédl plíseň.

S místností samotnou kontrastoval vypracovaný nábytek. Jednalo se o ručně vyřezávané kusy, výsledek stovek hodin práce vojáků, kteří toho neměli jinak moc co dělat a mohli volný čas věnovat svému velcímu důstojníkovi. Zatáhli do spiknutí seržanta-majora Calvina a ten přemluvil Falkenberga, aby odjel na nějakou inspekční cestu. V době jeho nepřítomnosti vyhodili jeho staré, byť dosud funkční polní vybavení a nahradili je stejně lehkým a užitečným nábytkem, který však vyzdobili řezbami s výjevy bitevních scén.

Psací stůl byl ohromný a zcela prostý. Jedna jeho snadno dosažitelná část byla pokryta hromadou papírů. Na druhé straně zobrazovala dvoumetrová hvězdná krychle známé hvězdy s obyvatelnými planetami. Spojovací přístroje byly zabudovány do kabinetu na vytáhlých nohách, kde také stála whisky. Falkenberg nabídl svému hostu drink.

"Mohli bychom dostat něco s ledem?"

"Jistě." Falkenberg se otočil ke kabinetu, zvýšil hlas a promluvil zřetelně změněným tónem: "Službo, dva giny s tonikem a hodně ledu, prosím. Bude vám to tak vyhovovat, pane ministře?"

"Ano, děkuji vám." Bannister nebyl zvyklý na tak běžné vybavení elektronikou. "Podívejte, nemusíme chodit okolo horké kaše. Já potřebuji vojáky a vy se potřebujete dostat z téhle planety. Je to docela jednoduché."

"To stěží," odpověděl Falkenberg. "Ještě jste se nezmínil o penězích."

Howard pokrčil rameny. "Moc jich nemám. Washingtonu nevyšlo několik exportních zakázek. Franklin je znemožnil svou bloádou. Vaše doprava a žold vyčerpají téměř vše, co máme. To všechno ale víte, pokud je mi známo. Slyšel jsem, že máte přístup ke zpravodajským databázím válečného loďstva."

Falkenberg pokrčil rameny. "Mám své cestičky. Souhlasíte s tím, že uložíte naše zpáteční jízdné u Dajana, samozřejmě."

"Ano." Bannister byl ohromen. "U Dajana? Vy tedy opravdu máte zdroje. Myslel jsem si, že naše rozhovory s Novým Jeruzalémem jsou tajné. No tak dobře — máme dohodu s Dajanem, podle níž nám zajišťují přepravu. Stojí nás to všechno hotovost, takže to ostatní jsou nejisté peníze. Nicméně můžeme vám nabídnout něco, co potřebujete. Půdu, dobrou půdu a stálou základnu, která je daleko příjemnější než Tanith. Můžeme vám také nabídnout — ehm, možnost stát se částí svobodného a nezávislého národa, ačkoliv neočekávám, že by to pro vás moc znamenalo."

Falkenberg přikývl. "Proto jste si také — omluvte mě." Odmlčel se, když vstoupil službu konající voják s podnosem, na kterém stály cinkající skleničky. Měl na sobě polní uniformu a přes rameno zavěšenou pušku.

"Budete si přát předvést vojenské cvičení ještě jednou?" zeptal se Falkenberg.

Bannister zaváhal. "Myslím, že ne."

"Službo, vyřídíte seržantu-majorovi, ať nechá zatroubit konec pohotovosti. Odchod." Otočil se zpátky k Bannisterovi. "Takže. Vybral jste si nás, protože nemůžete nic nabídnout. Noví demokraté na Frýdlandu jsou se svou novou základnou docela spokojeni, stejně jako jsou Skotové na planetě Úmluva. Xanadu požadují tvrdou měnu na ruku, než nasadí jednotky do akce. Mohl byste něco vyškrábat na Zemi, ale my jsme v tomhle okamžiku jediná prvotřídní jednotka, která je momentálně na suchu. Proč si myslíte, pane ministře, že jsme na tom tak špatně? Vaše věc na Washingtonu je ztracená, není to tak?"

"Pro nás ne." Howard Bannister si povzdychl. Navzdory své objemnosti vypadal splasklý. "Dobrá. Žoldnéři z Franklinu porazili naše poslední organizované polní vojsko, které jsme tam měli. Jediný odpor představují partyzánské akce a my oba víme, že takhle se vyhrát nedá. Potřebujeme nějakou organizovanou vojenskou sílu, na kterou by se dalo spolehnout, a žádnou nemáme. Pro-boha, my žádnou nemáme."

Bannister si vybavil rozečkané kopce a lesy, větrem ošlehané hory se zasněženými vrcholky, ranče v údolí v chladném mrazivém ovzduší. Představil si zlatavé pláně mutovaného obilí a vlnící se vlákna kukuřice, vypěstované na planetě Washington, čeřící se ve větru. Vlastenecké vojsko pochodovalo do své poslední bitvy.

Pochodovali s písní v srdci. Jejich věc byla spravedlivá a proti nim stáli jen žoldáci, Franklinské pravidelné vojsko již porazili. Svobodní mužové proti námezdníkům v jediném, posledním vojenském tažení.

Vlastenci vyšli na pláň kolem hlavního města, přesvědčení, že žoldnéři se jim nedokážou postavit — a nepřítel neutekl.

Smrtelně vážní Skotové z planety Úmluva se prokousali jejich pěchotou, zatímco frýdlandské tankové jednotky přetály jejich křídla a zakously se hluboko do zadního voje, kde odřízly zásobovací linie a zajaly velitelství. Vojsko Washingtonu nebylo ani tak poraženo, jako spíše rozloženo, rozbito na izolované skupiny mužů, jejichž zápal se nemohl měřit se železnou disciplínou žoldnéřů. Za tři týdny ztratili vše, co získali za dva roky války.

Nicméně planeta byla stále ještě osídlena jen řídce. Franklinská konfederace neměla mnoho vojáků a nemohla si dovolit vázat velké skupiny žoldnéřů okupační službou. V horách a na vzdálených pláních to mezi osadníky vřelo a byli kdykoliv připraveni znovu povstat. K zažehnutí jejich vzpoury stačila jen jiskřička.

"Máme šanci, plukovníku. Neplýtvat bych našimi penězi a neriskoval životy svých lidí, kdybych o tom nebyl přesvědčen. Já vám to ukážu. Mám tady s sebou mapu."

"Ukažte mi to na téhle." Falkenberg otevřel zásuvku psacího stolu, ve které se objevila malá ovládací konzole. Stiskl pár kláves a šedá barva monitoru nad deskou stolu zazářila barvami. Promítla se pólová projekce planety Washington. Byl tu jen jeden světadíl, nepravidelná masa dřepící na vrcholku planety. Od 25. stupně severní šířky až k jižnímu pólu se rozprostírala jen voda. Země nad vodními plochami byla rozečkaná obrovskými zálivy a téměř vnitrozemskými moři. Města byla znázorněna jako sít červených bodů pokrývajících úzký pás země, prostírající se mezi 30. a 50. stupněm severní šířky.

"Opravdu vám k životu nezbyvá moc země," konstatoval Falkenberg. "Pás široký tisíc kilometrů a dlouhý čtyři tisíce — proč se to vůbec jmenuje Washington?"

"Předkové původních osadníků pocházeli ze státu Washington. Také klímaje dost podobné. Franklin je párová planeta. Má víc průmyslu než my, ale daleko méně zemědělské půdy. Je osídlen převážně jižany ze Spojených států — říkají si Konfederace. Z hlediska Franklinu je Washington druhotnou kolonií."

Falkenberg se zasmál. "Disidenti z disidentské kolonie. Vy musíte být zatraceně nezávislí lidé."

"Jsme natolik nezávislí, že nedovolíme, aby Franklin ovládal naše životy! Zacházejí s námi jako s naprosto podřadným majetkem, a to si nenecháme líbit!"

"Budete to muset spolknout, pokud nenajdete někoho, kdo za vás bude bojovat," připomněl mu brutálně Falkenberg.

"Takže nám nabízíte dopravu odsud, depozit pro návrat, minimální žold a zemi k osídlení?"

"Ano, tak to je. Návratový depozit můžete použít pro transport vašich nebojových složek později. Anebo jej vybrat v hotovosti. Ale víc peněz nemáme, plukovníku." A čert aby tě vzal. Tobě je to úplně jedno, ale já se s tebou musím domluvit. Pro tentokrát.

"Jo." Falkenberg mrzutě studoval mapu. "Máme proti sobě nějaké atomovky?"

"Nějaké mají, ale my také. Ukrýváme svoje v hlavním městě Franklinu, takže síly jsou jakž takž vyrovnané."

"Hm hmmm," přikývl Falkenberg. Taková situace nebyla neobvyklá. Kondominiální válečné loďstvo se pořád snažilo zavést zákaz v téhle věci, "Mají pořád ty horaly z Úmluvy, kteří vám to posledně nandali?"

Bannister při té zmínce rozčileně zamrkal. "K sakru, v tom boji padli dobří chlapi a vy nemáte žádné právo —"

"Mají pořád ty Skoty, pane ministře?" opakoval Falkenberg.

"Ano. Plus jednu brigádu frýdlandských tanků a dalších deset tisíc žoldnéřů ze Země, kteří vykonávají posádkovou službu."

Falkenberg si odfrknul. O pozemském kanónenfutru si nikdo moc nemyslel. Nejlepší branci ze Země vstupovali do vzrůstajících nacionálních armád. Bannister souhlasně přikývl. "Pak je tam asi osm tisíc konfedačních vojáků, domorodých vojáků z Franklinu, kteří se našim Washingtončanům nemůžou rovnat."

"V to doufáte vy. Nesnižujte Franklin. Dávají dohromady jádro zatraceně dobrých bojových sil, pane Bannistere, však to dobře víte. Já to vidím tak, že mají další dobovačné plány, jakmile zkonsolidují svou držbu na Novém Washingtonu." Bannister opatrně souhlasil. "To je hlavní důvod, proč jsme tak zoufalí, plukovníku. Nechceme si vykoupit mír tím, že bychom se vzdali Konfederaci, protože oni jsou rozhodnutí vzdorovat Kondominiu, jakmile se jim podaří dobudovat válečné loďstvo. Nechápu sice, proč kondominiální válečné námořnictvo tuhle intriku Franklinu nezarazí, ale je jasné, že Země nezasáhne. Za pár let bude mít Konfederace svoje vlastní válečné loďstvo a bude stejně silná jako Xanadu nebo Dunaj, natolik silná, aby se mohla pustit s Kondominiem do opravdového boje."

"Když jste tak zatraceně izolovaní," odpověděl Falkenberg. "Velký senát nedokáže udržovat loďstvo ani na takových stavech, aby dokázalo ochránit to, co Kondominium už vlastní — natož aby dokázal sehnat peníze na intervenci ve

vašem sektoru. Ti krátkozrací parchanti běhají kolem a hasí malé požáry, zatímco těch pár senátorů, kteří dokáží vidět deset let dopředu, nemá žádný vliv." Náhle potřásl hlavou. "To ale není náš problém. Oukej, jak je to s bezpečností přístání? Nemám žádné výsadkové čluny a pochybuju, že máte peníze na nájem těch od Dajana."

"Je to bída," připustil Bannister. "Ale narušitelé blo-kády ji dokáží prorazit. Příliv na Novém Washingtonu je ohromný, ale známe své pobřeží dobře. Kapitán z Daja-nu vás vysadí v noci tady anebo někde zde..." Povstalecký ministr války ukázal na několik hlubokých zálivů a fjordů na rozeklaném pobřeží, které byly na mapě vyznačeny jako stříkance jasné modré barvy. "Budete mít asi dvě hodiny klidné vody. To je ostatně veškerý čas, který máte k dispozici, než špiónážní družice Konfederace loď objeví."

XV.

Roger Hastings přivinul svou hezkou hnědovlasou ženu újeji k sobě a pohodlně se opřel před zahradním grilem. Byla to hezká póza a fotografové udělali několik snímků. Chtěli ještě pokračovat, ale Hastings zavrtěl hlavou. "To stačí, mládenci, to stačí! Složil jsem přísahu jenom jako starosta Allansportu — nesmíte si myslet, že jsem generálním guvernérem celé planety!"

"Dejte nám ale nějaké prohlášení," doprošovali se reportéři. "Budete podporovat plány Konfederace na přezbrojení? Pokud vím, tak tavící pec se přestavuje na zpracování slitin pro vybavení válečného námořnictva —"

"Řekl jsem dost," rozkázal Roger. "Pojďte si vzít drink." Novináři se neochotně rozptýlili. "Jsou to dychtiví mládenci," poznamenal Hastings ke své ženě. "Škoda, že tu máme jenom jedny malé noviny."

Juanita se zasmála. "Ty by ses dostal i do Timesů v hlavním městě, kdyby existoval způsob, jak tam dostat fotografii. Ale byla to dobrá otázka, Rogere. Jak se postavíš k válečné politice Franklinu? Co se stane s Har-leyem, až začnou Konfederaci rozšiřovat?" Veselost se jí vytratila z tváře, když si vzpomněla na syna na vojně.

"Já toho moc udělat nemůžu. Se starostou Allansportu se o vysoké politice nikdo neradí. U čerta, zlato, nezačínej s tím ještě i ty. Je tak krásný den."

Dům Hastingsů z lomového kamene stál na kopci

nad zálivem Nanaimo. Město Allansport se rozkládalo na okolních kopcích a rozpínalo se téměř až k čáře nejvyššího přílivu, která se rozeklaně táhla po písčinych plážích, omývaných nekonečným příbojem. V noci slyšeli lámající se vlny. Drželi se za ruce a hleděli k moři za ostrovem, který vytvářel allansportský přístav. "Tady ji máme!" řekl Roger.

Ukazoval na dvoumetrovou stěnu rychle se valící vody. Příliv se převálil přes konec ostrova Waada a potom se stočil zpátky k městu.

"Chudáci námořníci," řekla Juanita.

Roger pokrčil rameny. "Poštovní loď je ukotvena dost dobře."

Pozorovali sto padesát metrů dlouhou nákladní loď, s níž si pohazoval mohutný příliv. Příval vody ji uchopil téměř bočně a loď se nebezpečně převalovala, dokud se nezhoupla na kotevních řetězech a neponořila se do záplavy přílivové vody. Zdálo se, že ji nic nedokáže udržet, ale řetězy byly vyrobeny v Rogerových slévárnách a on znal jejich sílu.

"Byl to krásný den," vzdychla Juanita. Jejich dům stál na jednom z největších travnatých obecních pozemků táhnoucím se do kopce z Allansportu. Oslava se přelila z jejich dvora přes trávník až do dvora jejich sousedů. Pojízdné bary, obsluhované Rogerovými sezónními dělníky, poskytovaly nekonečné množství místních vín a destilátů.

Západním směrem viselo nad Novým Washingtonem na svém věčném místě jeho nerozlučné dvojče, planeta Franklin. Když západ slunce ukončil washingtonský dvacetihodinový den, změnila se zářící koule na jasné denní obloze ve stříbrnou vypuklinu v temnotě, která se rychle rozšiřovala. Po mračné tváři planety Franklin tančily narudlé stíny.

Roger s Juanitou stáli v tichém údivu pod hvězda-

mi, planetou a slunečním západem. Allansport byl pohraničním městem nedůležité planety, ale byl to jejich domov a oni jej milovali.

Inaugurační večírek byl vyčerpávajícím úspěchem. Roger naplněný vděčností šel ještě do salonu, zatímco Juanita stoupala po schodech, aby uložila jejich ospalé děti do postelí. Jako správce hutě a slévárny měl Roger domov, který patřil k nejkrásnějším na poloostrově Ranier. Vypínal se vysoko a pyšně, jako pravý jižanský panský dům s prostornou vstupní halou a dřevem obloženými místnostmi. Ted' seděli s Martinem Ardwayem v Rogerově nejoblíbenějším pokoji, v salonku dokonale se hodícím pro přátelský rozhovor.

"Rogere, ještě jednou ti blahopřeji," plukovník Ard-way zářil. "Všichni stojíme za tebou." Slova měla větší význam než jenom obvyklé inaugurační řečnění. Přestože si Ardwayův syn Johann vzal Rogerovu dceru, plukovník byl proti Hastingsovu zvolení — a Ardway měl mezi radikálními lojalisty v Allansportu mnoho příznivců. Byl také velitelem místní milice. Johann měl hodnost kapitána. Rogerův vlastní syn Harley byl jenom poručíkem, ale v pravidelném vojsku.

"Řekl jsi Harleymu o svém vítězství?" zeptal se Ardway.

"Nemůžu. Spojení s Vancouverem je přerušeno. Po pravdě řečeno v téhle chvíli je přerušeno veškeré naše spojení."

Ardway flegmaticky přikývl. Allansport byl jediným městem na poloostrově a od nejbližšího osídlení byl vzdálen dobře tisíc kilometrů. Nový Washington byl tak blízko ke svému rudému trpasličímu slunci, že ztráta spojení byla běžnou záležitostí většiny planetárního roku, který trval padesát dva dny. Bylo plánováno položení podmořského kabelu do zátoky Preston, když vtom vypuklo povstání. Ted', když bylo po všem, mohly práce znovu začít.

"Myslel jsem to upřímně, že stojíme za tebou," opakoval Ardway. "Pořád si myslím, že se mylíš, ale nemůžeme v té věci praktikovat víc než jednu politiku. Doufám jen, že to bude fungovat."

"Podívej, Martine, nemůžeme s povstalcí donekonečna zacházet jako se zrádci. Strašně moc je potřebujeme. Tady moc povstalců není, ale kdybych prosadil konfis-kační zákony, vzbudilo by to odpor na východě. Té krvavé války už bylo dost." Roger se protáhl a zívá. "Promiň mi. Byl to namáhavý den a už to je nějaký pátek, co jsem pracoval v dolech."

Bývaly časy, kdy jsem mohl celý den kopat a celou noc propít."

Ardway pokrčil rameny. Stejně jako Hastings také on byl kdysi horníkem, ale na rozdíl od starosty se neudržel v kondici. Nebyl přímo tlustý, ale stal se z něj velký, plešatící, tělnatý muž s břichem, jež mu přetévalo přes vojenský opasek. Kazilo to dojem, který vzbuzoval v uniformě. Bral si ji na sebe při každé možné příležitosti. "Ty tady velíš, Rogere. Nebudu ti stát v cestě. Možná, že se ti dokonce podaří dostat na svou stranu ty staré povstalecké rodiny proti tomu pitomému imperialistickému podnikovi, do kterého se pouštějí na Franklina. Bůh ví, že máme dost problémů tady doma, abychom nemuseli vyhledávat další. Alespoň to je můj názor. Co se to tam venku u čerta děje?"

Dole ve městě někdo ječel. "Dobrotivý Bože, to snad byly výstřely?" zvolal Roger. "Raději bychom to měli zjistit." Neochotně se zvedl z pohodlného koženého křesla. "Haló — haló — co je zase tohle? Telefon nefunguje, Martine. Je hluchý."

"To byly výstřely," řekl plukovník Ardway. "Tohle se mi nelíbí. Že by povstalci? Dnes odpoledne připlula poštovní loď, ale na palubě přece nebyli povstalci? Radši abychom šli dolů a zjistili to. Jsi si jist, že telefon je hluchý?"

"Absolutně," řekl tiše Hastings. "Bože, doufám, že to není nové povstání. Myslím, že bys měl přesto vyhlásit svým jednotkám poplach."

"Jasně." Ardway vyndal z pouzdra na opasku kapesní komunikátor. Mluvil do něj s rostoucím znepokojením. "Pogere, něco není v pořádku. Neslyším nic než statické poruchy. Někdo ruší celé komunikační pásmo."

"To je blbost. Jsme blízko nejnižšího bodu oběžné dráhy. To způsobují sluneční skvrny." Hastings hovořil s jistotou, ale v duchu se modlil. Allansport a poloostrov to neohrozí, byla tu jen hrstka povstalců, ale budou po nich chtít, aby poslali jednotky na východ bojovat v takových povstaleckých ohniscích, jako je Fordovo návrší a Kolumbijské údolí. Bylo to tak zatraceně zpackané! Vzpomněl si na hořící ranče a plantáže z minulé rebelie.

"Gert aby to spral, copak si ti lidé neuvědomují, že ve válkách ztrácejí víc, než kolik je stojí ti žoldnéři z Frank-linu?" Mluvil už ale k prázdnému pokoji. Plukovník Ardway vyběhl ven a volal na sousedy, aby na sebe koukali hodit vojenskou výstroj.

Roger vyšel z domu za ním. Na západě plál na obloze Franklin, který zaplavoval noc tisíckrát jasnějším světlem, než na jaké se zmohla na Zemi Luna. Širokou silnicí sem z hlavní městské čtvrti stoupali vojáci.

"Kdo je, zatraceně, zase tohle? To přece nejsou povstalci?" křičel Hastings. Byli to muži v polních uniformách ze syntetické kůže a pohybovali se příliš disciplinovaně. To bylo pravidelné vojsko.

Ozval se řev motorů. Nad hlavami jim přeletěla vlna helikoptér. Roger uslyšel hluk vozidel, pohybujících se po trávě, a přinejmenším dvě stovky vojáků se cílevědomě hnaly k jeho domu. U každého domu pod nimi se z otevřené formace oddělila pětice mužů.

"Nástup! Milice, nástup! Povstalci!" křičel plukovník

Ardway. Měl kolem sebe tucet mužů, ale žádný z nich neměl zbroj a nejlepší jejich zbraní byly pušky.

"Kryjte se! Palte bez velení!" řval Ardway. V hlase mu zaznívalo odhodlání, ale také strach. "Rogere, jdi k sakru dovnitř, ty zatracený blázne!"

"Ale —" Postupující jednotky byly už jen nějakých pár set metrů daleko. Jeden z Ardwayových milicionářů vypálil od vedlejšího domu ránu z automatické pušky. Vojáci v kožených uniformách se rozptýlili a někdo křičel nějaké rozkazy. Dům zaplavila sprška střel. Roger stál na verandě před hlavním vchodem a nevěřícně zíral, jak pod jasně rudým světlem Franklina pokračuje noční můra. Jednotky postupovaly znovu spořádaně a milice už nekladla žádný odpor.

Všechno se to seběhlo tak rychle. Dokonce ještě než ta myšlenka odezněla, došla první kožená řada až k Roge-ovi.

Nějaký důstojník zvedl megafon.

"Vyzývám vás, abyste se vzdali ve jménu Svobodných států washingtonských! Zůstaňte ve svých domovech a nepokoušejte se o odpor! Ozbrojení lidé budou zastřeleni bez varování."

Kolem Rogera Hastingsa proběhla pětice mužů a vnikla do dveří jeho domu. To ho probralo z transu. "Juanito!" zařval a vrhl se ke svému domu.

"Stůj! Stůj, nebo střelím! Hej, ty chlape, stůj!"

Roger bezhlavě pádl dál.

"Četo, pal!"

"Rozkaz neplatí!"

Jak Roger doběhl k domu, jeden z vojáků ho uchopil a smýkl s ním proti stěně. "Ani se nehejbej," houkl na něj nepřátelsky. "Svobodnfku, mám zajatce."

V širokém vchodu se objevil další voják. V rukou měl

desky a kontroloval číslo domu podle svého seznamu. "Pan Roger Hastings?" zeptal se.

Roger náměsíčně přikývl. Potom si to rozmyslel. "Ne. Já jsem —"

"Nemá to cenu," řekl voják. "Mám vaši fotografii, pane starosto." Roger znovu přikývl. Kdo byl ten člověk? Existovalo tolik akcentů a tenhle důstojník s deskami také hovořil s nějakým přízvukem. "Kdo jste?" chtěl vědět Roger.

"Poručík Jaimie Farquhar z Falkenbergovy námezdní legie, jedním z pověřených vlády Svobodných států washingtonských. Jste ve vojenské vazbě, pane starosto."

Venku se ozývala další střelba. Rogerův dům byl bez škrábnutí. Všechno vypadalo tak absolutně normálně. Z nějakého důvodu to celou hrůzu ještě zvyšovalo.

Seshora se ozval nějaký hlas. "Má tady nahoře ženu a děti, poručíku."

"Díky, svobodníku. Požádejte paní, aby sešla dolů. Pane starosto, nemějte, prosím, o rodinu strach. S civilisty neválčíme." Na ulici se ozývaly další výstřely.

Rogerovou hlavou se honilo tisíce otázek. Stál tu jako v transu a nedokázal je nijak uspořádat. "Zastřelili jste plukovníka Ardwaye? Kdo to tam bojuje?"

"Jestli myslíte toho tlust'ocha v uniformě, tak ten je v bezpečí. Vzali jsme ho také do vazby. Naneštěstí několik vašich milicionářů neuposlechlo příkaz ke kapitulaci, tak jim teď bude trochu horko."

Jakoby na potvrzení vyčteného se ozval tlumený výbuch granátu a potom dávka ze samopalu, na kterou odpověděla cílevědomá střelba samočinné pušky. Vřava bitvy se teď přenesla za vrcholek kopce, ale přes trávník k nim doléhaly zvuky výstřelů a vydávaných rozkazů.

Farquhar nahlížel do svých desek. "Starosta Hastings a plukovník Ardway. Ano, děkuji, že jste ho identifikovali. Mám rozkazy předvést vás oba na stanoviště velitele. Svobodnfku!"

"Ano, pane?"

"Vaše pětice tady zůstane na stráži. Nedovolíte nikomu vstoupit do domu. K paní Hastingsové se chovejte zdvořile, ale nepouštějte ji a děti ven. Kdyby došlo k nějakému pokusu o drancování, tak to zarazíte. Tahle ulice je pod ochranou našeho pluku. Rozuměl jste?"

"Provedu, pane!"

Štíhlý důstojník s uspokojením kývl. "Pojďte laskavě se mnou, pane starosto. Na trávníku čeká auto." Když šel Roger v němém úžasu za ním, zahlédl hodiny v hale. Přísluhy starosty složil ani ne před jedenácti hodinami.

Stanoviště velitele pluku bylo v jednotlivých úřadovnách radnice. Falkenbergova kancelář se nacházela v malé spojovací místnosti. Samotný sněmovní sál byl přeplněn elektronickými přístroji a sem a tam tu pobíhali kurýři. Major Savage a kapitán Fast dohlíželi na hladký průběh vojenského dobytí Allansportu. Falkenberg sledoval průběh situace na mapách, zobrazovaných na monitoru na jeho psacím stole.

"To tedy byla rychlost!" prohlásil Howard Bannister. Podsaditý ministr války vrtěl nevěřičně hlavou. "Nikdy bych si nepomyslel, že to dokážete."

Falkenberg pokrčil rameny. "Lehká pěchota je velmi pohyblivá, pane ministře. Ale stojí nás to nějaké ztráty. Museli jsme nechat dělostřelecký třen na oběžné dráze, a to s většinou našich bojových vozidel. Můžu se dovybavit trofejním materiálem, ale máme trochu problémy s transportem." Sledoval světla, blikající na okamžik zmateně na displeji, než se znovu ustálila v proudu červených světýlek měnících se na zelená.

"Ale teď jste bez dělostřelectva," řekl Bannister. "A vlastenecká armáda žádné nemá."

"Nemůžeme mít všechno. Máme necelou hodinu na vylodění, a pak musí čluny z Dajanu opustit planetu, než se nad námi objeví špiónážní družice. Teď máme město ve svých rukou a nikdo neví, že jsme se tu vylodili. Jestli všechno půjde dobře, tak se o nás konfederovaní dozvědí teprve v okamžiku, až ten jejich satelitní čmuchal přestane pracovat."

"Máme docela štěstí," řekl Bannister. "Člun je v přístavu, spojení s pevninou přerušeno —"

"Nepleťte si štěstí s rozhodujícími faktory," opravil ho Falkenberg. "Proč bych jinak dobýval izolovanou díru plnou loajalistů, kdyby v tom nebyly nějaké výhody?" Osobně byl ovšem trochu jiného mínění. Telefonní ústředna přepadená dovnitř proniknuvšími průzkumníky, elektrárna téměř nechráněná, dobytá po necelých třech minutách rychlého boje — to všechno bylo štěstí, s nímž člověk mohl počítat, když se mohl spolehnout na dobré chlapy, ale stejně to bylo štěstí. "Omluvte mě." Dotkl se konzoly na signál bzučáku. "Ano?"

"Z dolů přijíždí vlak, Johne Christiane," hlásil major Savage. "Nádraží máme pod kontrolou, můžeme ho nechat projet kolem těch činžáků mimo město?"

"Jasně, držte se plánu, Jerry. Díky." Na horníky, vracející se z týdenní práce na odvrácené straně Ranierova kráteru, čekalo překvapení.

Čekali, dokud všechna světla nezměnila barvu na zelenou. Všechny cíle byly obsazeny. Elektrárny, spojovací ústředny, domy předních občanů, veřejné budovy, nádraží a letiště, policejní stanice... Allansport a jeho jedenáct tisíc obyvatel byli pod kontrolou. Hodinový displej odtíkal minuty, které ještě zbývaly do okamžiku, kdy se jim nad hlavami objeví zpravodajská družice.

Falkenberg promluvil do mikrofonu: "Seržante-majore, máme dvacet devět minut na to, aby tohle místo vypadalo tak, jak má v tuhle noční hodinu vypadat. Dohlédněte na to."

"Provedu, pane!" Calvinův mechanický hlas působil uklidňujícím dojmem.

"Stejně si nemyslím, že by konfederovaní prohlíželi moc podrobně satelitní snímky nějaké díry, kde lišky dávají dobrou noc," řekl Falkenberg Bannisterovi. "Ale je lepší nic neriskovat." Ozval se řev motorů, jak terénní vozidla a helikoptéry zajížděly do úkrytů. Nad hlavami jim přelétla další helikoptéra, hledající přistávací světla.

"Hned jak ten krám odletí, tak pošlete vojáky na poštovní loď," nařídil Falkenberg. "A přiveďte mi sem kapitána Svobodu, starostu Hastingsa a toho plukovníka milice — jmenuje se Ardway, je to tak?"

"Ano, pane," odpověděl Calvin. "Plukovník Martin Ardway. Zjistím, jestli to zvládne, plukovníku."

"Jestli to zvládne, seržante-majore? Copak byl zraněn?"

"Lél pistoli, plukovníku. Dvanáctimilimetrová věcička, dává to velké rány, pomalý kulky, zbrojí to nepronikne, ale pěkně nám pomohlo dva vojiny. Desátník Badnikov ho složil pažbou pušky. Doktor říká, že bude v pořádku."

"Tak to je dobře. Jestli může chodit, tak ho sem přiveďte."

"Provedu, pane!"

Falkenberg se otočil ke stolu a promítl si na počítači planetární mapu. "Kam odsud popluje zásobovací loď", pane Bannistere?"

Ministr ukázal její trasu. "Měla by zůstat — a také zůstane — uvnitř tohoto řetězce ostrovů. Na téhle planetě vyjíždějí na otevřené moře jenom sebevrazi. Není tam žádná pevnina, která by překážela vlnám, a tak jsou při bouřkách až šedesát metrů vysoké." Ukázal na trasu

z Allansportu k mysu Titan a potom řetězcem ostrovů v Moři námořníků. "Většina lodí zastavuje v Pres-tonově zátoce, aby tam vyložila železářské zboží pro farmáře z plání kolem Fordova návrší. Celá tamní or> last je územím vlastenců a můžete ji osvobodit jednou ranou."

Falkenberg pozorně studoval mapu a potom řekl: "Ne. Takže tam staví většina lodí... Plují některé přímo do Astorie?" Ukázal na město osmnáct set kilometrů východně od Prestonovy zátoky.

"Ano, někdy — ale konfederovaní udržují v Astorii velkou posádku, plukovníku. Daleko větší, než je posádka v Prestonově zátocě. Proč chcete urazit dva a půl tisíce kilometrů a bojovat s daleko většími nepřátelskými silami, když v poloviční vzdálenosti máte dobré vlastenecké území?"

"Ze stejného důvodu, proč konfederovaní nevyvíjejí skoro žádný nátlak na Prestonovu zátoku. Farmy kolem Fordova návrší jsou dost roztrošené — podívejte, pane ministře, když obsadíme Astorii, tak máme klíč k celému údolí řeky Kolumbie. Konfederovaní tak nebudou vědět, jestli se vydáme na sever k Doakovu přivozu, východně k Velkému rozcestí a dál na pláně kolem hlavního města anebo západně k Fordovu návrší. Kdybych nejprve dobyl Prestonovu zátoku, hned by věděli, jaké mám záměry, protože je jenom jedna věc, kterou odtud rozumný člověk může podniknout."

"Ale lidé v Kolumbijském údolí nejsou spolehliví! Nedostanete tam dobré brance..."

Prerušilo je zaklepání. Seržant-major Calvin uvedl dovnitř Rogera Hastingse a Martina Ardwaye. Milicionář měl na levém oku monokl a kolem obličeje obvaz.

Falkenberg při představování vstal a napřáhl ruku, kterou Hastings ignoroval. Ardway stál na vteřinu strnule, potom ruku přijal. "Nemohu říct, že mě těší, že

vás poznávám, plukovníku Falkenbergu, ale k tak dobře provedené vojenské akci vám mohu jenom pográtulo-vat."

"Děkuji, plukovníku. Pánové, posadte se. Znáte kapitána Svobodu, mého velitele četnictva?" Falkenberg ukázal na vytáhlého důstojníka v polní uniformě, který je přivedl. "Kapitán Svoboda bude velitelem tohoto města, až se dvaatřicátý pluk přemístí."

Ardway přimhouřil se zájmem oči. Falkenberg se usmál. "Dočkáte se toho dost brzo, plukovníku. Podívejte, pravidla okupace budou jednoduchá. Jako žoldnéři podléháme, pánové, kondominiálnímu Zákonu o válce. Veřejný majetek je zabrán ve jménu Svobodných států. Soukromá držba je bezpečná a všechno nezbytné rekvírování bude řádně vyplaceno. Každý majetek, který bude užít na podporu opozice ať již přímo, nebo jako místo konspirativní činnosti, bude okamžitě zkonfiskován."

Ardway a Hastings pokrčili rameny. To všechno už předtím slyšeli. Svého času se Kondominium snažilo žoldnéře zrušit. Když takové snahy neuspěly, válečné loďstvo si tvrdě vynutilo na Velkém senátu schválení Zákona o válce. Loďstvo však teď strádalo v důsledku škrtů ve finančním rozpočtu a nově propuklé nenávisti mezi Spojenými státy a Sovětským svazem. Nový Washington byl izolován a mohlo trvat také několik let, než se tu objeví kondominiální námořní pěchota a vynutí si dodržování pravidel, o která se Velký senát už nestaral.

"Mám jeden problém, pánové," řekl Falkenberg. "Tohle město je loajální a já musím svůj pluk stáhnout. Zatím ještě nemáme žádné vlastenecké vojáky. Zanechávám tu dostatečně silnou jednotku, aby dokončila dobytí poloostrova, ale kapitán Svoboda bude mít v samotném Allansportu jen málo vojáků. Protože nemůžeme město okupovat, máme zákonnou možnost město zničit, aby-

chom zabránili, že se z něj stane základna namířená proti mně."

"To nemůžete udělat!" protestoval Hastings. Vyskočil na nohy a rozbil při tom skleněný popelník. "Bylo mi hned jasné, že všechny ty řeči o ochraně soukromého majetku jsou jen samé kecy!" Otočil se k Bannisterovi. "Howarde, už jsem ti říkal posledně, že jediné, co se ti povede, bude spálit celou tuhle planetu na uhel! A teď sis na to ještě pozval vojáky! Co, proboha, od téhle války čekáš?"

"Svobodu," řekl Bannister hrdě. "Allansport je tak jako tak hnízdo zrádců."

"Nechte toho," řekl Falkenberg jemně.

"Zrádců!" opakoval Bannister. "A ty dostaneš, co si zasloužíš, ty..."

"Po—zor!" Všechny je překvapil povel seržanta-majora Calvina. "Plukovník řekl, abyste toho nechali!"

"Děkuji vám," řekl klidně Falkenberg. Ticho bylo hlasitější než hádka. "Řekl jsem, že bych město mohl spálit, ne že to udělám. Protože to však neudělám, tak potřebuji rukojmí." Podal Rogeru Hastingsovi počítačovou sjetinu. "Jednotky jsou ubytovány v domech těchto lidí. Jak vidíte, vaše jméno a jméno plukovníka Ardwaye je v čele seznamu. Všichni ti lidé budou drženi ve vazbě a každý, kdo uteče, bude nahrazen členem své rodiny. Váš majetek a v konečných důsledcích vaše životy závisí na tom, jak budete spolupracovat s kapitánem Svobodou do té doby, než sem pošlu posádku pravidelného vojska. Rozuměli jste tomu?"

Plukovník Ardway zachmuřeně přikývl. "Ano, pane. Já souhlasím."

"Děkuji vám," řekl Falkenberg. "A vy, pane starosto?"

"Rozuměl jsem."

"No a?" pobízěl ho Falkenberg.

"No a co? To chcete, aby se mi to ještě líbilo? Co jste to za sadistu?" x

"Nezajímá mě, jestli se vám to líbí, pane starosto. Čekám na váš souhlas."

"On tomu nerozumí, plukovníku," řekl Martin Ard-way. "Rogere, on se tě ptá, jestli souhlasíš s tím, že budeš kvůli městu držen jako rukojmí. Zeptají se na to také těch ostatních. Jestli nesežene dost lidí, kteří budou souhlasit, tak město spálí na prach."

"Ach," Roger cítil studenou čepel strachu. To je ale zatracená volba.

"Otázka zní," pokračoval Falkenberg, "jestli přijmete odpovědnost, která vyplývá z vaší funkce, a přinutíte ty svoje zatracené spoluobčany, aby sekali dobrotu?"

Roger ztěžka polkl. Chtěl jsem být starostou, abych potlačil nenávist vyvolanou povstáním. "Ano. Souhlasím."

"Skvělé. Kapitáne Svobodo."

"Ano, pane."

"Vezměte starostu a plukovníka Ardwaye do své kanceláře a vyzpovídejte ty ostatní. Dejte mi vědět, až budete mít dost rukojmí k zajištění bezpečnosti."

"Provedu, pane. Pánové?" Nebylo snadné rozluštit výraz, s nímž jim důstojník ukazoval na dveře. Hledí přilby měl zvednuté, ale Svobodova hranatá tvář zůstávala ve stínu. Když je odváděl z místnosti, ozval se bzučák telefonu.

"Satelit je nad námi," oznamoval major Savage. "Všechno je v po řádku, Johnne Christiane. A zajistili jsme pasažéry toho vlaku."

Dveře kanceláře se zavřely. Roger Hastings šel přes ruchem kypící sněmovní místnost jako robot. Činorodou aktivitu velitelského štábu téměř nevnímá. Ta zatracená válka, ti blázni, ti pitomí, zatracení blázni — copak nemohou konečně nechat věci na pokoji?

XVI.

Tucet mužů v maskáčích vedl štíhlou hezkou dívku přes pevné písečné návěje k vodní hladině. Byli rádi, že se dostali z oblasti měkkého písku nad čarou přílivu, asi kilometr od dorážejícího příboje. Jít v tom sypkém písku bylo peklo.

Pohyblivý písek byl plný malých masožravých červů, kteří byli příliš pitomí na to, aby neútočili na obuté muže.

Četa vyšplhala mlčky do čekajícího člunu, zatímco jejich velitel se snažil pomoci dívce. Ta však žádnou pomoc nepotřebovala. Glenda Ruth měla na sobě nylonovou kombinézu a malou polní. Zнала planetu a její nebezpečí lépe než tihle vojáci. Glenda Ruth Hortonová byla odkázaná sama na sebe čtyřicet let svého života.

Na všechny strany, kam až mohli dohlédnout, se rozprostíralo bílé písečné pobřeží s mořským porostem, teď při odlivu odhaleným. Jenom podle člunu a jeho posádky se dalo soudit, že tato planeta je obydlená. Když kormidelník nastartoval lodní motor, vyplašilo zařvání trysky houf mořských ptáků. Hejno vzlétlo a začalo zuřivě létat dokola.

Rychlá poštovní loď Maribeu kotvila za obzorem dvanáct kilometrů od pobřeží. Když člun připlul k jejím bokům, lodní jeřáby zvedly loď s plochým dnem na palubu a umístily ji do držáků. Kapitán Ian Frazer doprovodil Glendu Ruth do navigační kajuty.

Čekal tu netrpělivý Falkenbergův bojový štáb. Někteří důstojníci srkali whisky, další nahlíželi do map, jejichž obsah už znali nazpaměť. Na mnohých byly patrné příznaky mořské nemoci. Osmdesátihodinová plavba z Allansportu byla bouřlivá a vůbec nepomáhalo, že loď se mezi ostrovy prodírala kupředu velkými vlnami rychlostí jen třicet kilometrů za hodinu.

Ian zasalutoval, potom vzal od stevarda skleničku a nabídl ji Glendě Ruth. "Plukovník Falkenberg, slečna Hortonová. Glenda Ruth je velitelem vlastenců v Kolumbijském údolí. Glendo Ruth, pana ministra Bannistera už znáš."

Chladně přikývla, jako kdyby ji povstalecký ministr nezajímal, ale k Falkenbergovi natáhla ruku a stiskla jeho naprosto mužským způsobem. Měla ještě jiná mužská gesta, ale i přesto, že své hnědé vlasy úhledně sčesala pod přilbu s hledím, nikdo by si ji nemohl splést s mužem. Měla srdcovitou tvář, velké zelené oči a opálení, které by jí mohly závidět i ty největší dámy Kondominia.

"Těší mě, že vás poznávám, slečno Hortonová," řekl Falkenberg ledabyle. "Neviděl vás nikdo?"

Ian Frazer se zatvářil dotčeně. "Ne, pane. Setkali jsme se se skupinou povstalců a vypadalo to dost bezpečně, tak jsme si s centurionem Michaelsem vypůjčili od farmářů nějaké šaty a Glenda Ruth nás vzala do města, kde jsme si to sami prohlédli." Ian přistoupil ke stolu s mapami.

"Pevnost je tady na výšině." Frazer ukázal na mapu pobřeží. "Typický systém zdí a zákopů. Ovládání města a říčního ústí většinou závisí na frýdlandském dělostřelectvu."

"Co je uvnitř, lane?" zeptal se major Savage.

"Nejhorší je to dělostřelectvo," odpověděl velitel průzkumníků. "Dvě baterie stopětek a jedna baterie stopě-tapadesátek, všechny samohybné. Pokud jsme to mohli odhadnout, jedná se o vyčleněný standardní frýdlandský prapor."

"To znamená asi šest set Frýdlandských," řekl kapitán Rottermill přemýšlivě. "A slyšeli jsme, že je tam pluk žoldnéřů ze Země. Někdo další?"

Ian se podíval na Glendu Ruth. "Minulý týden tam přesunuli konfедераční motorizovanou jednotku," řekla. "Lehké obrněné vozy. Máme zato, že odjedou, protože tady jsou k ničemu, ale nikdo neví, kam se přesunou."

"To je divné," řekl Rottermill. "Tady pro ně není dostatečné zásobování naftou — kam by mohli jet?"

Glenda Ruth si jej zkoumavě prohlížela. Neměla o žoldnéřích valné mínění. Svoboda, to bylo něco, za co se muselo bojovat, nešlo ji koupit a zaplatit penězi. Ale potřebovali ty muže a tenhle přinejmenším dával ve škole pozor. "Asi do Hadího údolí. Mají tam vrtné věže a rafinerie." Ukázala na rovinu vzdálenou asi šest set kilometrů na sever, kde se u Doakova přivozu stékala Hadí řeka s řekou Kolumbií. "To je vlastenecké území a obrněné vozy mohou být vítanou posilou velké pevnosti u přivozu."

"Je to zatracená směla tak jako tak, plukovníku," řekl Rottermill, "V té proklaté pevnosti jsou skoro tři tisíce chlapů a my jich nemáme o moc víc. Jak je to s bezpečnostními opatřeními, lane?"

Frazer pokrčil rameny. "Nejsou moc přísná. Ve městě patrolují ti moulavé ze Země jako vojenská policie a kontrolují papíry. Není problém se jim vyhnout."

"Pozemšťané staví také většinu stráží," dodala Glenda Ruth. "Mají jich celý střelecký pluk."

"To místo přímým útokem nedobudeme, Johnne Christiane," řekl opatrně major Savage. "Ledaže bychom při tom ztratili půlku regimentu."

"A k čemu vůbec vy vojáci jste?" vyjela na něj Glenda Ruth. "Bojujete vůbec někdy?"

"Někdy." Falkenberg si prohlížel náčrtek, který nakreslil velitel jeho průzkumníků. "Mají rozestavěné hlídky, kapitáne?"

"Ano, pane. Po dvou ve věžích a pendlující stráž. Každých sto metrů je radar a počítám, že vně zdí mají také čidla reagující na tělesné teplo."

"Já jsem vám to říkal," prohlásil ministr Bannister arogantně. Triumf v jeho hlase byl v kontrastu k zachmuřeným tvářím

Falkenberga a jeho důstojníků. "Musela by se naverbovat celá armáda, aby se to město dobylo. For-dovo návrší je naší jedinou šancí, plukovníku. Astoria je pro vás příliš silná."

JSJe!" Silný, hluboký hlas Glendy Ruth okamžitě upoutal pozornost. "Riskovali jsme všechno, abychom vlastence z Kolumbijského údolí shromáždili. Jestli nedostanete Astorii teď, vrátí se všichni zpátky na své farmy. Já jsem byla proti zahájení nové revoluce, Howarde Ban-nistere. Druhou takovou válku, jako byla ta poslední, už určité nevydržíme. Ale zorganizovala jsem otcovy staré přátele a ve dvou dnech budu mít na povel bojovou jednotku. Jestli se teď roztptýlíme, tak už je nikdy nepřinutím bojovat."

J&de máte to své vojsko — a jak je veliké?" zeptal se Falkenberg.

"Shromažďovací prostor je dvě stě kilometrů na sever odtud. Mám teď šest set strelců a dalších pět tisíc se ještě sejde. Takové množství se nikde neschová!" Pozorovala Falkenberga bez nadšení. Aby zvítězili, potřebovali nějaké silné organizované jádro, ale měla svěřit životy svých přátel člověku, kterého vůbec neznala? "Plukovníku, moji farmáři se nemohou bez podpory měřit s profesionálními vojáky Konfederace ani s frydlandskými tanky, ale když dobudete Astorii, budeme mít základnu, ve které se udržíme."

"Souhlasím." Falkenberg si prohlížel mapy a při tom

o dívce přemýšlel. Měla daleko realističtější odhad pravidelných sil než Bannister — ale do jaké míry je spolehlivá?

"Pane Bannistere, Astorii nemůžeme bez děl dobýt dokonce ani s vašimi farmáři z Fordova návrší. Potřebuji astorijská děla a město má pro celé tažení klíčový význam tak jako tak. Když bude v našich rukách, je tu šance, že můžeme tuhle válku rychle vyhrát."

"Ale to se nedá provést!" trval na svém Bannister.

"Ale provést se to musí," připomněl mu Falkenberg. „A my přece máme překvapení. Žádný konfederdt neví, že jsme na této planetě, a nebude to vědět ještě —" pohlédl na svůj kapesní počítač — "dvacet sedm hodin, dokud náš zbrojní oddíl nesundá toho družicového čmuchala. Slečno Hortonová, obtěžovala jste se teď někdy v poslední době do Astorie?"

"Ne, už několik měsíců," odpověděla. Byl tenhle žoldněř, tenhle Falkenberg, jiný? "Přišla jsem sem na jih jen proto, abych se setkala s vámi."

Náčrtek pevnosti od kapitána Frazera ležel na stole jako rozsudek smrti. Falkenberg mlčky pozoroval, jak průzkumník kreslí rozmístění kulometných hnízd podél hradeb.

"Zakazují vám riskovat osud revoluce kvůli nějakému bláznivému plánu!" křičel Bannister. "Astoria je příliš silná. Sám jste to řekl!"

Rostoucí naděje Glendy Ruth zase poklesla. Bannister to Falkenbergovi pěkně nandal.

Falkenberg se napřímil a vzal si od stevarda přetékající sklenici. "Kdo je tady služebně nejmladší?" rozhlédl se podél ocelových nýtovaných stěn mapové kajuty, až uviděl důstojníka stojícího u přepážky. "Skvělé. Poručík Fuller byl vězněm na Tanithu, pane Bannistere. Dokud jsme ho nechytili — Marku, prones přípitek."

"Přípitek, plukovníku?"

"Přípitek artilerie, pane. Přípitek artilerie."

Bannisterovi se strachy sevřel žaludek. Artilerie! Glenf-da Ruth se dívala sice nechápavě, ale v očích se jí znovu rozhořela naděje...

"Ave aye, plukovníku." Fuller zdvihl sklenici. "Bud' osudem si dává diktovat, či chabý rozhled tají, kdo pro vítězství vše riskovat odvážit se bojí."

Když muži pili, Bannisterovi se třásly ruce. Ten Fal-kenbergův hrozivý úsměv, ten pohled Glendy Ruth, plný porozumění a obdivu — všichni se zbláznili! Životy všech vlastenců byly v sázce a ten muž i ta dívka byli oba šílení! Maribell zakotvila tři kilometry od pobřeží Astorie. Rychle tekoucí vody Kolumbie proudily kolem ní směrem k devět kilometrů vzdálenému oceánu, kde se vlny lámaly o radu pětimetrových vlnolamů. Proplout kolem přístavní závory byl sám o sobě riskantní podnik a dokonce i v přístavu samotném byl příliv tak divoký, že se tu v té době s lodí nedalo zakotvit.

Jeřáby MaribeU sténaly pod vahou člunových kontejnerů, které vykládaly přes palubu. Dopravníková vznášedla se neohrabaně pohybovala přes hladinu a písčité pláže ke skladištům z hliníkového vlnitého plechu, kam skládala svůj náklad a odkud odvážela prázdné kontejnery.

V pevnosti tyčící se nad Astorii velitel stráže pečlivě zapisoval údaje o příjezdu lodi do svého deníku. Bylo to největší vzrušení posledních dvou týdnů. Protože povstání skončilo, neměli tu jeho muži mnoho na práci.

Odvrátil se od věže, aby přehlédl ležení. Naprosté mrhání znamenitou výzbrojí, pomyslel si. Samohybná děla jako ochrana přístavu neměla žádnou cenu. Dělové věže tu stály bez užitku, protože byly zapuštěny v betonových točnách. Poručík byl vycvičen pro pohyblivou válku, a přestože dokázal pochopit nezbytnost kontroly nad ústím největší řeky Nového Washingtonu, neměl

tuhle službu v lásce. Posádku v nedobytné pevnosti nečekala žádná sláva.

Zazněl signál večerky a muži v celé pevnosti se zastavili a otočili směrem k vlajce. Zástava franklinovské Konfederace klesala za zvuků trubky dolů ze stožáru a posádka jí vzdávala čest. Ačkoliv jako velitel stráže neměl tu povinnost, poručík zasalutoval.

Kolem stáli u děl muži v pozoru, ale oni nesalutova-li, Frýdlandští žoldněři nebyli Konfederaci povinováni žádnou oddaností, která by nebyla zaplacená. Poručík je obdivoval jako vojáky, ale nebyli mu po chuti. Vyplatilo se však vědět o nich, protože nikdo nedokázal lépe než oni ovládat tanky. Podařilo se mu s několika z nich se spřátelit. Jednoho dne, až bude Konfederace silnější, tak se bez žoldněřů obejde, ale do té doby se chtěl od nich naučit co nejvíce. V tomto sektoru vesmíru byly bohaté planety, planety, které Franklin jednoho dne připojí ke Konfederaci, když je teď povstání potlačeno. Kondominiální válečné loďstvo bylo rok od roku slabší a příležitostí na okrajích obydleného vesmíru

přibývalo, ale jen pro ty, kdo byli připraveni.

Když byla večerka odtroubena, otočil se zpátky k přístavu. Po široké silnici se k pevnosti blížil nevzhledný přepravník. Důstojník se udiveně zamračil a rychle šplhal z věže dolů.

Když došel k bráně, přepravník před ní právě zastavil. Jeho motor burácel a řidiči, širokoramennému námořnímu nosiči, který se něčeho důrazně dožadoval, nebylo skoro rozumět.

"Nemám žádné takové rozkazy," protestoval strážný, žoldnér ze Země. S úlevou se otočil k poručíkovi. "Pane, prý pro nás uvnitř mají nějakou zásilku."

"Co to je?" křičel poručík. Musel to zavolat ještě jednou, protože jej přes hluk motorů neslyšeli. "Co je to za náklad?"

"Ať se propadnu, jestli vo tom mám páru," řekl řidič vesele. "Na papírech je napsáno Pevnost Astorra, k rukám zásobovacího důstojníka. Podívejte, poručíku, my sebou musíme hodit. Jestli kapitán nechytne vodliv, tak se nedostane večír přes přístavní závoru, a to mě potom stáhne z kůže a nakrmí se mnou kvákoše. Kde je ten zásobovací oficír?"

Poručík se podíval na hodinky. Po večerce se muži rychle rozprchli a zásobovací důstojník měl krátkou pracovní dobu.

"Není tu nikdo, kdo by to složil," křičel.

"Mám tu jeřáb a chlapy, co to slože. Koukejte, řekněte mi jenom, kam ty krámy mám složit. Musíme vod-plout, dokud je eště nízká voda."

"Dejte to semhle," vzdal se poručík.

"Dobrá. Ale pěkně si máknete, až to budete stěhovat." Otočil se ke svému partákovi v kabině. "Oukej, Charlie, shod' to!"

Poručík si pomyslel, co mu asi zásobovací důstojník řekne, až zjistí, že musí přestěhovat kontejnery o rozměrech desetkrát pět metrů. Vyšplhal se do nákladového prostoru přepravníku. V dokumentech ke každému kontejneru stálo "Proviantní dodávka".

"Počkejte," nařídil. "Vojíne, otevřete bránu. Řidiči, zavezte to támhle." Ukázal na skladiště téměř uprostřed ležení.

"Vyložte to u těch velkých dveří."

"Dobrá. Počkej, Charlie," řekl seržant-major Calvin zvesela. "Pan poručík chce ty krámy dovnitř." S veškerou pozorností se věnoval řízení neohrabaného přepravníku.

Posádka vozidla obsluhovala jeřáb obratně a naskládala kontejnery vedle dveří skladiště. "Tady to podepište," řekl řidič.

"Já — měl bych radši zavolat někoho, aby zkontroloval obsah té dodávky."

"Ale, pro Kristovy rány," protestoval řidič. "Dyt' může-

té vidět, že ty pečete jsou neporušený. Podívejte, já sem napíšu Pečete neporušený, ale obsah příjemce nekon-trolovai."

"No tak dobře." Poručík se podepsal jménem a hodností. "Měli jste dobrou plavbu?"

"Ne"é. Moře je neklidný a zhoršuje se to. Musíme mazat, protože máme vyložit další bedny."

"Doufám, že ne u nás!"

"Née, ty sou do města. Díky, poručíku." Vozidlo se otočilo a s burácením odjelo, provázeno poručíkovým udiveným vrtěním hlavou. To je ale zmatek. Vyšplhal se do věže, aby příhodu zapsal do knihy služeb. Při psaní si povzdechl. Ještě hodina do setmění a tři do konce služby. Byl to dlouhý, nudný den.

Tři hodiny před úsvitem se nákladní kontejnery potichu otevřely a kapitán Ian Frazer vyvedl své průzkumníky na setmělé prostranství. Beze slova se plížili k zabetonovaným dělům. Jedno družstvo nastoupilo do tvaru a vypochoďovalo k bráně, s puškami v ponosu.

Strážný se otočil. "Co se k čertu děje?" řekl. "Ještě nemá být střídání, kdo to tam je?"

"Sklapni," odpověděl mu desátník, velitel družstva. "Máme rozkaz jít na nějakou zatracenou stráž z pevnosti. Copak vám to nikdo neřekl?"

"Mně nikdo nic neřikal — uh." Strážný hekl, jak ho desátník praštil koženým pytlíkem s náboji. Jeho parták se rychle otočil, ale přesto pozdě. Družstvo už bylo u něj.

Dva muži se tyčili ve světle hvězd na místě opuštěném strážnými. Astoria byla daleko za obzorem Franklinu a jenom slabá rudá záře na západě prozrazovala přítomnost párové planety.

Zbytek družstva vešel do strážnice. Rychle se pohybovali mezi spícími vojáky hlídky, a když skončili, desátník sundal z opasku komunikátor. JLaertes."

Na druhé straně nástupní plochy vedl kapitán Frazer skupinku pečlivě vybraných vojáků ke kontrolní radarové stanici. Propukla tichá měla, ve které pracovaly bodáky a pažby. Když krátký odpor ustal, Ian promluvil do komunikátoru.

"Hamlet."

Neozvala se odpověď, ale on žádnou nečekal.

Dole ve městě se v setmělých skladištích otevřely další kontejnery. Ozbrojenci se seřadili do čet a pochodovali přístavními ulicemi. Těch pár civilistů, kteří je zahlédli, si pospíšili do úkrytu. Nikdo neměl příliš v lásce pozemské žoldnéře, které Konfederace zaměstnávala.

Nakonec k pevnosti pochodovala kompletní rota. Na druhé straně, dále od města, se zbytek pluku plazil přes zoraná pole. Nestarali se o radarové poplašné zařízení, ale dávali si pozor, aby je nezahledly hlídky na hradbách nad nimi. Minuli první linii čidel tělesné reaktance a major Savage zadržel dech. Deset vteřin, dvacet. Vydechl úlevou a naznačil vojákům posunkem, aby pokračovali v postupu.

Pochodující rota dosáhla brány. Stráž od nich chtěla slyšet heslo a ostatní strážní na okolních věžích zvědavě přihlíželi.

Když se brána doširoka otevřela, strážní na věžích si oddechli. Velitel stráže musel mít nějaké speciální příkazy...

Rota se přesunula do autoparku, kde stály tanky. Jeden strážný upíral oči do noci ve směru cvičiště. Je tam venku

něco? "Stůj! Kdo tam?" Odpovědi bylo jen ticho.

"Ty něco vidíš, Jacku?" zeptal se ho jeho společník.

"Nevím — podívej se támhle. U těch keřů. Něco — proboha, Harry! Poleje plné lidí! Desátníku, strážte! Vyhlašte poplach gardě!" Chvilu váhal před posledním krokem, ale byl si natolik jistý, že riskl šířavou nelibost svého četaře. Vrazil napřaženým prstem do rudého poplachového tlačítka a po celém obvodu ležení se rozzářila světla. Sirény se rozječely a strážný měl ještě čas

spatřit tisíc mužů v poli kolem tábora. Potom jej zasáhla salva a on padl.

Ležení zachvátil zmatek. Frýdlandští dělostřelci se vzbudili první. Netrvalo jim ani minutu, než jejich důstojníci zjistili, že poplach je skutečný. Potom se dělostřelci vyhnuli z kasáren, aby zachránili své cenné zbraně, ale od každého ochranného valu se do nich zakousla salva kulometné palby. Těla mrtvých dělostřelců se kupila přes sebe, zatímco ostatní utíkali do bezpečí. Mnoho z nich si ve snaze rychle nastoupit u děl ani nevzalo osobní zbraň a návratem pro ni ztráceli čas.

Vojáci majora Savageho dosáhli hradeb a zlézali je. Vyčleněné oddíly je kryly palbou a muži navzdory těžké bitevní výzbroji šplhali díky nízké washingtonské přitažlivosti snadno nahoru. Důstojníci je posílali ke cvičišti, kde podpořili palbu vojáků z ochranných dělových valů. Rychle improvizovaná kulometná hnízda izolovala dělostřelecké stanoviště přehradnou palbou.

Dělostřelectvo bylo nejdůležitějším prvkem obrany pevnosti. Jakmile si byl major Savage jist, že je zabezpečeno, posílal své vojáky ve vlnách do táborových kasáren. Vtrhli dovnitř s odjištěnými granáty a puškami a zajímali celé rotu dřív, než jejich důstojníci přiběhli s klíči od zbrojních skladů. Savage zabil tímto způsobem vojáky pravidelného konfedačního vojska a jedině Frýdlandští se pustili do boje. Jejich snaha se však zaměřila proti jejich dělům, a tam neměli šanci.

Mezitím pozemští žoldnéři, kteří stejně nikdy nebyli moc spolehliví, žádali o milost. Mnoho z nich nevystřelilo ani ránu. Obránci tábora bojovali jako dezorgani-zované skupinky proti disciplinovanému vojsku, jehož spojení pracovalo bezchybně.

Ve velitelství pevnosti poplach vzbudil náčelníka Alberta Morrise. Nevěřicně naslouchal bitevní vřavě, a přestože se vyřítit oblečen jen napůl, stejně bylo pozdě.

Jeho ležení bylo zaplaveno více než čtyřmi tisícovkami řvoucích mužů. Morris stál na okamžik nerozhodně, mučen nutkáním běžet do nejbližších kasáren a shromáždit tolik vojska, kolik bude možné, ale pak se rozhodl, že jeho stanoviště je ve spojovacím sále. Musí informovat hlavní město. Zoufale běžel do budovy s vysílačkami.

Uvnitř vypadalo všechno normálně, a teprve když začal na seržanta ve službě vykřikovat rozkazy, uvědomil si, že toho muže nikdy předtím neviděl. Otočil se a hleděl do ústí namířených pušek. Z temného kouta místnosti jej do očí udeřilo prudké světlo.

"Dobré ráno, pane," oslovil jej klidný hlas.

Náčelník pevnosti Morris zamrkal a potom opatrně zvedl ruce na znamení kapitulace. "Nemám žádnou poboční zbraň. Kdo u čerta vlastně jste?"

"Plukovník John Christian Falkenberg, k vašim službám. Vzdáte tuhle základnu a ušetříte své muže?"

Morris zachmuřeně přikývl. Venku toho viděl dost na to, aby si uvědomil, že bitva je beznadějně ztracena. Jeho kariéra byla také u konce, bez ohledu na to, co udělá, a nemělo žádný smysl nechat Frýdland'any vyvraždit. "Vzdát se komu?" Světlo zhaslo a Morris uviděl Falkenberga. Na plukovníkových rtech se objevil chladný úsměv. "Samozřejmě, že velkému Jehovovi a Svobodným státům washingtonským, náčelníku..."

Albert Morris, který ovšem nebyl historikem, té nárážce nerozuměl. Vzal si mikrofon, který mu podali zachmuření vojáci. Pevnost Astoria padla.

Dva tisíce tři sta kilometrů odtud na západ v Allanspor-tu udeřil seržant Sherman White do kláves a odpálil tři malé pevné rakety. Nebyly nijak výkonné, ale daly se rychle seřadit a dokázaly dopravit sto kilogramů ocelových krychliček na vzdálenost čtrnáct set kilometrů.

White byl velice dobře zpraven o pomíjivosti konfede-račního satelitu. Pozoroval jej celých dvacet posledních oběhů. Když seržant White odpálil rakety, cíl byl ještě neviditelný za obzorem. Jak stoupal nahoru, raketky začaly šplhat směrem k němu. Jejich radarové rozbušky hledaly správný okamžik a potom vybuchly v mračnu krychliček, které se rozptýlily na všechny strany. Rakety ještě stoupaly, potom se zastavily a začaly padat směrem k zemi. Satelit zaznamenal útok a spustil poplašné zařízení. Potom proletěl oblakem, v poměru k výstřelům rychlostí čtrnáct set metrů za sekundu. Čtyři ocelové krychle mu stály v cestě.

XVII.

Falkenberg si prohlížel návody k obsluze zařízení v kon-federačním velitelském vozidle, zatímco s ním uhánělo na sever Kolumbijským údolím směrem k Doakovu přivozu. Průzkumníci kapitána Frazera byli někde vpředu s ukořistěnými tanky a za Falkenbergem se po částech táhl zbytek pluku. Muži jeli na motocyklech, v civilních nákladních autech, v koňských povozech a také šli pěšky.

Chůze si ještě měli užít dost. Ukořistěné tanky představovaly šťastnou trefu, ale Kolumbijské údolí bylo technicky zaostalé. Většina místní dopravy závisela na zvířecí sfle a farmáři dopravovali svou produkci do oceánského přístavu Astoria ve člunech po řece. Klíčem k úspěšnému završení operace byly říční čluny a pohonné hmoty. Obojího se nedostávalo.

Glenda Ruth Hortonová Falkenberga překvapila tím, že neodporovala naléhání ke spěchu. Její farmáři se stahovali k říčním přístavům a za cenu těžkých ztrát zabírali čluny a pohonné hmoty dřív, nežli je mohly rozptýlené konfedační okupační síly zničit. Falkenberg mezitím bezohledně hnál pluk na sever.

"Přestřelka vpředu," informoval ho řidič. "Další z těch jednobaterijních postů."

"Dobře." Falkenberg zkoušel neznámé ovládací prvky, až se mapa poradně zaostřila, a potom aktivoval spojovací okruh.

"Pane," odpověděl kapitán Frazer. "Mají tam jednu baterii stopétek a kulometnou rotu. Je to víc, než dokážu zvládnout."

"Dobře. Vyhněte se jim. Ať je obléhají farmáři slečny Hortonové. Našli jste nějaké další palivo?"

Frazer se nevesele zasmál. "Plukovníku, karburátory v těchto mašinách snesou skoro všechno, ale prokrista, ty jejich pitomý vrtný soupravy nedokážou pracovat na petrolej. Nemáme tu ani farmářské náčiní. Zatím jedeme na zemní plyn, a to ještě pěkně mizerný kvality."

"No jo." Konfederovaní se rychle učili. Prvních sto kilometrů obsazovali Falkenbergovi vojáci čerpací stanice neporušené, ale teď, pokud je už neměli v rukou vlastenci, byly zásoby pohonných hmot spáleny ještě před příchodem rychle postupujících Frazerových průzkumníků. "Snažte se pokračovat, jak nejrychleji to půjde, kapitáne."

"Provedu, pane. Konec."

"Máme nějakou rezervní naftu u samohybných del," připomněl mu seržant-major Calvin. Velký štábní rot-mistr seděl ve střelecké věži velitelského vozu a v pravidelných intervalech si tu pohrával s třicetimilimetrovým kanónem. Nebyla to žádná zvláštní zbraň, ale uteklo už moc vody od doby, kdy rotmistr sloužil jako střelec tanku. Doufal, že se dostanou do nějaké té šarvátky.

"Ne. Ta děla se musí přesunout východně k průsmykům. Určitě nám vyšlou z hlavního města naproti nějaké vojsko, vzorný vojáků."

Ale opravdu to udělají? Falkenberg si nebyl jist. Místo aby přesunuli síly severozápadně od hlavního města k posílení pevnosti u Doakova přivozu, mohli také poslat jednotky po moři, aby se pokusily znovu obsadit Astorii. Byla by to samozřejmě pitomost a Falkenberg počítal s tím, že konfederovaní budou jednat chytře. Přece všichni věděli, že říční ústí ovládají děla astorijské pevnosti.

Jeden oddíl zbrojářského praporu tam zůstal s proti-letadlovými raketami, aby udržel průzkum v uctivé vzdálenosti, ale jinak Astorii obsadilo jenom narychlo shromážděné vlastenecké vojsko, posílené hrstkou žoldnéřů. Frýdlandská děla byla v noci odvezena.

Pokud Falkenbergův plán vyjde, až se konfederovaní dozvědí, co vlastně mají proti sobě, bude již Astoria pevně v rukách vlasteneckých sil a další jednotky vlastenců překročí řeku, aby se zmocnily Allansportu. Byl to riskantní bitevní plán, ale měl jednu nespornou výhodu: byl to jediný plán, který měl naději na úspěch.

Předsunuté oddíly pluku urazily polovinu z šesti set kilometrů na sever k Doakově přivozu v deseti hodinách. Za Falkenbergovými čelními skupinami, uhánějícími jako o závod, se o něco těžkopádněji přesunoval zbytek pluku.

Zastavoval se, jen aby zlikvidoval taková ohniska odporu, kde to šlo provést rychle, jinak je obcházel a nechával na nepravděpodobných silách vlastenců, aby je obléháním vyhladověly a tak přiměly ke kapitulaci. Celé údolí se přidávalo k povstání a čím více Falkenberg postupoval k severu, tím větší množství vlastenců potkával. Když dosáhl čtyřtého kilometru, poslal Glendu Ruth Hortonovou k průsmykům na východě, aby se přidala k majoru Savageovi a k frýdlandskému dělostřelectvu. Stejně jako pluk, tak i farmáři se přesunovali nejrůznějšími způsoby: helikoptéry, terénními vozidly, nákladními auty, na mezcích a pěšky.

"To je tedy jedinečná svépomoc," prohlásil Hiram Black. Black byl podsaditý, větrem ošlehaný farmář, kterého výbor Svobodných států jmenoval plukovníkem a poslal Falkenbergovi, aby pomáhal s velením po-vstaleckým silám.

Falkenberg si oblíbil jeho suchý humor a tvrdý realismus. "Generále Falkenbergu, my máme tu nejzatracenější sbírku zbraní v historii celého válečnictví."

"Ano." K tomu se nedalo nic jiného dodat. Kromě různorodých dopravních prostředků neměli ani standardizované zbraně. Byly tu lovecké zbraně, zbraně uko-ristěné na nepříteli, vlastní plukovní výzbroj a zásoby zbraní propašované Svobodnými státy ještě před Falkenbergovým příchodem. "Alespoň víme, k čemu jsou počítače," řekl Falkenberg.

"Blíží se křižovatka," varoval je řidič. "Držte se." Křižovatku patrně ovládala děla ještě neobsazeného dělostřeleckého stanoviště osm kilometrů před nimi. Frazerovy tanky vyřadily radarovou pozorovací stanici na vrcholku jejich kopce, ještě než projely kolem, ale baterie zahlédne na krátký okamžik velitelské vozidlo.

Řidič náhle dupl na brzdy. Ozvalo se ostré zasvištění a výbuch vozidlem otřásl. Po pancíři zvenku zabubnovaly úlomky šrapnelu. Auto se probralo k životu a řidič prudce vyrazil.

"Dlužíte mi deset kreditů, seržante-majore," řekl řidič. "Říkal jsem vám — určitě čekají, že přidám plyn."

"Snad si nemyslíte, Carpentere, že jsem tu sázku chtěl vyhrát." zeptal se Calvin.

Projížděli kolem vlnících se kopců porostlých zlatými stonky kukuřice. Genetické inženýrství přeměnilo domorodou kukuřici Nového Washingtonu v jednu z nejcennějších potravinových plodin ve vesmíru. Na první pohled byla podobná pozemské kukuřici, avšak tato odrůda měla dvouletý cyklus dozrávání. Ke konci cyklu vzrůstal hydrostatický tlak až k explozi, ale pokud bylo obilí sklizené v suchém období washingtonského klimatu, znamenalo vysoce proteinovou dehydrovanou potravní energii. Po vaření ve vodě byla kukuřice docela chutná a představovala znamenité krmivo pro dobytek.

"Teď už bychom měli nechat nepřítele za sebou," řekl Hiram Black. "Počítám, íefederáti se odsud stáhnou k Doakovu přivozu."

Jeho očekávání se potvrdilo o půl hodiny později, když Falkenbergův spojovací přístroj s pískotem ožil. "Jsme u nějakého městečka jménem Madselin, plukovníku," řekl Frazer. "Bývala tu posádka, ale teď utíkají po silnici pryč. Je tu výbor občanů, který nás přišel přivítat."

"Jděte k čertu s vítacím výborem," vyštěkl Falkenberg. "Pronásledujte nepřítele."

"Plukovníku, rád bych to udělal, ale už nemám vůbec žádnou naftu."

Falkenberg zachmuřeně pokýval hlavou. "Kapitáne Frazere, chci, aby se průzkumníci dostali co nejdál na sever, jak to

jen půjde. Copak tam nejsou vůbec žádné dopravní prostředky?"

Po dlouhém mlčení se ozvalo: "JLhm, pane, jsou tady kola..."

"Tak, proboha, použijte kol! Použijte cokoli, co budete muset, kapitáne, ale dokud nezastavíte nepřítele, tak budete postupovat a obcházet soustředěně jednotky. Šlapejte jim na paty. Iane, jsou rozptýlení. Nevědí, co je pronásleduje, a když na ně nepřestanete tlačit, tak se nezastaví, aby to zjistili. Nezastavuj se, mládenče. Já tě z toho vysekám, jestli se dostaneš do nějakého maléru."

"Ave, aye, plukovníku. Uvidíme se u Doakova přívozu."

"Správně. Konec."

"Dokážete splnit ten slib, generále?" zeptal se Hiram Black.

Falkenbergovy světle modré oči se zabodly do farmáře. "To záleží na tom, jak spolehlivá je ta vaše Glenda Ruth Hortonová, plukovníku Blacku. Vaši farmáři by se měli shromažďovat po celém údolí. S takovou hrozbou proti svým bokům se konfederovaní neodvážejí postoupit z obranné linie jižně od Doakova přívozu. Jestli se ale vaši vlastenci neukáží, tak je to celé o něčem jiném." Pokrčil rameny. Za ním byl pluk roztažen podél tří set kilometrů silnic a jeho jedinou ochranou byla jeho rychlost a nevědomost nepřítele. "Záleží na ní ostatně celá řada dalších věcí," pokračoval Falkenberg. "Říkala, že hlavní frýdlandské tankové síly jsou v oblasti hlavního města." Hiram Black si velice nevojensky vysál vzduch ze zubu. "Generále, jestli si je Glenda Ruth něčím jistá, tak se na to můžete zatraceně spolehnout."

Seržant-major Calvin zavrčel. Zvuk vyjádřil jeho myšlenky lépe než nějaká slova. To byla tedy pěkná šlamasy-tyka, jestli osud dvaadvacátých závisel na nějaké mladé kolonistce.

"Jak se vůbec stala velitelkou farmářů z údolí?" zeptal se Falkenberg.

"Zdělala to," odpověděl Black. "Její otec byl čertovské chlap, generále. Zabili ho v poslední bitvě první revoluce. Ona byla náčelníkem jeho štábu. Starý Josh jí věřil víc než většině svých důstojníků. Já bych to na vašem místě udělal taky, generále."

"Já už to dělám." Pro Falkenberga byl pluk víc než jen námezdni síla. Jako každé umělecké dílo, byl to dokonale vytvarovaný nástroj. Jeho existence a dokonalost byla sama důvodem jeho bytí.

Avšak na rozdíl od uměleckých děl, protože pluk byl vojenskou jednotkou, musel bojovat v bitvách a trpět ztráty. Muži, kteří padli v bitvách, byli oplakáváni. Oni však pluk nepředstavovali: ten by existoval, i kdyby každý jeho dnešní příslušník byl mrtev. Čtyřicátý druhý pluk zažil porážku již dříve a mohl se s ní setkat znovu — ale tentokrát byl v nebezpečí života přímo sám pluk. Falkenberg hazardoval nejenom s jejich životy, ale se samotným dvaadvacátým plukem.

Jak se hnali na sever, studoval bitevní mapy. Tím, že udržoval nepřítele v nejistotě, dělal pluk práci za pět. Nakonec však konfederovaní ustupovat přestanou.

Stahovali se ke své pevnosti u Doakova přívozu, čerpali síly a soustřeďovali se k bitvě, kterou Falkenberg nemohl vyhrát. Proto tu bitvu nesmí podstoupit, dokud se neshromáždí farmáři. Mezitím musí pluk Doakův přívoz obejít, otočit se východním směrem k horským průsmykům a uzavřít je dřív, než se odtud na západní pláně vyhnou frýdlandské tanky a skotští horalé.

"Myslíte, že to stihnete?" zeptal se Hiram Black. Pozoroval, jak Falkenberg manipuluje s ovladači a posunuje po mapě ve velitelském voze symboly. "Zdá se mi, že Frýdlandští dostihnou průsek dřív než vy."

"To ano," řekl Falkenberg. "A jestli projedou, tak jsme ztraceni." Otáčel knoflíkem a vyslal jasný blikající bod, představující majora Savageho a dělostřelectvo spěchající napříč z Astorie k Hillyerově soutěsce, zatímco hlavní síly pluku pokračovaly v přesunu podél Kolumbie, a potom se otočily východně k horám a vytvořily tak dvě ramena trojúhelníku. "Jerry Savage tam může být první, ale nemá dost sil, aby je zastavil." Další skupinka symbolů se přeplazila přes mapu. Tentokrát to nebyla zřetelně zformovaná síla, ale jakási množina pramének, které se stékaly u průsmyku. "Slečna Hortonová také slíbila, že tam bude s posilami a zásobami — to by mělo pro první bitvu v každém případě stačit. Jestli dostatečně zdrží Frýdlandské do té doby, než se tam dostaneme, bude nám patřit celá zemědělská oblast Nového Washingtonu. Revoluce bude nejméně z poloviny za námi."

"A co když se tam nedokáže dostat — anebo jestli ty chlapy z Frýdlandu a z Úmluvy nebudou schopni zadržet.5" zeptal se Hiram Black.

Seržant-major Calvin znovu zavrčel.

XVIII.

Hillyerova soutěska byl šest kilometrů široký kopcovitý zářez v řetězu velehor. Pohoří Aldine se táhlo zhruba od severozápadu k jihovýchodu a asi uprostřed se k němu připojovalo pohoří Temblors. Soutěska se rozkládala přímo v místě spojení. Propojovala pláně kolem hlavního města na východě s Kolumbijským údolím na západě.

Major Jeremy Savage obhlížel svoje stanoviště s uspokojením. Měl nejenom dvacet šest děl, ukořistěných Frýdlandským v Astorii, ale další tucet, který získal v roztroušených stanovištích podél dolního toku Kolumbie. Všechna děla byla navíc bezpečně zakopána za kopci, rozpínajícími se nad soutěskou. Před děly bylo šest rot pěchoty, druhý prapor a polovina třetího, za kterými bylo v záloze tisíc farmářů.

"Každopádně nám nevpadnou do boku," usoudil cen-turion Bryant. "Můžeme se tu držet docela fajn, pane."

"Máme šanci," souhlasil major Savage. "Díky slečně Hortonové. Musela jste ty své chlapy sem přímo hnát."

Glenda Ruth to odbyla pokrčením ramen. Její nepravdivé vojsko dočerpalo naftu sto osmdesát kilometrů západně od soutěsky a ona je sem přivedla pěšky jedním zrychleným přesunem v trvání třiceti hodin, když předtím poslala své zásoby munice napřed s posledními kapkami benzínu. "Prostě jsem dorazila sama, majore. Nemusela jsem nikoho hnát, muži šli rovnou za mnou."

Jeremy Savage na ni krátce pohlédl. Štíhlá dívka nevypadala v tuhle chvíli jako žádná krasavice, v té zašpiněné a

zamaštěné kombinéze, s vlasy deroucími se zpod přilby, ale raději zde teď viděl ji, než kdyby tu měl mít současnou miss vesmíru. S jejími jednotkami a municí měl šanci svoji pozici udržet. "No já to úplně chápu." Centurion Bryant se rychle odvrátil, stižen náhlým záchvatem kašle.

"Udříme se, dokud sem nedorazí plukovník Falkenberg? Předpokládám, že nasadí všechno, co má."

"To také pevně doufám," odpověděl Jeremy Savage. "Je to naše jediná šance, to víte. Jestli se ty tanky dostanou na otevřené prostranství..."

"Na pláně nevede žádná další cesta, majore," odpověděla. "Temblors se táhne přímo dolů k Matsonovým bažinám a nikdo není takový blázen, aby se tam odvážil s tanky. Skvěle zvlněná krajina. Trvalo by týden, než by se k vlasteneckým jednotkám dostali přes Matsonky. Jestli sem jdou po souši, tak musí projít tudy."

"A to také jdou," dokončil za ni Savage. "Budou chtít obsadit pevnost u Doakova přivozu dříve, než ji oblehneme. Alespoň tak si to John Christian naplánoval a ten se většinou nemýlí."

Glenda Ruth zkoumala dalekohledem silnici. Nic se tam nehýbalo — zatím. "Ten váš plukovník. Proč to vlastně dělá? Nikdo nezbohatne z toho, co jsme schopni zaplatit."

"Já myslím, že můžete být rádi, že tu vůbec jsme," řekl Jeremy.

"No, já také ráda jsem. Za dvě stě čtyřicet hodin izoloval Falkenberg všechny konfедераční posádky na západ od Temblors. Síly v hlavním městě jsou jediné vojsko, které ještě může bojovat — skoro jste osvobodili celou planetu v jediném tažení."

"Byla to klika," zamručel Jeremy Savage. "Velká klika."

"Tůdle," řekla Glenda Ruth opovržlivě. "Na to nevěřím o nic víc než vy. Jistě, s tím, jak byli konfederovaní rozptýleni v těch okupačních stanovištích, by je dokázal odříznout každý, kdo by přemístil jednotky rychleji, než by k odporu soustředili dostatečně silné formace. Tak to vypadalo na mapách. Nikdo však, majore, nevěřil, že by se to dalo provést ve skutečnosti. Ne s existujícími silami. A on to dokázal. To není klika, to je práce génia."

Savage pokrčil rameny. "To jistě nebudu zpochybňovat."

"Já už také ne. A teď mi odpovězte na otázku — proč opravdový vojenský génius velí jenom žoldnéřské jednotce na nějaké zapadlé zemědělské planetě? Vždyť takový člověk by měl být vrchním velitelem všeho kon-dominiálního vojska."

"Kondominium nemá zájem o vojenské génie, slečno Hortonová. Velký senát chce poslušnost, ne výlučnost."

"Možná. Neslyšela jsem, že by Lermontov byl pošetilec, a přesto ho udělali velkoadmirálem. Oukej, Kondominium nemá pro Falkenberga žádné využití, ale co Washington, majore? S takovým plukem byste dokázali obsadit kdeco kromě Sparty a porazit každou námezdní jednotku dokonce i tam." Přejížděla dalekohledem po obzoru a Savage nemohl vidět výraz jejich očí.

Ta dívka ho znervózňovala. Žádný jiný představitel Svobodných států se netázal, jaká štěstěna umožnila najmout Falkenberga. "Plukovní výbor rozhodl, abychom šli sem, protože už nám Tanith lezl na nervy, slečno Hortonová."

"Jistě." Nepřestávala sledovat temné horské úpatí před nimi. "Podívejte, měla bych si radši odpočinout, jestli nás opravdu čeká boj, jako že nás čeká. Dávejte jenom pozor na obzor na levé straně silnice." Když se otočila k odchodu, komunikátor centuriona Bryan-ta zabzučel. Předsunuté stanoviště hlásilo průzkumníky operačního tankového svazu. Když se Glenda Ruth vrátila do svého bunkru, cítila, jak se jí začíná točit hlava. Na Novém Washingtonu se narodila a byla zvyklá na planetární čtyřicetihodinovou oběžnou dobu, ale nedostatek spánku ji přesto téměř udolal.

Přechodit spánek, řekla si pro sebe. Tak vždycky Har-ley Hastings popisoval jejich pocity, když se vraceli domů až za svítání.

Je Harley tam dole s tankisty? Doufala, že ne. Nikdy by jim to neklapalo, ale je to takový hodný kluk. Právě že jenom kluk, pomyslela si, který se snaží chovat jako muž. I když je pěkné, když se k vám občas chovají jako k dámě, vadilo mi, jak Harley nikdy nevěřil, že se dokážu o něco postarat sama...

U jejího bunkru stáli na stráží dva farmáři s jedním z Falkenbergových desátníků. Desátník se postavil do strnulého pozoru; farmáři ji jen tak pozdravili. Glenda Ruth udělala jakési gesto mezi zamáváním a zasalutováním a vešla dovnitř. Kontrast nemohl být větší, pomyslela si. Její farmáři by nepřipustili, aby se zesměšlili něčím takovým, jako je k poctě zbraň, salutování a podobně.

Vklopýtala dovnitř a zavinula se do tenké přikrývky, aniž by se svlékla. Ta venkovní příhoda ji čímsi zneklidňovala.

Falkenbergovi muži byli vojenští profesionálové. Všichni. Co tedy dělají na Novém Washingtonu?

Požádal je o to Howard Bannister. Dokonce jim nabídl půdu k trvalému osídlení, k čemuž neměl právo. Taková vojenská síla se nedá kontrolovat jinak než udržováním velké stálé armády a podobná léčba je horší než sama nemoc.

Ale bez Falkenberga byla revoluce odsouzena k porážce.

A co se stane, jestliže vyhrájeme? Co udělá Falkenberg, až bude po všem? Odejde? Mám z něj strach, protože to není typ člověka, který by jen tak odešel.

Na druhou stranu, pomyslela si, nesmím mu křivdit. Falkenberg je velice přitažlivý muž. To se mi líbilo, ten jeho přípitek. Howard ho chtěl utřít, ale on si to nenechal líbit.

Porad ho viděla před sebou se zvednutou skleničkou, se záhadným úsměvem na tváři — a potom sám vlezl do poštovních přepravníků, spolu s lanem a svými muži.

Ale odvaha není nic zvláštního. My tady potřebujeme oddanost, a tu on nám nikdy neslibil...

Nebyl tu nikdo, s kým by se mohla poradit. Otec byl jediný muž, kterého kdy respektovala. Ještě než padl, tak se jí snažil vysvětlit, že vyhrát válku je jenom malý díl celého problému. Na Zemi byly státy, které prošly padesáti krvavými revolucemi, než měly to "štěstí", že se k moci dostal nějaký tyran a zarazil je. Revoluce je ten snadnější díl, říkával její otec. Něco úplně jiného je potom vládnout.

Když usínala, viděla ve snu Falkenberga. Co když jim Falkenberg nedovolí, aby si svou revoluci uchovali? Jeho tvrdé rysy se rozplývaly ve vířící mlze. Měl na sobě vojenskou uniformu a seděl u psacího stolu se seržantem-majorem Calvinem po boku.

"Tihle mohou žít. Tyhle zabijte. Tyhle pošlete do dolů," nařizoval Falkenberg.

Velký seržant pohyboval malými figurkami, které vypadaly jako cínoví vojáci. Ale nebyli to jen vojáci. Jedním z nich byl i její otec. Další byla skupina jejich farmářů. A vůbec to nebyly modely. Byli to skuteční lidé zmenšení na miniaturní, jejichž křik skoro nebylo slyšet, zatímco přísný hlas pokračoval v pronášení jejich ortelů...

Brigádní generál Wilfred von Mellenthin vzhledl ke kopcům, na kterých se usadily povstalecké jednotky, a potom sešplhal zpátky do svého velitelského vozu, aby

počkal na hlášení svých průzkumníků. Trval na tom, aby Konfederace vyslala své tankové jednotky na západ okamžitě po zprávách, že Astoria padla, ale generální štáb mu to nedovolil.

Blázní, říkal si. Štáb prohlásil, že by to bylo moc velké riziko. Von Mellenthinův frýdlandský tankový operační svaz byl nejlepší jednotkou Konfederace a nebylo možné riskovat, že padne do léčky.

Teď byl generální štáb přesvědčen, že proti nim stojí jenom jeden žoldnéřský pluk. Jeden pluk, který ještě musel utrpět těžké ztráty při dobývání Astorie. Tak to tvrdil štáb. Von Mellenthin studoval mapu a neklidně se ošival.

Někdo držel soutěsku a on měl před washingtonskými farmáři velký respekt. Pokud byli v tak členitém terénu, jako byl ten před ním, dokázali znamenitě bojovat. Dost dobře na to, aby mu pořádně pošramotili jednotku. Ale to se vyplatí, rozhodl se. Za soutěskou je otevřený terén a tam nebudou mít farmáři žádnou šanci.

Mapa se pod jeho pohledem měnila a posunovala. Průzkumníci podávali hlášení, von Mellenthinovi štábní důstojníci je ověřovali, upřesňovali data a vkládali je do paměti, ze které je dostával na monitor. Mapa ukazovala dobře zakopanou pěchotu v daleko větším počtu, než von Mellenthin očekával. Ten prokletý Falkenberg. Ten chlap měl neuvěřitelnou schopnost přesunovat jednotky.

Von Mellenthin se otočil k náčelníkovi svého štábu. "Horste, myslíš, že už tam má těžká děla?"

Plukovník Carnap pokrčil rameny. "Weiss nicht, generále. Každá hodina dává Falkenbergovi šanci se v té soutěsce zakopat a my už jsme ztratili spoustu hodin."

"Falkenbergovi určitě ne," opravil jej von Mellenthin. "Teď zkoumá pevnost u Doakova přivozu. Máme zprávy od tamního velitele. Většina Falkenbergových jednotek musí být daleko na západě."

Otočil se zpátky k mapovým obrazům. Byly tak přesné, jak jen to bylo možné bez přímého pozorování.

Von Mellenthin zíral do zobrazené mapy, jako kdyby mu mohla prozradit ještě jednu podrobnost navíc, ale nešlo to.

"Ne. Prorazíme tudy se vším," řekl v náhlém osvětlení. "Nakopejte je do zadků, načůrejte na ně."

"Jawohl." Carnap tiše promluvil do vysílačky, zapojené na velitelský okruh. Potom znovu vzhledl. "Je mojí povinností poukázat na riziko, generále. Jestliže tam dovezli dělostřelectvo, utrpíme velké ztráty."

"Já vím. Ale pokud se nám nepodaří prorazit teď, nemusíme už nikdy uvolnit pevnost včas. Když dobudou Doakův přívaz, je půlka války prohraná. Povedu útok osobně. Ty zůstaneš ve velitelském vozu."

"Jawohl, generále."

Von Mellenthin sešplhal z velkého přívěsného vozu a vsoukal se do středního tanku. Zaujal své místo ve věži a potom klidně promluvil na řidiče. "Kupředu."

Tanky smetly přesunutá stanoviště pěchoty, jako kdyby nikdy neexistovala. Von Mellenthinovy tanky a podpůrná pěchota dokonale spolupracovaly při uzemnění a zničení opozice. Kolony se rychle pohybovaly kupředu a rozrážely nepříteli do zmatených skupinek, které potom likvidovali pěšáci z Úmluvy.

Von Mellenthin trhal blokující jednotky kus po kuse a jeho brigáda se zakusovala do soutěsky stále hlouběji. Bylo to až příliš snadné a on se domníval, že ví proč.

Zpocením tankisté došli k nepravidelnému hřebenu na samém vrcholku průsmyku. Náhle je pokropila smršť z ručních palných zbraní a minometů. Tanky pokračovaly v postupu, ale pěchota se rozptýlila ve snaze se krýt. Tanky byly na okamžik odděleny od pěchoty a v tom okamžiku stroje na špičce vjely do minového pole.

Brigádní generál von Mellenthin si začal dělat starosti. Logika mu napovídala, že minové pole není ani široké, ani příliš husté, a pokud nepoleví v postupu, dosáhne bezpečnou oblast, ve které leží nepřátelské velitelství. Jakmile se tam dostane, jeho tanky udělají s velitelským stanovištěm a tamními skladišti krátký proces, pěchota z Úmluvy zajistí průsmyk a jeho brigáda bude moci zaútočit přes otevřené prostranství, které se za ním prostíralo.

Ale — co když obránci měli k dispozici lepší dopravní prostředky, než generální štáb předpokládal...? Potom před ním leží tisíce min a jeho tanky jsou odsouzeny k záhubě...

"Vyhodnocení," požádal okamžitě. Retranslační monitor v jeho velitelském tanku se rozostřil a potom zobrazil aktualizované mapy. Jeho jednotka byla rozptýlená, podpůrná pěchota byla přibita k zemi a stále zaznamenávala ztráty.

"Doporučení?"

"Vyšlete průzkumné síly," ozval se naléhavý hlas plukovníka Carnapa.

Von Mellenthin o tom chvíli uvažoval. Ve válce znamená kompromis často horší rozhodnutí než jakákoliv akce. Malou jednotku lze ztratit, aniž by čehokoliv dosáhla. Rozdělené síly mohou být poraženy po částech. K rozhodnutí mu zbýval jen okamžik. "Padáme, neroz-tahujte se moc," řekl. "Vpřed."

Dosáhli nejužší části soutěsky. Jeho tanky se teď tlačily víc k sobě a řidiči tanků, kteří se až dosud automaticky vyhýbali terénním vlnám, na které mohlo být zastřílené dělostřelectvo, museli přejíždět podezřelé záměrné body.

Brigádní generál von Mellenthin skřípal zuby.

Dělostřelecká salva byla dokonala zaměřena. Radary tankové brigády zachytily přilétající projektily ani ne čtvrt minuty před zásahem. Náboje potom vybuchly

všechny naráz, dopadly mezi tanky a rozprášily poslední zbytky kryjící se pěchoty.

Když přehradná palba skončila, ze země se zvedly stovky mužů. Do jeho tanků udeřila téměř perfektní salva pěchotních protitankových raket. Potom se na monitorech radarů objevila další přilétající dávka — a najednou se na nich všechno rozvlnilo.

JVa já, ještě tohle chybělo," zavrčel von Mellenthin. Jeho protidělostřelecký monitor ukazoval spršku nějakého sajrajtu. Obránci na ně vystřelovali metalické proužky, stovky tisíc tenkých kovových lupínků, které se pomalu snášely dolů. Žádná strana nemohla teď používat k zaměřování cílů radary, ale von Mellenthinovy tanky byly v dosahu přímého pozorování, zatímco oni nedokázali nepřátelská děla dosud pořádně zaměřit.

Dopadla další salva načasovaná přesně na cíl. "Zatraceně dobrá střelba," zamumlal von Mellenthin ke svému řidiči. Mezi výbuchem prvního a posledního náboje neuplynulo ani pět vteřin.

Brigáda byla na tomto poli smrti trhána na kusy. Stroje na špici vjely do dalších minových polí. Pěchota obránců se křčila v dírách a zákopech, nepatrné skupinky, které by podpurná pěchota smetla v mžiku, kdyby mohla postoupit kupředu. Pěšáci však byli odříznuti přehradnou palbou, dopadající za tanky a mezi ně.

Nebyl tu žádný prostor k manévrování a chyběla pěchotní podpora — klasická noční měra každého tankového velitele. - Terén, již sám o sobě rozeklaný, byl poset krátery a zákopy. Všude kolem dopadaly ve velkém množství vysoce explozivní protitankové granáty. Dosud nezaznamenaly příliš mnoho zásahů, ale každý znehybnělý tank mohl být zničen a nebylo nikoho, na koho by se dalo v odvetu střít. Vedoucí tanky byly pod stálou palbou a tempo útoku se zpomalovalo.

Nepřítel plýtvál náboji v neuvěřitelném množství. Dokáží to vydržet? Jestli jim dojde střelivo, tak bude po všem. Von Mellenthin váhal. Jeho tanky zakoušely každým okamžikem větší peklo.

Pochybnosti nahlodaly jeho rozhodnost. Jedině konfe-derační generální štáb ho ujist'oval, že proti sobě nemá víc než Falkenbergova! legii, a štáb se mýlil už dříve. Ať už tam před ním byl kdokoliv, dokázal obsadit Astorii, aniž by náčelník pevnosti stačil vyslat jedinou depeši. Téměř v tentýž okamžik byl nad Allansportem sestřelen pozorovací satelit. V několika hodinách poté byla obklíčena každá pevnost podél reky Kolumbie. Určitě by ani Falkenberg tohle nedokázal s pouhým jedním plukem!

Proti komu bojoval? Jestliže čelil dobře zásobovaným jednotkám s natolik dobrou dopravou, aby mohly pokračovat v tomhle bombardování hodiny a ne minuty, tak byla brigáda ztracena. Jeho brigáda, nejlepší tanky všech světů ztraceny kvůli chybnému zpravodajství těch prokletých koloniálů!

"Odvolejte všechny síly. Shromáždit se u stanice Hil-debrand." Následovaly bleskové rozkazy a tanky se daly na ústup, zachraňovaly k zemi přibité pěšáky a kryly jejich ústup. Když se brigáda shromáždila na východ od soutěsky, von Mellenthin napočítal osm ztracených tanků a pochyboval, že některý z nich ještě někdy dostane zpátky.

XIX.

Čestná jednotka vzdala k počtě zbraň před otevřenými dveřmi velitelského vozu. Falkenberg opětoval jejich pozdrav a rychle rázoval do štábního bunkru. "Pó-zor!" zavelel seržant-major Calvin.

"Pokračujte, pánové. Majore Savagi, jistě vás potěší zpráva, že jsem přivezl plukovní dělostřelectvo. Vylodili jsme je včera. Už vám toho moc nezůstávalo, co?"

"Přesně tak, Johne Christiane," odpověděl Jeremy Savage zachmuřeně. "Kdyby bitva trvala ještě hodinu, tak nám došlo absolutně všechno. Slečno Hortono-vá, můžete si už dát pohov — plukovník řekl pokračujte."

"Nebyla jsem si jistá," odsekla Glenda Ruth. Dívala se ven, kde se rozcházela čestná jednotka, a nasupeně řekla:

"Nechtěla bych být zastřelena proto, že se špatně ukláním."

Důstojníci a vojíní ve velitelském stanovišti ztuhli, ale nic se nesralo. Falkenberg se obrátil k majoru Savageovi: "Jaké byly ztráty, majore?"

"Těžké, pane. U druhého praporu máme jen 283 bojeschopných lidí."

Falkenbergova tvář zůstala netečná. "A kolik je chodících raněných?"

"Pane, to je včetně chodících raněných."

"Aha." Pětašedesát procent raněných, a to bez chodících raněných. "Jak to vypadá u třetího praporu?"

"Ze dvou rot nedám dohromady ani stráž pro desátníka. Ti, kteří přežili, byli přiděleni ke službě na velitelství."

"A co tam tedy drží čáru, Jerry?" dožadoval se Falkenberg.

"Nepravidelná pěchota a zbytky druhého praporu, plukovníku. Abyste věděl, hrozně rádi vás vidíme."

Glenda Ruth Hortonová se musela chvíli přemáhat. Ať už si myslela cokoli o veškerém tom nesmyslném vojenském rituálu, na kterém byl Falkenberg závislý, čest vyžadovala, aby také ona něco řekla. "Plukovníku, dlužím vám omluvu. Lituji, že jsem dělala narážky, že vaši lidé nebudou v Astorii bojovat."

"Otázka je, slečno Hortonová, jestli budou bojovat vaši lidé. Mám dvě baterie plukovního dělostřelectva, ale do frontové linie nemohu sám dodat nikoho. Moje jednotky obléhají Doakův přívoz, moje tanky a první prapor jsou u Fordova návrší a pluk bude roztroušen ještě další tři dny. Chcete říct, že vaši farmáři nedokáží to, co moji žoldáci?"

Nešťastně přikývla. "Plukovníku, nikdy bychom ten útok nevydrželi. Vrchní centurion z druhého praporu mi řekl, že mnoho jeho minometů nakonec obsluhoval jenom jeden člověk, než bitva skončila. Tak odolné vojáky opravdu nemáme."

Falkenbergovi se očividně ulevilo. "Takže centurion Bryant přežil."

"Cože? — Ano..."

"Tak potom žije i druhý prapor," pokýval pro sebe hlavou uspokojeně Falkenberg.

"Ale další útok těch tanků nedokážeme zastavit!" protestovala Glenda Ruth.

"Možná nebudeme muset," řekl Falkenberg. "Sleč-

no Hortonová, jsem si jist, že von Mellenthin nebude riskovat své tanky, dokud pěchota tu díru nevyčistí. Z jeho pohledu podnikl pokus a narazil na něco, co nedokázal zvládnout. Nemá tušení, jak jsme měli na-mále."

"Mezitím, díky vašemu úsilí opatřit transportní prostředky, máme částečně doplněnou dělostřeleckou municí. Pojďme se podívat, co dokážeme udělat s tím, co máme."

O tři hodiny později vzhledli od map. "Tak a je to," řekl Falkenberg.

"Ano." Glenda Ruth přehlédlá rozmístění jednotek. "Ty předsunuté hlídky jsou klíčem ke všemu," řekla opatrně.

"Samozřejmě." Sáhl do svého tlumoku. "Dáte si skleničku?"

"Ted?" Ale proč ne? "Děkuji, dám." Nalil do dvou jídelních pohárků trochu whisky a jeden jí podal. "Nemůžu se ale zdržet dlouho," řekla.

Pokrčil rameny a zdvihl pohár. "Na povolného nepřítele," řekl. "Ale ne příliš povolného."

Na chvíli zaváhala, pak se napila. "Pro vás je to jen hra, že ano?"

"Možná. A pro vás?"

"Já to nenávidím. Všechno to nenávidím. Nechtěla jsem to povstání znovu začínat." Otrásla se. "Měla už jsem dost těch zabitých a zmrzačených lidí, hořících farem —"

"Tak proč jste tady?" zeptal se. V jeho hlase nebyl žádný posměch — ani opovržení. Otázka byla upřímná.

"Přátelé mě poprosili, abych je vedla, a nemohla jsem je nechat na holičkách."

"To je dobrý důvod," řekl Falkenberg.

"Děkuji vám." Vyprázdnila pohárek. "Už musím jít. Musím si obléci zbroj."

"To je rozumné, i když ty bunkry jsou dost odolné."

"Nebudu v bunkru, plukovníku. Jdu na hlídku se svými farmáři."

Falkenberg si ji kriticky měřil. "To není moc moudré, slečno Hortonová. Osobní odvaha je u velitele obdivuhodná vlastnost, ale —"

"Já vím." Jemně se usmála. "Ale nemusí se předvádět, protože se předpokládá, nemám pravdu? Ale u nás to tak není. Nemůžu farmářům rozkazovat a nemám na své straně léta tradice, která by je zavazovala — to je důvod pro všechny ty ceremonie, vidíte?" zeptala se najednou překvapeně.

Falkenberg tu otázku ignoroval. "Problém je v tom, že vaši lidé jdou za vámi. Pochybuji, že by bojovali tak urputně, kdyby vás to zabilo."

"Na tom nezáleží, plukovníku. Věřte mi, mne se na tu hlídku nechce, ale kdybych nešla hned na první, tak už by možná žádná další nebyla. My nejsme zvyklí držet zákopové linie a udržet odhodlanost mých lidí dá trochu práce."

"Takže je musíte zahanbit a jít na hlídku první."

Pokrčila rameny. "Když půjdu já, tak půjdou oni také."

"Půjčím vám jednoho centuriona a nějakou velitelskou stráž."

"Ne. Přidejte mi tolik vojáků, kolik byste přidělil každé jiné vlastenecké jednotce." Trochu se zapotácela. Nedostatek spánku, ta whisky a svíravý pocit strachu v žaludku se na chvíli spojily. Zachytila se na vteřinu okraje stolu, zatímco ji Falkenberg pozoroval.

"Zatraceně," pronesla. Potom se slabě usmála. "Johnne Christiane Falkenbergu, copak nechápete, proč to musí být takhle?"

Přikývl. "Nemusí se mi to líbit. Dobrá, řekněte si seržantu-majorovi o nejnovější instrukce za pětaticet minut. Hodně štěstí, slečno Hortonová."

"Děkuju." Zaváhala, ale už se nedalo nic dodat.

Hlídka se tiše pohybovala nízkým křovinatým porostem. Něco se jí zatřepotalo před tváří, asi poletuška, pomyslela si. Na Novém Washingtonu byla spousta létajících stvoření.

Nízké návrší bylo cítit toluenem z granátů a min, které sem dopadaly v poslední bitvě. Noc byla černá jako uhlí, jediné daleko na západě doutnala nad obzorem slabě rudá záře planety Franklin, tak jemná, že ji spíše tušili, než viděli. Kolem se mihl kalon, ženoucí se za hmyzem, a s vřiskáním zmizel ve tmě.

Tucet farmářů postupoval v zástupu. Za nimi šla spojovací pětice z vojenské hudby dvaatřicátého pluku. Glenda přemyslela, co asi dělají se svými nástroji, když mají takovouhle bojovou pohotovost, a litovala, že se na to nezeptala. Posledním mužem v zástupu byl seržant Hruška, kterého sem poslal seržant-major Calvin na poslední chvíli. Glenda Ruth byla ráda, že ho vidí, ačkoliv se kvůli tomu cítila provinile.

To je přece pošetilé, říkala si, takhle uvažují muži. Já to nemám zapotřebí. Já se nesnažím nic dokazovat.

Farmáři měli pušky. Tři z Falkenbergových lidí je měli také. Další dva nesli spojovací přístroje a seržant Hruška měl kulomet. Byla to směšně malá síla na to, aby soupeřila o území se skotskými horaly z planety Úmluva.

Prošli posledním předsunutým stanovištěm jejich nervózních farmářů a postupovali do údolí mezi kopci. Glenda Ruth se v mlčenlivé noci cítila naprosto osamělá. Ráda by věděla, jestli takový pocit mají i ostatní. Farmáři určitě ano.

Všichni měli strach. A co ti žoldnéři? uvažovala. Ti ale rozhodně nebyli sami. Byli se

svými kamarády, se kterými se dělili o jídlo a o místo v bunkru.

Dokud byl naživu alespoň jeden z Falkenbergových mužů, byl tu někdo, kdo se postará o ty ztracené. A že se opravdu starají, řekla si pro sebe. Seržant-major Calvin se svým strohým přístupem ke zprávám o ztrátách. "Bah. Další voják," pronesl, když mu oznámili, že starý parták to koupil v boji s tanky. Byli to jen chlapi.

Snažila se vžít do myšlenek námezdného vojáka, ale nešlo to. Byli pro ni příliš cizí.

Byl takový i Falkenberg?

Byli už nejméně kilometr za liniemi, když našla úzkou stráž asi dva metry hlubokou. Klikatila se dolů po úpatí kopce podél přístupových cest ke stanovištím za jejími zády. Každá jednotka útočící na jejich sektor tudy bude muset projít. Glenda Ruth posunky dirigovala muže do příkopu.

Nejhorší ze všeho bylo čekání. Farmáři neustále přecházeli z místa na místo a ona se musela plazit strží a šeptem je nabádat, aby byli potichu. Hodiny ubíhaly, každá z nich byla agónií čekání. Kdykoliv se podívala na hodinky, zjistila,

že od posledního pohledu neuplynula vůbec žádná doba. Rozhodla se tedy, že se na hodinky nepodívá nejméně patnáct minut.

Když usoudila, že patnáct minut už uběhlo, čekala ještě dalších nejméně deset minut, a pak se teprve podívala. Od poslední kontroly času uběhlo teprve jedenáct minut! Otráveně upřela zrak do noci a překvapeně zamžikala, když spatřila, jak se ze tmy vynořují jakési tvary. Tvary, které nemohly být skutečné. Proč pořád myslím na Falkenberga? A proč ho oslovuji křestním jménem?

Také ji stále strašila vize, kterou o něm měla ve snu. V matném světle hvězd jakoby znovu viděla miniaturní figurky. V uších ji stále zvonil Falkenbergův naléhavý

hlas: "Tyhle zabijte. Tyhle pošlete do dolů." Dokázal by to udělat, říkala si. Dokázal by to —

K miniaturám se připojily větší figury v bitevní zbroji. V náhlém úleku si uvědomila, že jsou skutečné. V údolí říčky, tekoucí pod ní, stáli nepohnutě dva muži.

Dotkla se seržanta Hrušky a ukázala dolů. Voják opatrně vyhlédl a přikývl. Jak se dívali, ke dvěma průzkumníkům se postupně připojovaly další figury, až jich nakonec v proláklíně kopce dvě stě metrů od nich stálo asi padesát. Nebyli v účinném dosahu ručních pěchotních zbraní, a tak se Hruška na zašeptaný rozkaz začal plazit strží a nařizoval mužům, aby zůstali skryti a byli zticha.

Skupina se stále zvětšovala. Glenda Ruth je nedokázala vidět všechny, a protože napočítala nejméně sto lidí, muselo se jednat o shromaždiště celé rot. Byli to ti obávaní skotští horalé? Vynořila se jí nezvaná vzpomínka na otcovu porážku, ale rychle ji zaplašila. Byli to jen námezdníci — jenže bojovali kvůli slávě a to nějak způsobovalo, že z nich šla hrůza. Po dlouhé době se nepřítel pohnul směrem k ní. Vojáci vytvořili formaci ve tvaru V, jehož špička směřovala téměř přímo na její postavení, a ona se snažila dohlédnout konce tvaru. To, co spatřila, ji vyrazilo dech.

Čtyři sta metrů vlevo od ní byla další rota vojáků ve dvojstupu. Pohybovali se tiše a rychle do kopce a první z nich byli již daleko za jejím postavením. Otočila se a zuřivě zaměřovala velký elektronický dalekohled doprava — a v půlkilometrové vzdálenosti uviděla další rotu vojáků. Přmo do jejího kopce stoupal celý prapor skotských horalů ve tvaru obráceného písmene M, a skupina před ní byla prohnutou spojnici útočících kolon. Za pár minut budou mezi farmáři v obranných pozicích.

Pořád ještě čekala, dokud tucet horalů na špici vel-

kého V nebyl deset metrů před ní. Vykřikla povely. "Vzhůru a na ně! Palte!" Z obou konců jejího zákopu zarachotily automatické zbraně žoldnéřů, potom se k nim připojila palba z pušek. Vojáci na špici byli pobiti do jednoho muže a seržant Hruška řídil palbu na hlavní skupinu, zatímco Glenda Ruth křičela do mikrofonu.

"Palebná podpora, palte na Strýc čtyři!" Nastala kratičká prodleva, která jí připadala jako celé roky. "Palba na Strýc čtyři." Další dlouhá pauza.

"Je na cestě," odpověděl neosobní hlas. Zdálo se jí, že se podobá Falkenbergovu, ale měla příliš mnoho starostí na to, aby o tom uvažovala.

"Hlášení," řekla. "Nejméně jeden prapor lehké pěchoty v útočných kolonách stoupá na kótu 905 podél hřebenu Strýc a Zebra. Ted' uhýbají doleva."

Zvedla hlavu a spatřila Hrušku. Poddůstojník jí ukazoval rotu před jejím stanovištěm. Malé skupinky vojáků se stáčely doleva. Přesunovali se přískoky a byli viditelní vždycky jen na pár vteřin.

"Přesuňte nějaké lidi na konec té strže," nařídila. Bylo již příliš pozdě na opravu dělostřelby. Stejně jestliže se horalé jednou dostanou na vršek toho hřebene, farmáři je nezadrží. Zatajila dech a čekala.

Ozval se jakot pilétajících projektilů a noc se rozzářila ohnivými záblesky. Mezi vzdálené nepřátele na levém křídle dopadly explozivní granáty. "Nasypte to tam," křičela do komunikátoru. "Na cíl!"

"Dobrá. Je to na cestě."

Byla si jistá, že na opačném konci je Falkenberg. Ve tmě se usmála jako kočka. Co dělá plukovník na místě službu konajícího spojaře? Měl snad o ni starost? Téměř se při té myšlence zasmála. Určitě ano, farmáři by bez ní byli nevládnutelní.

Protější hřeben vybuchl v ohnivé záři. K dělům, tepa-

jícím útočné kolony na levém křídle, se přidaly granáty a miny. Glenda Ruth se chvíli věnovala kritické situaci vpravo. Útočící jednotky ve vzdálenosti pěti set metrů byly bez škrábnutí a pokračovaly v postupu proti vrcholku hřebene. Začínaly být nebezpečně blízko.

Nechala dělostřelectvo pálit na cíl dalších pět minut, zatímco její střelci zaměstnávali rotu před ní, a potom se znovu chopila mikrofonu. Kolona na pravém křídle byla už téměř na vrcholku hřebene a ona se obávala, zda nečekala příliš dlouho.

"Palebná podpora, palte na Zebra devět!"

"Zebra devět," odpověděl neosobní hlas. Nastala krátká prodleva a potom — "Na cestě." Palba na levém křídle ustala téměř okamžitě a o dvě minuty později začala dopadat pět set metrů napravo.

"Obcházejí nás po křídlech, slečno," hlásil seržant Hruška. Byla tak zabraná do řízení dělostřelecké palby na kolony útočící proti hřebenu, že úplně zapomněla na dvacet mužů, kteří byli zaměstnáni střeleckým soubojem s více než stovkou nepřátel. "Neměli bychom se stáhnout?" zeptal se Hruška.

Snažila se přemýšlet, ale v tom hluku a zmatku to nebylo možné. Útočné kolony stále postupovaly vpřed a její skupina byla jediná, která mohla celý útok pozorovat. Každý přesně navedený dělostřelecký náboj se počítal. "Ne. Budeme se držet tady."

"Správně, slečno." Seržant se podle všeho výborně bavil. Vrátil se k řízení palby z automatických zbraní a pušek. Jak dlouho se mohou udržet? To kdyby Glenda Ruth věděla.

Nechala dělostřelectvo bušit do útočníků na pravém křídle dvacet minut. V tu dobu ji horalé již téměř obklíčili a byli

připraveni zaútočit z týlu. Zbožně se znovu chopila mikrofону.

"Palebná podpora. Zaměřte mi všechno, co máte, na

Jack pět — a proboha, nepřestřelte. My jsme na Jack šest."

"Palba na Jack pět," potvrdil hlas okamžitě. Nastala krátká pauza. "Je to na cestě." Byla to ta nejkrásnější slova, jaká kdy slyšela.

A teď čekali. Skotští horalé se zvedli k útoku. Noc se naplnila divokými zvuky. Proboha, to jsou dudy! pomyslela si. Ale jak pěchota vyrazila, byly zvuky dud přehlušeny jekotem dělostřelby. Glenda Ruth se potopila na dno strže a viděla, že zbytek její hlídky udělal totéž.

Svět vybuchl v ohromujícím kraválu. Miliony střepinek ženoucích se ohromnou rychlostí naplnily noc smrti. Opatrně vystrčila malý periskop, aby se podívala dozadu.

Rota horalů se rozpadla. Mezi mrtvé muže dopadaly granáty, znovu a znovu je zvedaly do vzduchu a trhaly, jak mezi nimi vybuchovaly radarem odpalované projektily. Glenda Ruth ztěžka polkla a otáčela dál periskopem. Levá útočná kolona se znovu zformovala a otáčela k útoku na hřeben. "Palbu na Strýc čtyři," řekla tiše.

"Nerozuměl jsem."

"Palbu na Strýc čtyři!"

"Strýc čtyři. Je to na cestě."

Jakmile za nimi odumřela dělostřelba, její lidé se vrátili k okraji strže a znovu začali střílet, ale hluk začínal pomalu odumírat.

"Dochází nám už střelivo, slečno," hlásil Hruška. "Mohla byste mi dát svůj náhradní zásobník?"

Náhle si s úlekem uvědomila, že dosud nevystřelila ani jedinou ránu.

Noc byla na ústupu. Kdekoli se nepřítel zformoval, aby zaútočil na její postavení, byl roztrhán na kusy nemilosrdnou dělostřelbou. V jednu chvíli požádala o přehradnou palbu kolem celé strže — ale v té době už její muži měli jenom tři náboje do každé pušky a automatické zbraně už neměly vůbec žádnou municí. Bezbarvý hlas prostě odpověděl. "Je to na cestě."

Hodinu před úsvitem se na kopci nic nehýbalo.

XX.

Přes holá návrší soutěsky se nesly vysoké tóny trubky. Hřebeny východně od Falkenbergovy linie fronty byly mrtvé, jejich porost byl rozmetán střepinami dělostřeleckých granátů a samotná země byla rozervána krátery podivných tvarů, pod kterými byli pohřbeni mrtví. Soutěskou foukal studený vítr, nedokázal však rozehnat zápach nitroglycerinu a smrti. Znovu se ozvala trubka. Falkenberg spatřil v dalekohledu tři důstojníky skotských horalů s bílou vlajkou. Poslal jim naproti jednoho podporučíka a mladícký důstojník se vrátil s jedním skotským majorem, jemuž zavázal oči.

"Major MacRae, čtvrtý pěší pluk z Úmluvy," představil se důstojník, když mu sundali pásku z očí. V ostrém světle v bunkru zamrkal. "Vy budete plukovník Falkenberg."

"Ano. Co pro vás mohu udělat, majore?"

"Mám rozkaz nabídnout vám příměří, abychom mohli pohřbit mrtvé. Dvacet hodin, plukovníku, jestli vám to vyhovuje."

"Ne. Čtyři dny a noci — sto šedesát hodin, majore," řekl Falkenberg.

"Sto šedesát hodin, plukovníku?" Statný horal si Falkenberga podezřívavě prohlížel. "Chcete si v té době dobudovat svoji obranu?"

"Snad. Ale dvacet hodin nestačí na transport zraně-

ných chlapů. Vráťím vám všechny vaše raněné, samozřejmě na čestné slovo, že nebudou proti mně bojovat. Není žádné tajemství, že mám málo zdravotnického materiálu, a vaši vlastní lékaři jim určité poskytnou lepší péči."

Horalova tvář nic neprozrazovala, ale důstojník se zamyslel. "Vy mi asi neřeknete, kolik jich je?" Chvilí mlčel, potom velice rychle promluvil: "Cas, který mi nabízíte, je v mé pravomoci, plukovníku." Napřáhl ruku s nabitým svazkem dokumentů. "Tohle jsou moje pověření a instrukce. Byla to krvavá bitva, plukovníku. Kolik mých chlapců jste zabili?" Falkenberg a Glenda Ruth na sebe pohlédli. Mezi těmi, kdo byli společně v boji, existuje pouto, které zahrnuje dokonce ty na opačné straně. Důstojník z Úmluvy tu stál netečně, neochoten vyslovit víc, ale v jeho očích byla němá prosba.

"Napočítali jsme čtyři sta devět těl, majore," řekla mu Glenda Ruth jemně. "A —" podívala se na Falkenberga, který přikývl, — "přinesli jsme dalších tři sta sedmdesát raněných." Obvyklý bojový poměr jsou čtyři ranění na jednoho zabitého. Během útoku muselo být z akce odneseno téměř šestnáct set vojáků Úmluvy. Ke konci ztráceli horalé muže při pokusech zachránit mrtvé a raněné.

"Ani ne čtyři sta," řekl major smutně. Stál ve strnulém pozoru. "Ať vaši lidé prohledají okolí pozorně, plukovníku. Musí tam být daleko víc mých chlapců." Zasalutoval a čekal, až mu znovu zavážou oči. "Děkuji vám, plukovníku."

Když byl žoldnéřský důstojník odveden, Falkenberg se otočil ke Glendě Ruth se zamyšleným úsměvem. "Zkuste ho podplatit a vyzve mě na souboj, ale když mu nabídnete jeho muže zpátky —" Potřásl smutně hlavou.

"To se opravdu vzdali?" zeptala se Glenda Ruth.

"Ano. Příměří to končí. Jejich jediná šance byla prorazit našimi pozicemi dříve, nežli sem dopravíme další municí a zálohy, a oni to vědí."

"Ale proč? V poslední revoluci byli tak strašní, a teď — proč?"

"Je to slabost žoldnéřů," vysvětlil jí Falkenberg stručně. "Plody vítězství patří našim zaměstnavatelům, ne nám. Frýdlandští nemohou přijít o své tanky a Úmluva nemůže ztratit své chlapy, nebo už nebudou mít co prodávat."

"Ale předtím bojovali!"

"Jistě, v nestálé manévrovací válce. Frontální útok, to je vždycky bitva, za kterou se nejvíc platí. Oni se snažili projít průsmykem a my jsme jim to pěkně nandali. Cti je učiněno zadost. Teď bude muset Konfederace nasadit svoji vlastní pravidelnou armádu, pokud si budou chtít vynutit průchod soutěskou. Pochybují, že by chtěli mrhat lidmi tímto

způsobem, a kromě toho to vyžaduje čas. Zatím musíme do Allansportu a poradit si tam s krizí."

"Co se tam děje?" zeptala se.

"Tohle přišlo dnes ráno plukovní šifrou." Podal jí průklepový papír s depeší.

FALKENBERGOVI OD SVOBODY STOP VLASTENECKÉ VOJSKO PLENÍ ALLANSPOURT ŽÁDÁM VYŠETŘUJÍCÍ SOUD PROZKOUMAT PŘÍPADNÉ PORUŠENÍ ZÁKONA O VÁLCE STOP JE PRO MNE EXTRÉMNĚ NEBEZPEČNÉ SPLNIT VÁŠ ROZKAZ SPOJIT SE S PLUKEM STOP AKCE VLASTENECKÉHO VOJSKA PROVOKUJÍ SABOTÁŽE A REVOLTU MEZI OBYVATELI MĚSTA A HORNÍKY STOP JE MOŽNÉ, ŽE MOJE BEZPEČNOSTNÍ SÍLY BUDOU POŽÁDÁNY UDRŽET MĚSTO STOP ČEKÁM VAŠE ROZKAZY STOP UCTIVÉ ANTONÍN SVOBODA STOP STOP ZPRÁVA KOKČİXXX

Četla text dvakrát. "Můj Bože, plukovníku — co se to tam děje?"

"Já nevím," řekl zachmuřeně. "Mám v úmyslu to zjistiť. Pojedete se mnou jako představitel Vlasteneckého výboru?"

"Samozřejmě — ale neměli bychom poslat pro Howarda Bannistera? Výbor ho zvolil prezidentem."

"Jestli ho budeme potřebovat, tak ho seženeme. Ser-žante-majore."

"Ano, pane!"

"Uložte věci slečny Hortonové do transportéru zároveň s mými. Beru četu velitelské stráže sebou do Allansportu."

"Provedu. Plukovníku, budete mé tam potřebovat."

"Opravdu? Asi ano, seržante-majore. Hodte si svoje věci na palubu."

"Provedu."

"Asi už jste to udělal, samozřejmě. Tak jedeme."

Obrněný transportér je odvezl na malé letiště, kde čekalo tryskové letadlo. Bylo to jedno ze čtyřiceti letadel na planetě a dokázalo unést sto mužů. Spotřebovávalo však palivo potřebné pro transport munice. Dokud nebudou zajištěny rafinerie kolem Doakova přívozu, nemohli si takové plýtvání palivem dovolit.

Letadlo letělo nad oblastmi, jež byly v rukách vlastenců, a drželo se v uctivé vzdálenosti od bašt konfederovaných, které ještě zůstávaly západně od soutěsky. Letadla měla malou šanci přežít v bojových podmínkách, když každý pěšák dokázal nést rakety naváděné na cíl a nákladní auta mohla uvést výzbroj, s jejíž pomocí bylo možné porazit výsadkový protiútok. Přeletěli Kolumbijské údolí a nad rozlehlými lesy na planinách kolem Fordova návrší se obrátili k jihozápadu. Potom se letadlo opět stočilo k západu, aby se vyhnulo Prestonově zátocce, kde po pádu hlavní pevnosti zůstávaly ostrůvky konfederovaných.

"Vy si vlastně počínáte úplně stejně, je to tak?" zeptala se náhle Glenda Ruth. "Když jsme útočili v Prestonově zátocce, nechal jste hlavní tíhu ztrát na bedrech mých lidí."

Falkenberg přikývl. "Ze dvou důvodů. Nejsem o nic ochotnější ztrácet jednotky, než jsou Skotové — a bez mého pluku byste neudrželi vlastenecké oblasti tisíc hodin. Potřebujete nás jako celistvou sílu, nějakou hromadu mrtvol."

"Ano." To byla celkem pravda, ale při tom útoku umírali její přátelé. Bude výsledek stát za to? Dovolí Falkenberg, aby stál za to?

Na allansportském letišti jim přišel naproti kapitán Svoboda. "Jsem rád, že vás vidím, pane. Ve městě to vypadá dost bledě."

"Co se vlastně přesně stalo, kapitáne?" Svoboda se podíval nedůvěřivě na Glendu Ruth, ale Falkenberg řekl: "Podejte hlášení."

"Provedu, pane. Když dorazila prozatímní vláda, předal jsem jim správu města tak, jak jsem měl nařizeno. V té době byl poloostrov celkem pacifikován, převážně díky úsilí starosty Hastingse, který se chtěl vyhnout zkáze města. Hastings je přesvědčen, že Franklin sem vyšle z domovské planety veliké vojsko, a říká, že nevidí důvod, proč by měl nechat zabít loajalisty a spálit město ve snaze o odpor, který stejně nezmění konečný výsledek."

"Chudák Roger — vždycky se snaží jednat rozumně, a nikdy mu to nevychází," poznamenala Glenda Ruth. "Ale Franklin ty jednotky opravdu pošle."

"Možná," odpověděl Falkenberg. "Provést mobilizaci a zajistit přepravu jim však zabere určitý čas. Pokračujte, kapitáne Svobodo."

"Ano, pane. Guvernér zveřejnil seznam lidí, postavených mimo zákon, jejichž majetek propadl. Jako kdyby to nestačilo, řekl vojsku, že kdyby našli jakýkoliv konfederáčnický majetek, že si ho mohou polovinu ponechat. Uvidíte, jaké to mělo následky, až přijedeme do města,

plukovníku. Došlo k plenění a k požárům, které moje bezpečnostní síly a místní hasiči jen stěží udrželi pod kontrolou."

"Ach, Bože," vzdychla Glenda Ruth. "Proč?"

Svoboda se ušklíbl. "Kořistníci už to tak mají ve zvyku, slečno Hortonová. Nemůžete dovolit vojákům, aby vyplenili město, a čekat, že přitom nedojde k žádným škodám. Výsledek se dal předvídat, plukovníku. Hodné obyvatel města se stáhlo do hor, především horníci. Řadu hornických městeček dobyli zpátky."

Kapitán Svoboda bezmocně pokrčil rameny. "Železnice je přerušena. Město samo je zabezpečené, ale nemůžu říct, na jak dlouho. Nechal jste mi na kontrolu jedenácti tisíc lidí jen sto padesát vojáků, což jsem zvládl pouze díky rukojmím. Guvernér sebou přivedl dalších devět set mužů, a to nestačí na ovládnutí toho jejich typu. Žádal Prestonovu zátoku o další vojáky."

"Odtud přišla ta první skupina?" zeptala se Glenda Ruth.

"Ano, slečno. Alespoň většina z nich každopádně."

"Pak je to pochopitelné, i když ne omluvitelné, plukovníku," konstatovala. "Za první revoluce spálili loajalisté v oblasti Fordova návrší mnoho farem. Podle mne si vlastenci myslí, že to teď loajalistům vrací."

Falkenberg přitakával. "Seržante-majore!"

"Ano, pane!"

"Ať se velitelská stráž převlékne do bojové výstroje a vezme si zbraně. Kapitáne, vykonáme návštěvu u prozatímního guvernéra. Vyhláste svým lidem pohotovost."

"Provedu, plukovníku!"

Glenda Ruth protestovala. "Vy — co chcete udělat?"

"Slečno Hortonová, zanechal jsem tady nepoškozené město, z kterého je teď hnízdo opozice. Rád bych zjistil, proč. Svobodo, jdeme."

Radnice stála nepoškozená uprostřed doutnajících

ulic. Město bylo cítit spáleným dřívím a smrtí, jako kdyby v centru došlo k velké bitvě. Falkenberg seděl nepohnutě vedle Glendy Ruth, která nevěřicně zírala na trosky kdysi nejbohatšího osídlení mimo oblast hlavního města.

"Snažil jsem se, plukovníku," mumlal Svoboda. Prese všechno to považoval za svoji vinu. "Musel bych střílet vlastence a zatknout guvernéra. Nebylo možné se s vámi spojit a bez rozkazů jsem na sebe nechtěl vzít tu odpovědnost. Měl jsem to udělat, pane?"

Falkenberg neodpověděl. Případné porušení žold-něřského kontraktu byla vždycky delikátní věc. Nakonec řekl: "Stěží vás můžu obviňovat za to, že jste nechtěl zaplést pluk do války s naším sponzorem."

Radniční stráž vlasteneckého nepravidelného vojska protestovala, když Falkenberg rázně zamířil do guvernérovy kanceláře. Snažili se zahradit mu cestu, ale když viděli jeho čtyřicet gardistů v bitevní zbroji, klidili se stranou.

Guvernér byl ramenatý bývalý farmář, který zbohatl díky spekulacím se spotřebním zbožím. Byl to obchodník s hedvábím, mistr v tisknutí loktů a poklepávání na ramena, vhodně utroušených slůvek na pravém místě, ale s vojenským velením neměl žádné zkušenosti. Nervózně pokukoval po seržantu-majoru Calvinovi a zachmuřených strážcích přede dveřmi své kanceláře, když mu Glenda představovala Falkenberga.

"Guvernér Jack Silana," řekla. "Guvernér byl aktivním účastníkem první revoluce a bez jeho finanční pomoci bychom nikdy nedokázali zaplatit vaši přepravu sem, plukovníku."

"Aha." Falkenberg ignoroval guvernérovu nataženou ruku. "Povolil jste ještě nějaké další plenění, guvernére?" zeptal se. "Všiml jsem si, že pořád ještě pokračuje."

"Všechny peníze z daní dostali vaši žoldnéři," bránil

se Silana. Snažil se o přátelský úšklebek. "Moje vojsko je kvůli vám na mizině. Proč by neměli sympatizanti konfederátů přispět na válečné výdaje? Mimoto všechny ty potíže začaly, když jedno děvče ve městě napadlo jednoho mého vojáka. On ji uhodil. Zamotali se do toho další lidé z města a jeho kamarádi mu přišli na pomoc. Strhly se pouliční nepokoje a někdo zavolal na posádku, aby to zarazila —"

"A vy jste ztratil kontrolu," dodal Falkenberg.

"Zrádci dostali beztak jen to, co si zaslouží! Myslíte si, že oni neplenili města, když vyhráli, plukovníku? Tihle lidé viděli vypálené farmy a vědí, že Allansport je hnízdem konfederálních zrádců."

"Aha." Falkenberg se obrátil k náčelníkovi své vojenské policie. "Kapitáne, předal jste guvernéru Silanovi oficiálně vládu nad městem před tím, než se to stalo?"

"Ano, pane. Podle rozkazů."

"Pak se to mého pluku vůbec netýká. Byli v tom zapleteni nějakí naši vojáci?"

Svoboda nešťastně přikývl. "Nechal jsem zatknout sedm našich vojáků a seržanta Mageeho, pane. Sám jsem vykonal polní soud se šesti dalšími."

"Jakou obžalobu navrhuje proti Mageemu?" Falkenberg svého času Mageeho osobně povýšil. Magee měl hanebnou povahu, ale byl to dobrý voják.

"Drancování. Opilst ve službě. Krádež. A špatný příklad."

"A u ostatních?"

"Tri znásilnění, čtyři velké loupeže a jedna vražda, pane. Jsou zadržováni ve vyšetřovací vazbě. Žádal jsem také vyšetření své činnosti jako velitele."

"Povoluje se. Seržante-majoro."

"Ano, pane!"

"Vezměte si na starost zajatce a svolajte polní soud. Které důstojníky můžeme uvolnit jako vyšetřovatele?"

"Kapitán Greenwood má od lékaře povolenou jen lehkou službu, pane."

"Skvělé. Ať provede formální vyšetření způsobu, jak kapitán Svoboda zajišťoval administrativu města."

"Provedu."

"Co se s těmi muži stane?" zeptala se Glenda Ruth.

"Jestli se jim dokáže znásilnění a vražda, budou pověšeni. Ostatní budou odsouzeni k trestní službě."

"To pověsíte svoje vlastní lidi?" užasla. Nevěřila tomu a na jejím hlase to bylo znát.

"Nemohu připustit, aby můj vlastní pluk shnil," odsekl Falkenberg. "Konfederace by si v každém případě stěžovala Kondominiu na takové porušení zákona o válce."

Guvernér Silana se zasmál. "Za poslední revoluce jsme proti tomu protestovali mockrát, a nic se nestalo. Myslím si, že s tím nemusíme počítat."

"Možná. Mám to chápat tak, že vy proti tomu nic neuděláte?"

"Vydám rozkaz, aby drancování přestalo."

"To jste to ještě neudělal?"

"Ale ano, plukovníku — když ti lidé se ale, ehm, chovají jak pomínutí..."

"Když to nezarazily vaše předchozí rozkazy, tak ty další to také nezarazí. Musíte být připraven potrestat delikventy. Uděláte to?"

"Ať mě vezme čert, jestli budu všet vlastní vojáky, abych ochránil zrádce!"

"Aha. Guvernére, jaká navrhuje opatření v zájmu uklidnění této oblasti?"

"Poslal jsem pro posily —"

"Ano. Děkuji vám. A teď nás omluvte, guvernére, máme se slečnou Hortonovou vyřídit ještě nějakou záležitost."

Vystřelil Glendu Ruth z kanceláře. "Seržante-

majore, přiveďte starostu Hastingsa a plukovníka Ard-waye do kanceláře kapitána Svobody."

"Plukovníka Ardwaye zastřelili," řekl Svoboda. "Starosta je v městském vězení."

"Ve vězení?" zamumlal Falkenberg.

"Ano, pane. Já jsem rukojmí držel v hotelu, ale guvernér Silana —"

"Aha. Pokračujte, seržante-majore!"

"Provedu, pane!"

"Co ještě chcete, vy zatracený grázle?" rozčiloval se o deset minut později Hastings. Starosta byl rozedraný, s několikadenním strništěm, a jeho obličej a ruce svědčily o nečistotě vězení bez odpovídajících hygienických zařízení.

"Jedno po druhém, pane starosto. Byly nějaké problémy, seržante-majore?"

Calvin se ušklíbl. "Ani moc ne, pane. Ten důstojník nechtěl mít s gardou žádné problémy — plukovníku, oni nacpali všechny ty rukojmí do cel."

"Co jste provedli s mou ženou a dětmi?" zuřil Roger Hastings. "Neslyšel jsem o nich už několik dní."

Falkenberg se tázavě podíval na Svobodu, ale dočkal se jenom zavrtění hlavou. "Zjistěte, co je se starostovou rodinou, seržante-majore. Přiveďte je sem. Pane Ha-stingsi, mám to brát tak, že tohle všechno považujete za moji vinu?"

"Kdybyste neobsadil tohle město..."

"To byla legitimní vojenská operace. Máte proti mým vojákům nějaká obvinění?"

"Jak to mám vědět?" Hastings se cítil zesláblý. Už celé dny se pořádně nenajedl a byl nemocný starostí o rodinu. Jak se opřel o stůl, spatřil poprvé Glendu Ruth. "Ty taky, co?"

"Já s tím nemám nic společného, Rogere." Málem se stal jejím tchánem. Ráda by věděla, kde je mladý poručík Harley Hastings v tuhle chvíli. Ačkoliv zrušili zasnoubení už dávno, jejich názorové rozdíly se týkaly pouze politiky, jinak byli stále přáteli. "Je mi to líto."

"Samozřejmě, že s tím máš moc společného, ty a ti tvoji zatracení povstalci. No jistě, nemáš ráda vypalování měst a zabíjení civilistů, ale stejně k tomu došlo — a ty jsi tu válku začala. Nemůžeš se zbavit odpovědnosti."

Falkenberg jej přerušil. "Pane starosto, máme pořád ještě nějaké společné zájmy. Tenhle poloostrov neprodukuje téměř žádné potraviny a vaši lidé nepřežijí bez zásob. Slyšel jsem, že přes tisíc vašich lidí bylo zabito v pouličních šarvátkách a skoro tolik v horách. Dokážete udržet robotizované továrny a slévárny v chodu s těmi, kteří zůstali?"

"Cože, po tom všem po mně ještě chcete — nehnu pro vás, Falkenbergu, ani prstem!"

"Neptal jsem se vás, jestli to chcete udělat, ale jestli to můžete udělat."

"Jaký je v tom rozdíl?"

"Nevěřím, pane starosto, že byste se chtěl dívat na to, jak zbytek vašich lidí umírá hlady. Kapitáne, vezměte starostu do svého bytu, ať se tam umyje a převlékne. Až se dáte do pořádku, tak bude seržant-major Calvin vědět, co se stalo s vaší rodinou." Falkenberg je pokynem propustil a otočil se ke Glendě Ruth. "Tak jak, slečno Hortonová? Viděla už jste dost?"

"Nerozumím vám."

"Žádám vás, abyste zbavila Silanu jeho funkce a vrátila správu tohoto města do rukou mého pluku. Uděláte to?"

Proboha, pomyslela si. "Nemám k tomu oprávnění."

"Máte ve vlasteneckém vojsku víc vlivu než kdokoliv jiný. Výboru se to možná nebude zamlouvat, ale od vás to přijmou. Mezitím pošlu pro ženy, aby znovu město postavili a uvedli slévárny do chodu."

Všechno se to děje tak rychle. Dokonce ani Joshua Hor-ton nedokázal, aby věci probíhaly tak rychle, jako to dokázal tenhle člověk. "Plukovníku, co vás tak zajímá na Allansportu?"

"Je to jediná průmyslová oblast, kterou ovládáme. Žádné další vojenské dodávky už odjinud než z téhle planety nedostaneme. Držíme všechno na západ od Tem-blors. Matsonovo údolí povstává na podporu revoluce a brzy bude naše. Odtud se dostaneme do Vancouveru a obsadíme jej — a co potom?"

"Jak to? Potom přece obsadíme hlavní město! A bude po revoluci!"

"Ne. To byla chyba, kterou jste udělali posledně. Copak si opravdu myslíte, že vaši farmáři, dokonce i s podporou dvaadvacátého pluku, se dokáží pohybovat v rovinaté krajině protkané silnicemi a bojovat v klasických bitvách? Za těchto podmínek nemáme žádnou šanci."

"Ale —" Měl pravdu. Vždycky to tušila. Když porazili v soutěse frýdlandské tanky, odvážila se doufat, ale roviny kolem hlavního města nebyly jako Hillyerova sou-těska. "To by znamenalo návrat k vyčerpávající válce."

Falkenberg přikývl. "Držíme přece všechny zemědělské oblasti. Konfederovaní pocítí nouzi dost brzy. Mezitím se do nich zakousneme ze všech stran. Franklin to bude muset vzdát. Nemá žádnou cenu držet kolonii, která stojí jen peníze. Mohou se pokusit o výsadek vojska, ale nezaskočí nás a tak velkou armádu zase nemají. Nakonec je utaháme."

Smutně přikývla. Bude to ještě dlouhá válka a ona se jí bude muset účastnit... Pokaždé, když se farmáři začnou rozcházet domů, bude muset verbovat čerstvé vojáky. Bude těžké udržet i to, co mají, až si lidé uvědomí, co je čeká.

"Ale jak v tak dlouhé válce budeme platit vaše vojáky?"

"Možná, že si budete muset poradit bez nás."

"Vždyť víte, že to není možné. A vždycky jste to věděl. Co chcete?"

"Právě teď chci, abyste zprostita Silanu úřadu. Okamžitě."

"Proč ten spěch? Sám jste říkal, že to bude dlouhá válka."

"Bude ještě delší, pokud dojde k vypálení dalších měst." Málem ji řekl víc, než chtěl, a proklínal se za tu slabost pokušení. Byla to jenom dívka a takových poznal tisíce po tom, co jej Grace před tak dávnými lety opustila. Pouto ze společných bojů to nevysvětlovalo, znal i jiné dívky, které byly schopnými důstojníky, a bylo jich dost. Tak proč potom vůbec to pokušení? "Lituji," řekl nasupeně, "ale musím na tom trvat. Jak jste řekla, bez nás to nebude možné." Glenda Ruth vyrostla mezi politiky a sama byla už čtyři roky revolučním vůdcem. Poznala, že Falkenbergovo chvilkové zaváhání bylo důležité a že se nikdy nedozví, co znamenalo.

Co skrýval pod tou maskou? Byl přes všechna ta blesková rozhodnutí člověkem z masa a kostí? Falkenberg dominoval v každé situaci, do které se dostal, a takový člověk chtěl víc než jen peníze. Víze Falkenberga, sedícího za stolem a pronášejícího ortely nad jejími lidmi, ji pořád strašila.

A přesto, bylo v tom něco víc. Válečník velící válečníkům, který si vydobyl obdiv jak nevzdělaných vojáků, tak lidí jako byl major Savage. Nikdy nikoho takového nepoznala.

"Udělám to." Usmála se a přešla místností až těsně k němu. "Nevím proč, ale udělám to. Máte nějaké přátele, plukovníku Falkenbergu?"

Otázka ho zaskočila. Automaticky odpověděl. "Velitel nemůže mít přátele, slečno Hortonová."

Opět se usmála. "Ted" jednoho máte. Moje nabídka

má ale jednu podmínku. Odteď mi budete říkat Glendo Ruth. Prosím."

Na vojákově tváři se objevil zvláštní úsměv. Pobaveně si ji měřil, ale bylo v tom i něco jiného. "Víte přece dobře, že to nebude fungovat."

"Co nebude fungovat?"

"Cokoliv, o co se snažíte. Máte, stejně jako já, velitelskou odpovědnost. Znamená to osamělost, která se vám nelíbí.

Důvod, proč velitel nemá žádné přátele, Glendo Ruth, není jenom ten, aby byl ušetřen bolesti, když posílá přátele na smrt. Jestli jste se nenaučila i to ostatní, naučte se to teď, protože jednoho dne byste musela zradit buď své přátele, nebo svou velitelskou odpovědnost, a téhle volbě je radno se vyhnout."

Co to dělám? Snažím se ochránit revoluci tím, že ho lépe poznám — anebo má pravdu on a ani já nemám žádné přátele a on je jediný muž, jakého jsem kdy poznala, který by mohl být... Zahnila tu myšlenku a na chvíli se dotkla jeho ruky.

"Pojďme to oznámit guvernérovi Silanovi, Johne Christiane. A dovol té malé holčičce, ať se sama vypořádá se svými city, co říkáš? Však ona ví, co dělá."

Stál těsně vedle ní. Byli si tak blízko, až měla dojem, že ji chce políbit. "Ne, neví."

Chtěla odpovědět, ale on už vycházel z místnosti a ona si musela pospíšet, aby jej dohonila.

XXI.

"Povídám, že sympatizanti konfederálních zrádců dostali jenom to, co zasloužili!" křičel Jack Silana. Z řad delegátů se ozvalo souhlasné zamručení a souhlasné výkřiky z galerie vysoko nad podlahou tělocvičny. "Velice si vážím Glendy Ruth, ale ona není starý Joshua," pokračoval Silana. "Její čin, kterým mě zbavila funkce svěřené mi přímo prezidentem Bannisterem, je neoprávněný. Žádám, aby jej rada neuznala." Ozval se potlesk a Silana se posadil.

Glenda Ruth zůstala na okanzík sedět na svém místě. Pečlivě si prohlédla každého z třiceti mužů a žen za podkovovitým stolem a snažila se odhadnout, kolik z nich má na své straně. Určitě ne většinu, ale snad by jich mohlo být deset.

Nemusela by přesvědčit víc než tři či čtyři, aby opustili frakci Bannister-Silana, ale co potom? Blok, který vedla, nebyl o nic pevnější než Bannisterovi koalici. Kdo tedy bude vládnout Svobodným státům washingtonským?

Na podlaze tělocvičny před stolem, u kterého byli členové rady, seděli další lidé. Byli to svědkové, ale jejich umístění na očích rady působilo tak, jako kdyby Falkenberg a jeho nezúčastnění důstojníci seděli na lavici obžalovaných. Tento dojem byl ještě zesílen stopami špatného zacházení, které byly patrné na starostovi Has-tingsovi, který seděl vedle Falkenberga.

Za svědky stáli diváci, kteří se mezi sebou bavili, jako

kdyby byli na nějakém zápase košíkové a ne na slavnostním zasedání nejvyššího vládního orgánu tří čtvrtin Nového Washingtonu. Tělocvična stejně nebyla nijak důstojným prostředím pro takové shromáždění, ale v astorijské pevnosti žádný větší sál nebyl.

JMandej jim to, Glendo Ruth!" zakřičel někdo z balkonu.

Howard Bannister překvapeně vzhlédl. "Tady bude klid!"

"Vlez nám na záda, ty prestonskej parchante!" odpověděl hlas. K postaršímu farmáři se přidal někdo dole. "Máte úplnou pravdu, Fordovy výšiny údolí neovládají!" Nato následovaly pochvalné výkřiky.

"Klid! Klid!" Bannisterův hlas výkřiky umlčel, neboť technici zesílili výkon reproduktorů na maximum. "Slečno Hortonová, máte slovo."

"Děkuji vám. Chtěla jsem říct toto: nezačali jsme revoluci proto, abychom zničili Nový Washington! Jakmile jednou bude po všem, musíme žít s loajalisty a —"

"Sympatizanti konfederdtůl Byla zasnoubená za konfe-derálního vojáka!" "Drž hubu a nech ji mluvit!" "Klid! Klid!" Falkenberg seděl bez hnutí, dokud se sál neutišil a Glenda Ruth začala znovu mluvit. "To je ale zatraceně hlučná čeládka," mumlal si Jeremy Savage.

Falkenberg pokrčil rameny. "To dělá s politiky vítězství,"

Glenda Ruth popisovala situaci, jakou viděla v Allans-portu. Mluvila o vypáleném městě, o rukojmích nahnaných do žalárních cel —

"Však to konfederátům patří!" přerušil ji někdo, ale podařilo se jí pokračovat ještě před tím, než její straníci mohli odpovědět.

"Samozřejmě, že jsou to lojalisté. To je třetina obyvatelstva území, které kontrolujeme. Lojalisté mají většinu také v hlavním městě. Copak nám to pomůže, když tady budeme persekuovat jejich přátele?"

"Hlavní město nikdy nedobudeme tím způsobem, jak vedeme válku!" "Sakra, to je pravda! Je na řase, abychom vytáhli na konfederáty." "Pošlete tam ty žoldáky, ať si vydělají to, co na ně platíme z daní!"

Tentokrát se Bannister příliš nenamáhal dav uklidnit. Říkali to, co navrhoval radě. Jeden z důvodů, proč podporoval Silanu, byl ten, že potřeboval guvernérův blok obchodníků na své straně ohledně války. Jakmile dav vykřičel svou chtivost obnovit válku, Bannister pomocí mikrofonu znovu nastolil pořádek a nechal Glendu Ruth mluvit.

Výbor zasedal celý den, aniž by něco rozhodl. Falkenberg počkal na Glendu Ruth a odešel s ní. "To jsem ráda, že jsme nehlasovali dneska," řekla mu. "Nevěřím, že bychom vyhráli."

"To jsou jenom uřvaní žebráci," nechal se opět slyšet major Savage.

"To je demokracie v praxi," řekl chladně Falkenberg. "Co potřebuješ, abys přesvědčila radu, že se Silana nehodí na guvernéra?"

"C to vlastně vůbec nejde, Johnne," odpověděla. "V podstatě jde hlavně o válku. Nikdo není spokojen s tím, jak to probíhá."

"No a já jsem si myslel, že si vedeme báječně," ironicky odsekl Savage. "Poslední výpad Konfederace na Matson skončil přesně podle plánů v pasti."

"Ano, to bylo skvělé," řekla Glenda Ruth.

"To sotva. Byl to jediný možný směr útoku," odpověděl Falkenberg. "Jste nějak zamlklý, pane starosto," oslovil Hastingse. Vyšli z tělocvičny a kráčeli přes shromažďovací plochu ke kasárnám, kde byli ubytováni Frýd-landští. Teď je obsadili Falkenbergovi vojáci a drželi u sebe také představitele města Allansport.

"Mám obavy z toho hlasování," řekl Hastings. "Jestli pošlou Silani zpět, tak ztratíme všechno."

"Tak podporujte mne!" odsekl Falkenberg. "Moji technici už uvedli robotické továrny a ocelárny do obstojného stavu. S vaší pomocí budou zase pracovat. Pak bych měl proti Silanově politice reálné argumenty."

"To je ale zrada," protestoval Hastings. "Vy potřebujete allansportský průmysl pro svoje válečné cíle. Plukovníku, nemohu vám dost poděkovat za záchranu své rodiny z rukou toho řezníka, ale tohle nemůžu udělat."

"Takže vy čekáte na to, že vás zachrání nějaký zázrak?" zeptal se Falkenberg.

"Ne. Ale co se stane, pokud vyhraje? Jak dlouho zůstanete na Ranierském poloostrově? Jednoho krásného dne tam budou Bannisterovi lidé. Plukovníku, moje jediná šance je, že Konfederace sem dopraví z Franklinu vojáky a všechny vás zničí!"

"A tebe budou ovládat z Franklinu," řekla Glenda Ruth. "Tolik pravomoci, jako jsi měl minule, ti určitě neponechají."

"Já vím," řekl Roger nešťastně. "Ale co můžu dělat? Tohle povstání zničilo naše nejlepší šance. Franklin se snad časem stane rozumnější — já jsem chtěl dopravit dobrou vládu všem. Vy jste to ale skončili."

"Všichni franklinští satrapové nejsou jako ty, Rogere," pokračovala Glenda Ruth. "A nezapomeň na jejich válečné cíle! Budou nás muset vtáhnout do toho jejich plánu a nakonec budeme sami ve válce s Kondominiem. Plukovník Falkenberg ti může říct, co to znamená stát se obětí jedné z těch trestných expedicí Kondominia."

"Prokrista, já nevím, co mám dělat," řekl Roger nešťastně.

Falkenberg zadrmoval něco, čemu ostatní nerozuměli, a potom řekl: "Glendo Ruth, omluv mě teď laskavě, musím s majorem Savagem vyřídit nějaké administrativní záležitosti. Bude mi potěšením, když s námi v devatenáct hodin povečeříš v důstojnické jídelně."

"Ale to přece... Děkuji, Johnne. Já bych ráda, ale musím se dnes večer sejít s ostatními delegáty. Třeba se nám podaří vyhrát to zítřejší hlasování."

Falkenberg pokrčil rameny. "O tom pochybuji. Když je nebudeš moci vyhrát, můžeš je alespoň zdržet?"

"Na pár dní, možná — proč?"

"Mohlo by to pomoci, to je všechno. Jestli nestihněš večeři, tak důstojníci pluku jsou zábavnými hostiteli v jídelně až do pozdních hodin. Připojíš se k nám, až budeš hotová s politikou?"

"Děkuji. Ano, připojím." Když přecházela shromaždiště směrem ke své vlastní ubytovně, řekla si, že by ráda věděla, co budou asi Falkenberg se Savagem probírat. Určitě to nebudou administrativní problémy — záleží vůbec na tom, jak se rada rozhodne?

Těšila se na to, že Johna uvidí ještě později, a měla z toho očekávání pocit viny. Co je to za člověka, který se mnou dokáže tohle udělat? Je celkem hezký, široká ramena a vojenské držení — to je pitomost. Ať se propadnu, jestli věřím na nějaké atavistické nutkání zamilovat se do válečníků, je mi úplně jedno, co antropologové říkají. Tak proč chci být s ním? Zahнала tu myšlenku. Musela myslet na důležitější věci. Jak se Falkenberg zachová, jestliže rada bude hlasovat proti němu? A navíc, co potom udělá ona sama?

Falkenberg zavedl Rogera Hastingse do své kanceláře. "Prosím, posaďte se, pane starosto."

Roger se neklidně posadil. "Podívejte, plukovníku, já bych vám rád pomohl, ale —"

"Starosto Hastingsi, čemu by dali vlastníci allansport-ského průmyslu přednost? Vlastnit polovinu současných podílů anebo vůbec nic?"

"Co má tohle znamenat?"

"Zaručím vám ochranu sléváren a hutí za polovinu jejich podílů." Když Hastings překvapeně vzhledl, Falkenberg pokračoval. "Proč ne? Silana vám je stejně sebere. Kdyby byl můj pluk částečným vlastníkem, byl bych schopen ho zastavit."

"Nemělo by to žádnou cenu, i kdybych vám to potvrdil," protestoval Hastings. "Majitelé jsou na planetě Franklin."

"Vy jste nejvyšším představitelem Konfederace na celém Ranierském poloostrově," vyslovoval Falkenberg pečlivě.

"Ať už je to zákonné či nikoliv, chci váš podpis na tomhle převodu." Podal Rogerovi listy papíru.

Hastings si je pečlivě přečetl. "Plukovníku, tohle je také potvrzení převodu půdy, který vám zaručila povsta-lecká vláda! To nemohu udělat!"

"Proč ne? Je to všechno veřejná půda — a to je ve vaší pravomoci. V dokumentu se říká, že odměnou za ochranu životů a majetku občanů Allansportu udělujete mému pluku určitou půdu. Je tam poznámka, že nepovažujete předchozí převod, provedený vlasteneckou vládou, za platný. Nejedná se tu o žádnou zradu — chcete přece Allansport ochránit před Silanou, nebo ne?"

"To mi navrhuje podraz na vlastence?"

"Ne. Můj kontrakt s Bannisterem výslovně uvádí, že nemohu být přinucen účastnit se na porušování zákona o válce. Tento dokument mě najímá jako ochránce zákona v oblastech, které již jsou pacifikovány. Nespecifikuje, kdo by ten zákon mohl ohrozit."

"Bruslíte na zatraceně tenkém ledě, plukovníku. Kdyby rada někdy tahle lejstra dostala do rukou, tak vás pověsí pro zradu!" Roger si je znovu přečetl. "Nevidím, proč bych tenhle převod nemohl podepsat, ale předem vám říkám, že Konfederace jej neuzná. Jestli vyhraje

Franklin, tak vás z téhle planety vyženou — jestli nevyhraje, tak budete zastřelen."

"Nechte starost o budoucnost na mně, pane starosto. V tuto chvíli je vaší starostí, jak ochránit své vlastní lidi. Tomu pomůžete svým podpisem."

"To pochybuji," řekl Hastings. Natáhl se pro pero. "Sám dobře víte, že tohle nemá špetku ceny, protože všechna moje nařízení domovská planeta zruší —" naškrábal do dokumentu své jméno a titul a vrátil jej Falkenbergovi.

Hluk plukovního večírku slyšela Glenda Ruth přes celou rozlohu shromaždiště. Jak se s Hiramem Blackem blížili, zdálo se jim, že se prodírají vlnami zvuků, rachocením bubnů, bušením, kvílením dud smíchaným s falešným zpěvem opilých mužských barytonů.

Uvnitř to bylo ještě horší. Když vstoupili, mihla se kousek od její tváře blýskavá čepel šavle. Mladičký kapitán zasalutoval a omlouval se v přívalu slov. "Ukazoval jsem nadporučíkovi Marcksovi nový kryt, který jsem se naučil na Spartě, slečno. Můžete mi odpustit?" Když přikývla, kapitán zatahl svého společníka stranou a seky šavlí pokračovaly.

"To je frýdlandský důstojník — jsou tu všichni Frýd-landští," poznamenala Glenda Ruth. Hiram Black zachmuřeně přikývl. Zajatí žoldnéři měli na sobě přehlídkové uniformy a jejich zelené a zlaté barvy kontrastovaly s modrou a zlatou Falkenbergových vojáků. V jasném stropním světle se blýskaly medaile. Přehlédla vyzdobený sál a uviděla plukovníka u stolu na opačné straně.

Falkenberg a jeho společníci při jejím příchodu vstali, když došla po nebezpečném putování přes zalidněnou místnost až k nim. Kolem pochodovali dudáci a vyluzovali podivné tóny.

Falkenbergova tvář se leskla a ona přemýšlela, jestli je

opilý. "Slečno Hortonová, mohu vám představit majora Oscara von Thomu?" začal formálně. "Major von Thoma velí frýdlandskému dělostřeleckému praporu."

"Já —" nevěděla, co má říci. Frýdlandští byli nepřátelé a Falkenberg jí důstojníka představoval jako hostitel. "Těší mě," vykoktala. Falkenberg pokračoval: "A tohle je plukovník Hiram Black."

Von Thoma srazil podpatky. Muži stáli strnule, dokud se neposadila vedle Falkenberga. Tento druh rytířskosti téměř vymizel, ale tady působil docela přirozeně. Když číšník přinesl skleničky, von Thoma se obrátil k Falkenbergovi.

"Žádáte příliš mnoho," řekl. "Kromě toho potom byste mohl vystřelovat z hlavní lada tak půdu."

"Když budeme muset, tak snížíme ceny," řekl Falkenberg rozverně. Všiml si udiveného výrazu Glendy Ruth. "Major von Thoma mě požádal, jestli by mohl po skončení kampaně odkoupit nazpět svoje děla. Je mu jedno, jakou si určitě cenu."

Hiram Black zamračeně přihlížel. "Tak se mi zdá, generále Falkenbergu, že rada bude chtít v tom určování cen mít také slovo."

Falkenberg opovržlivě odfrkl: "Ne."

Je opilý, pomyslíla si Glenda Ruth. Není to moc vidět, ale — znám ho už tak dobře?

"Ta děla dvaadvacátý ukořistil bez pomoci rady. Já se postarám o to, aby nebyla použita proti vlastencům, a tím ta záležitost pro radu končí." Falkenberg se otočil ke Glendě Ruth. "Vyhraje zítra to hlasování?"

"Zítra žádné hlasování nebude."

"Takže vyhrát nemůžete," zamumlal Falkenberg. "To jsem čekal. A co hlasování o válečných cílech?"

"Budou rokovat další dva dny —" Podívala se nervózně na majora von Thomu. "Nechci být nezdvořilá, ale neměli bychom před ním o tom mluvit."

"Chápu." Von Thoma se nejistě postavil na nohy.

"Promluvíme si o tom jindy, plukovníku. Velice mě těšilo, slečno Hortonová. Plukovníku Blacku." Prkenně se každému z nich uklonil a odešel k velkému stolu uprostřed sálu, kde spolu popíjelo mnoho frýdlandských a Falkenbergových důstojníků.

"Johne, je tohle moudré? Někteří z členů rady už tě obviňují, že se ti nechce bojovat —"

JK. sakru, nazývají ho zrádcem," přerušil ji Black. "Je měkký k sympatizantům konfederátů, domlouvá se s nepřítelem — dokonce se jim ani nelíbí, že verbujete nové rekruty náhradou za ztráty." Black zdvihl sklenici s whis-kou a naráz ji vyprázdnil. "Byl bych moc rád viděl, kdyby jich pár s námi projíždělo údolím! Glendo Ruth, to byla nějaká jízda. A když kapitánu Frazerovi došla nafta, Falkenberg mu řekl úplně klidáňko, tak jedte na bicyklech!" Black se při té vzpomínce zakuckal smíchy.

"Já to myslím vážně!" protestovala Glenda Ruth. "Johne, Bannister tě nenávidí. Asi tě nenáviděl odjakživa." Číšník přinesl Falkenbergovi whisky. "Vino nebo whisky, slečno?" zeptal se.

"Vino — Johne, prosím tě, oni ti nařídí zaútočit na hlavní město!"

"To je zajímavé." Rysy mu najednou ztuhly a jeho oči zpozorněly. Potom se uvolnil a nechal whisky působit.

"Kdybych takový rozkaz provedl, tak bych potom potřeboval dobré služby majora von Thomy, abych mohl vykoupit

svoje zbraně. Copak Bannister neví, co by se stalo, kdybychom se nechali zaskočit na těch otevřených pláních?" "Howfk Bannister se vyzná spíš v těch svých intrikách než na bitevním poli, plukovníku," poznamenal Black. "Dali jsme mu funkci ministra války, protože jsme si mysleli, že s vámi dojedná výhodnou smlouvu, ale bitvám moc nerozumí."

"To jsem si všiml," řekl Falkenberg. Položil ruku na

paži Glendy Ruth a zlehka ji pohladel. Bylo to poprvé, kdy se jí vůbec dotkl, a ona seděla velice nehnutě. "Tohle má být večírek," zasmál se Falkenberg. Zvedl hlavu a zachytil pohled očí předsedajícího. "Poručíku, ať nám kapelník zahraje nějakou píseň."

Místnost okamžitě ztichla. Glenda Ruth cítila teplo Falkenbergovy ruky. Jemná pohlázení slibovala daleko více a ona učila najednou radost, ale byl v tom i osten strachu. Promluvil tak mírně a přitom všichni ti lidé naráz přestali pít, bubny zmlkly, dudy a všechno ostatní na jedno jeho bezstarostné kývnutí. Taková moc naháněla strach.

Tělnatý kapelník vybral mladého tenora. Jedny dudy a bubínek jej doprovázely, když začal zpívat. "Ach, cožpak jste neslyšeli o falešném Sakeldovi, neslyšeli jste o Istivém lordu Scroopovi? Odvedl Kinmonta Willieho do Haribee, aby ho pověsil..."

"Johne, prosím tě, poslouvej," prosila.

"Oznámili to statečnému Bacleughovi, v Branksome Ha, kde přebýval, že lord Scroop odvedl Kinmonta WilUeho jednoho časného rána.

Ten se chytil rukama za stůl, až se červené víno rozlilo. Necht' mě Kristus zatratí, zvolal, ale já se lordu Scroopovi pomstím."

"Johne, opravdu."

"Ty bys měla raději poslouchat," řekl jemně. Zvedl sklenici, mladý hlas zároveň sílil a tempo se zrychlovalo.

"Což je můj šišák nějaký vdovský čepec? A moje kopí jen proutkem vrbovým? Což je má paže ruka nějaké konvalinky? Že se ten anglický lord odváží mě tak urážet?"

Píseň skončila. Falkenberg mávl na číšníka. "Přineste další pití," pobídl ho. "A už žádné řeči o politice."

Zbytek večera strávili zábavou. Jak Frýdlandští, tak i Falkenbergovi důstojníci byli vzdělaní lidé a pro Glen-du Ruth to byl příjemný zážitek prožít večer uprostřed tolika válečníků, soutěžících o to, kdo se jí zavděčí. Učili ji tance a písně tuctu národů a ona toho příliš mnoho vypila.

Nakonec se zvedla. "Doprovodím tě domů," řekl jí Falkenberg.

"Dobře." Zavěsila se do něj a prošli řídnoucím davem. "Máte často takovéhle večírky?" zeptala se.

"Jak jen to jde." Došli ke dveřím. Odnikud se vynořil vojn v bílém sáčku, aby jim otevřel dveře. Přes tvář se mu táhla rozeklaná jízva, mizící v límci košile, a ona si pomyslela, že by se bála potkat ho kdekoli jinde.

"Dobrou noc, slečno," řekl vojn. Jeho hlas měl zvláštní, téměř chraplavý tón, jako kdyby o ni měl velkou starost.

Přešli shromaždiště. Noc byla jasná a obloha byla plná hvězd. Do staré pevnosti doléhal zvuk řeky, valící se nedaleko.

"Nechtěla jsem vůbec, aby to skončilo," řekla.

"Proč?"

"Protože — vybudoval jsi tam umělý svět. Hradbu slávy, která zakrývá realitu toho, co děláme. A když to skončí, tak jsme zase zpátky ve válce." A zpátky v tom, o čem jsi nechal zpívat toho mládence, ať už jsi tou starou pohraniční baladou chtěl fiktokoliv.

"To je hezky řečeno. Hradba slávy. Možná, že to je to, co stavíme."

Došli k ubikacím přiděleným vyšším důstojníkům. Jejich dveře byly vedle sebe. Stála před nimi a nechtělo se jí dovnitř.

Pokoj bude prázdný a zítra tu bude zase rada a — otočila se k němu a řekla hoře: "Copak to musí skončit? Byla jsem na pár minut šťastná. Ted'—"

"Nemusí to skončit, ale víš dobře, co děláš?"

"Ne." Odvrátila se od svých dveří a otevřela jeho. Šel za ní, ale nevešel dovnitř. Na chvíli stála ve dveřích a potom se zasmála. "Chtěla jsem říct něco hloupého. Něco jako pojďme si dát ještě jednu skleničku. Ale nešlo by o skleničku a ty bys to věděl, tak proč máme hrát hry?"

"Nemá cenu hrát hry. My dva nemusíme. Hry jsou pro milenky a děvčata vojáků."

"Johne — proboha, Johne, jsi také tak osamělý jako já?"

"Ano. Samozřejmě."

"Tak potom ten večírek nemusí ještě skončit. Dokud z něj zbývá alespoň jedna chvíle." Vešla k němu do pokoje.

Za pár okamžiků vešel za ní a zavřel dveře.

V průběhu noci dokázala zapomenout na konflikt mezi nimi, ale když ráno opouštěla jeho pokoj, balada se vrátila, aby ji strašila.

Věděla, že musí něco udělat, ale nemohla přece Bannistera varovat. Rada, revoluce, nezávislost — nic z toho neztratilo svůj význam. Avšak přestože by těmto věcem sloužila i nadále, cítila se jim odcizená.

"Já jsem úplný blázen," říkala si pro sebe. Ale ať už je či není blázen, Bannistera varovat nemohla. Nakonec prezidenta přesvědčila, aby se s Johnem setkal mimo dosah křičících mas v zasedacím sále.

Bannister šel rovnou k věci. "Plukovníku, nemůžeme držet velkou armádu v poli do nekonečna. Údolní farmáři slečny Hortonové snad jsou ochotni platit takovéhle daně, ale většina našich lidí nikoliv."

"Co jste vlastně očekával, když jste tohle začal?" zeptal se Falkenberg.

"Dlouhou válku," připustil Bannister. "Ale váš počáteční úspěch probudil naději a máte teď hodně přívrženců, což jsme nečekali. Ti požadují konec."

"To jsou vojáci, kteří se přidají za dobrého počasí," odfrkl Falkenberg. "To je celkem běžný případ, ale proč jste dopustili, aby měli v radě takový vliv?"

"Protože jich je opravdu hodně."

A všichni podporují tvoji kandidaturu na prezidenta, pomyslela si Glenda Ruth. Zatímco já jsem byla s přáteli na frontě, ty ses vrátil sem a organizoval jsi nově příchozí, hrabal jsi moc... Nemáš cenu ani jednoho toho padlého vojáka, ani Johna, ani mne.

"Koneckonců tohle je demokratická vláda," řekl Bannister.

"A tak je zcela neschopná uskutečnit cokoliv, co vyžaduje trvalé úsilí. Copak si tuhle svou egalitářskou demokracii můžete dovolit?"

"Nenajali jsme si vás, abyste nám předělával vládu!" vykřikl Bannister.

Falkenberg zapnul počítač a promítl jim mapu. "Podívejte. Máme pláň obklíčené vojáky. Nepravidelné vojsko může držet průsmyky a bažiny prakticky do nekonečna. A reálné hrozbě průlomu může čelit můj pluk jako mobilní záloha. Konfederavani se nám nedostanou na kobylku — ale my s nimi nemůžeme riskovat otevřenou bitvu."

"Tak co tedy můžeme dělat." chtěl vědět Bannister. "Pranklin sem jistě pošle posily. Když budeme čekat, tak prohrájeme."

"O tom pochybuji. Ani oni nemají žádné výsadkové čluny. Nemohou provést na naší straně fronty žádné opravdové násilné vylodění a k čemu jim bude dobré, jestliže posílí své jednotky v hlavním městě? Nakonec je stejně vyhladovíme. Sám Franklin musí být zasažen přerušením dodávek obilí. Nebudou schopni krmit svou armádu donekonečna."

"Zoldněrský ráj," zavrčel Bannister. "Dlouhá válka a žádné bojování. Čert aby vás vzal, musíte zaútočit, dokud máme ještě nějaké vojsko! Říkám vám, síly, které nás podporují, se nám rozplývají pod rukama."

"Když naše jednotky pošleme tam, kde na ne mohou vyrazit von Mellenthinovy tanky, tak se nerozplynou, ale přímo vyhoří."

"Řekni mu to ty, Glendo Ruth, mne neposlouchá."

Podívala se na Falkenbergovu nehybnou tvář a bylo jí do breku. "Johne, on má asi pravdu. Já své lidi znám, neudrží se donekonečna. A i kdyby to dokázali, tak výbor bude trvat na tom..."

Jeho výraz se nezměnil. K tomu se nedá nic říct, pomyslela si, nic, co bych já věděla lépe než on, protože má pravdu, a zároveň se také mylí. Jsou to jenom ozbrojení civilista. Nejsou to vojáci ze železa. Celou tu dobu, co moji lidé hlídají ty průsmyky, tak jejich farmy chátrají.

Má Howard pravdu? Je to opravdu zoldněrský ráj a ty to ani nezkusíš? Ale tomu nechtěla věřit.

Nechtěně jí přišla na mysl vize, kterou měla té osamělé noci. Bojovala proti ní vzpomínkou na večírek a na to, co následovalo...

"Zatraceně, na co vlastně čekáte, plukovníku Falkenbergu?" dopálil se Bannister.

Falkenberg nic neřikal a Glendě Ruth bylo do breku. Ale nerozplakala se.

XXII.

Rada nehlasovala ani za šest dní. Glenda Ruth použila během zasedání každý parlamentní trik, který ji naučil otec, a po skončení rokování spěchala každý den od jednoho delegáta k druhému. Dávala sliby, které nemohla dodržet, využívala stará přátelství a navazovala nová a každé ráno měla jen jednu jistotu, že může zdržování ještě o něco protáhnout.

Sama si nebyla jistá, proč to vlastně dělá. Válečné hlasování se vztahovalo k potvrzení Silaný ve funkci guvernéra Allansportu a ona věděla, že ten člověk je nekompetentní. Avšak nejdůležitější bylo, že po každé debatě či politickém zasedání pro ni přijížděl Falkenberg anebo pro ni posílal nějakého nižšího důstojníka, který ji doprovázel do jeho příbytku. A ona s ním ráda šla. Zřídka kdy hovořili o politice, vůbec mluvili jen velmi málo. Stačilo, že je s ním — ale když od něj ráno odcházela, mívala opět strach. Nikdy jí nic neslibil.

Šestého večera s ním zašla na pozdní večeři. Když jí číšník odebral jídelní lístek, padla na ni rozmrzelá nálada. "Takhle sis to představoval, že ano?" zeptala se ho.

"C čem to mluvíš?"

"Že budu muset zradit buď své přátele, anebo své velení — ale já ani nevím, jestli jsi můj přítel. Johne, co mám dělat?"

Velice jemně ji pohladil po tváři. "Pokračuj v rozumových argumentech — a zabraň jim ustanovit Silanu do funkce v Allansportu."

"Ale na co čekáš?"

Pokrčil rameny. "Byla bys raději, kdyby došlo k otevřené roztržce? Jestli ztratíme tohle hlasování, tak už je nezastáváme. Dav by okamžitě požadoval tvoje uvěznění. Poslední tři dny drží Calvin gardu v plné pohotovosti pro případ, že by byli natolik pošetilí, aby se o to pokusili."

Otřásla se, ale než mohla odpovědět, zvedl ji jemně na nohy a přitiskl ji k sobě. Její obavy se jako tolikrát rozplynuly, i když věděla, že se zase vrátí. Kdo koho zrazoval? A kvůli čemu?

Dav začal řvát, dřív než stačila promluvit. "Žoldácká děvko!" vykřikl někdo. Její přátelé odpovídali jinými přívlastky a trvalo pět minut, než Bannister opět obnovil pořádek.

Jak dlouho to dokážu vydržet? Určitě alespoň ještě jeden dva dny, počítám. A jsem děvka? Jestli ne, tak potom nevím, co jsem. Nikdy mi to neřekl. Pečlivě si vyndala z aktovky dokumenty, ale nastalo další přerušení. Dovnitř vběhl posel a přes celý sál donesl Bannisterovi průklep nějaké zprávy. Obloustlý prezident na ni zběžně pohlédl a začal ji číst pečlivěji.

Sál se ztišil, protože každý pozoroval Bannisterovu tvář. Prezident prožíval záplavu emocí: překvapení, nevíru, potom pečlivě ovládaný vztek. Četl zprávu ještě jednou a šeptal něco poslovi, který přikyvoval. Bannister se chopil mikrofону.

"Vážení radní, musím vám — asi bude nejjednodušší, když vám tohle přečtu:

PROZATÍMNÍ VLÁDĚ SVOBODNÝCH STÁTŮ WASHINGTONSKÝCH Z PALUBY KONDOMINIÁLKÍHO

KŘÍŽNÍKU INTREPID STOP OBDRŽELI JSME POTVRZENOU STÍŽNOST KOKFEDERAČNÍ VLÁDY ŽE SVOBODNÉ STÁTY PORUŠUJÍ ZÁKON O VÁLCE STOP NAŠE PLAVIDLO DOSTALO ROZKAZY VĚC VYŠETŘIT STOP PŘÍSTÁVACÍ MODUL DORAŽÍ DO ASTORIE V OSMNÁCT HODIN DNEŠNÍHO DKE STOP PROZATÍMNÍ VLÁDA HUSÍ BÝT PŘIPRAVENA VYSLAT KOMISAŘE NA SCHŮZKU O PŘÍMĚŘÍ S DELEGÁTY KONFEDERACE A VYŠETŘUJÍCÍMI DŮSTOJNÍKY KONDOMINIA OKAMŽITĚ PO PŘÍSTÁNÍ MODULU STOP VELÍCÍ DŮSTOJNÍCI VŠECH NÁMEZDNÍCH SIL MAJÍ NAŘÍZENO HLÁSIT SE S DŮKAZY STOP STOP JOHN GRANT KAPITÁN KONDOHINIÁLNÍHO VESMÍRNÉHO NÁMOŘNICTVA STOP ZPRÁVA KONČÍ."

Nastal okamžik ohromeného mlčení, potom tělocvična propukla v uragán zvuků. "Nás vyšetřovat?" "Prokleté Kondominium je — Ji čertu s příměřím!"

Falkenberg zachytil pohled očí Glendy Ruth. Posunkem jí naznačil, aby šla ven, a opustil sál. Setkala se s ním o pár minut později. "Já tam opravdu musím zůstat, John. Musíme rozhodnout, co máme dělat."

"To, co rozhodnete, právě ztratilo význam," řekl Falkenberg. "Váš výbor už má méně karet, než vynesl."

"John, co udělají?"

Pokrčil rameny. "Pokuste se zastavit válku, dokud jsou tady. Předpokládám, že Silanovi nikdy nedošlo, že stížnost od průmyslníků z Franklinu upoutá pozornost Kondominia spíše než nějaké skuhrání party farmářů..."

"Tys to věděl! Na tohle jsi tedy čekal?"

"Na něco podobného."

"Neříkáš všechno, co víš! John, proč mi to neřekneš? Já vím, že mě nemiluješ, ale copak nemám právo to vědět?"

Stál tam v jasném rudě zabarveném západu slunce dlouhou chvíli ve strnulém pozoru. Nakonec pronesl:

"V politice a ve válce není nic jistého, Glendo Ruth. Kdysi jsem jedné dívce něco slíbil, a pak jsem to nemohl dodržet."

"Ale..."

"Oba máme své velitelské povinnosti — a každý jiné. Uvěříš mi, když ti řeknu, že jsem se snažil zabránit ti, aby ses musela rozhodnout — a sobě také? Raději by ses měla připravit. Vyšetřovací soud Kondominia nemá ve zvyku na lidi čekat a budou tady ani ne za hodinu."

Soud se měl konat na palubě Intrepid. Čtyři sta metrů dlouhá bitevní loď lahovitého tvaru byla jediným dostupným neutrálním územím. Když se delegáti vlastenců dostali na palubu, uvítal je tradiční zvuk Doddůstojnických píšťálek. Námořní pěšáci vzdávali Bannisterovi přesně stejnou čest jako generálnímu guvernérovi Konfederace a potom poháněli delegáty ke spěchu šedými ocelovými chodbami do společenské místnosti Doddůstojníků, která pro ně byla rezervována.

"Generální guvernér Konfederace pan Forrest je již na palubě, pane," řekl jim četař z eskorty námořní pěchoty. "Kapitán by rád viděl za deset minut ve své kajutě plukovníka Falkenberga."

Bannister se rozhlédl po malé společenské místnosti. "Určitě je tu odposlech," řekl. "Plukovníku, co se stane teď?"

Falkenberg si všiml strojeného přátelského tónu, který Bannister nasadil. "Kapitán a jeho poradci vyslechnou odděleně každého z nás. Pokud budete chtít mít při tom svědky, postará se o to. Až soud dojde k závěru, že nastala vhodná chvíle, tak pozve obě strany současně. Kondominium se obvykle snaží přimět obě strany k nějaké dohodě, než aby jim nařídilo řešení."

"A když se nedohodneme?"

Falkenberg pokrčil rameny. "Tak vás také mohou nechat prosadit řešení násilím. Mohou nařídít žoldnérům opustit planetu a uvalit na vás blokádu. Mohou dokonce sestavit vlastní formu dohody a donutit vás ji přijmout."

"A co se stane, když jim prostě jen řekneme, aby odtáhli? Co udělají?" vyptával se Bannister.

Falkenberg vynutil na tváři úsměv. "Nemohou planetu dobýt, protože nemají dost námořní pěchoty k její okupaci — takže tady nezbyvá nic moc jiného, pane prezidente. Na palubě tohoto křižníku je dost zbraní, aby dokázaly proměnit Nový Washington v neobyvatelnou planetu.

Nemáte žádnou planetární obranu ani žádné válečné loďstvo. Já bych si důkladně rozmyslil kapitána Granta naštvat — a proto jsem byl také pozván do jeho kajuty." Falkenberg zasalutoval. V jeho gestu nebyl žádný posměch, ale když voják opustil společenskou místnost, Bannister se ušklíbl.

Falkenberg byl veden kolem stráží námořní pěchoty do kapitánovy kajuty. Pobočník otevřel dveře, vpustil ho dovnitř a potom odešel.

John Grant byl vysoký, stihly důstojník s předčasně zešedivělými vlasy, díky kterým vypadal starší než ve skutečnosti. Když Falkenberg vstoupil, Grant vstal a pozdravil ho s opravdovou vřelostí. "Jsem moc rád, že tě vidím, Johnne Christiane." Natáhl paži a radostně si návštěvníka měřil. "Držíš se pořád ve formě."

"Ty také, Johnny." Falkenbergův úsměv byl stejně opravdový. "A. rodině se daří dobře?"

Jnez a děti se mají fajn. Tatínek je mrtev."

"To je mi opravdu líto."

Kapitán Grant vzal židli za psacím stolem a postavil ji naproti Falkenbergovi. Automaticky ji na místě upevnil. "Bylo to pro něj určitě vysvobození. Jednopažérská letecká nehoda."

Falkenberg se zamračil a Grant přikývl. "Koroner řekl nehoda," opakoval kapitán. "Ale mohla to být sebevražda. Ta věc se Sharon ho zlomila. Ale ty ten případ neznáš, že ne? To je jedno. Moje mladší sestra se má dobře. Mají na Spartě dobré bydlo."

Grant se natáhl k psacímu stolu a stiskl tlačítko. Stevard přinesl brandy a skleničky. Voják mezi ně postavil sklápěcí stolek a potom odešel.

"Velkoadmirál je v pořádku?" zeptal se Falkenberg.

"Drží se." Grant se zhluboka nadechl a potom vzduch rychle vypustil. "Jen tak tak, ovšem. Navzdory všemu, co strýček

Martin podniká, rozpočet je letos opět nižší. Nemohu tady zůstat moc dlouho, Johnne. Máme ještě jednu hlídku a je to pořád těžší zaznamenávat tyhle neschválené mise do palubního deníku. Dokončil jsi svoji práci?"

"Jo. Šlo to rychleji, než jsem si myslel. Posledních sto hodin jsem si přál, abychom naaranžovali váš přilet na dřívější dobu."

Grant přistoupil ke kontrolnímu monitoru na kajut-ní přepážce. "Vyřídila mi tu stížnost jedna obchodní loď, s kterou jsme se potkali," řekl. "Byl jsem zatraceně překvapený. Pojď, ukážu ti, jak to pracuje. Ohromně tyhle věcičky poslední dobou vylepšili, je to dost složité." Pohrával si s ovládací konzolí, až se na monitoru objevily obydlené oblasti Nového Washingtonu. "Je to tak správné?"

"Ano." Falkenberg vysvětlil současnou vojenskou situaci na planetě pomocí hromady čísel. "Je to ve slepém bodě," řekl. "A nemění se to. Ale jakmile jednou nařídíš odchod všech námezdých sil z planety, nebudeme mít moc práce dobýt oblast hlavního města."

"Prokrista, Johnne, nic tak drastického nemůžu udělat! Jakmile Frýdlandští odtáhnou, budete muset odejít také. K sakru, vždyť jsi svou misi dokončil. Povstalcům možná dá ještě zatracenou práci dobýt hlavní město bez tebe, ale vždyť vlastně nezáleží na tom, kdo vyhraje. Žádná strana nedokáže nějakou dobu postavit válečné loďstvo, až tahle válka skončí. Dobrá práce."

Falkenberg přikývl. "To byl plán Sergeje Lermontova. Neutralizovat tuhle planetu s minimální kondominální investicí a aniž by se zničil průmysl. Něco se však stalo, Johny, a já jsem se rozhodl ten plán trochu pozměnit. Pluk tady zůstává." "Ale já-"

"Jenom chvíli počkej," zarazil ho Falkenberg. Široce se usmál. "Já nejsem žoldnér ve významu toho zákona. Máme potvrzený převod půdy, Johny. Můžeš nás tu nechat jako usedlíky, nějakou žoldnéře."

"Ale nech toho." Grantův hlas zněl popuzeně. "Potvrzení převodu půdy od povstalecké vlády, která není ani pořádně u moci? Podívej, nikdo moc důkladně nesleduje, co tu vlastně dělám, ale Franklin si dokáže koupit nejméně jednoho senátora. Nemohu to riskovat. Johnne. I když bych to rád udělal."

"A co když je ten převod potvrzen místní loajalistickou vládou?" zeptal se Falkenberg Uličnický.

Js'o, pak by to bylo v pořádku. Jak se ti k sakru podařilo tohle?" Grant už se zase usmíval. "Napij se a řekni mi o tom." Dolil oběma skleničky. "A jak do toho zapadáš ty?"

Falkenberg pohlédl na Granta a jeho výraz se změnil, vypadal teď skoro udiveně. "Nebudeš tomu věřit, Johny."

"Podle toho, jak vypadáš, nevěříš tomu sám."

"To skoro nevěřím. Johny, já mám děvče. Je to vojanda a já se s ní ožením. Je to velitelka skoro celé povstalecké armády. Je kolem toho spousta politiků, kteří si myslí, že z toho něco vytlučou, ale —" Udělal ostré gesto pravou rukou.

"Oženíš se s královnou a staneš se králem, co?"

"Je něco víc než jen princezna. Podívej, loajalisté se povstalcům stejně nevzdají bez boje. Ta stížnost, kterou poslali, byla naprosto upřímná. Neexistuje žádný povstalec, kterému loajalisté věří, a to včetně Glendy Ruth."

Grant chápavě přikývl. "Vtom se objevuje voják, který prosadí dodržování zákona o válce. Ožení se s princeznou a velí jediné opravdové armádě, která je po ruce. Jaká je tu tvoje opravdová sázka, Johnne Christiane?"

Falkenberg pokrčil rameny. "Třeba se princezně nechce opustit království. Ale vážně. Lermontov se snaží udržet rovnováhu sil. Bůh ví, někdo to asi dělat musí. Dobrá. Velkoadmirál se dívá deset let dopředu — ale já si nejsem jist, jestli Kondominium bude ještě deset let existovat, Johny."

Grant pomalu souhlasně přikývl. Mluvil teď hlubším hlasem, ve kterém zaznívala špetka závidi. "Já také ne. Zhoršení můžeš pozorovat každým týdnem. Starý se asi zbláznil. Je tu ale přesto jedna věc. Existuje několik senátorů, kteří se snaží udržet všechno pohromadě. Někteří z nich se vzdali rusko-amerických bojů v zájmu zachování jednoty, a to proti své vlastní vládě."

"Jejich dost? Dokáží to?"

"Rád bych to věděl." Grant zavrtěl nevěřičně hlavou. "Já jsem si vždycky myslel, že Kondominium je jedinou stabilní věcí na staré matičce Zemi," řekl v údivu. "Dneska zbývá jen jediné, co můžeme udělat, a to aby se udrželo pohromadě. Nacionalisté nás stále opouštějí, Johnne, a nikdo neví, jak je zastavit." Vyprázdnil svou sklenici. "Starý bude moc zklamán, až se dozví, že tě ztratil."

"Jo. Pracovali jsme společně hodně dlouho." Falkenberg se zamyšleně rozhlédl po kajutě. Kdysi si myslel, že to bude nejvyšší příčka jeho kariéry — být kapitánem válečné lodi Kondominia. Teď možná už žádnou válečnou lorj nikdy neuvidí.

Potom pokrčil rameny. "Jsou horší místa k životu,

Johny. Můžeš mi udělat laskavost? Až se vrátíš na Lunární základnu, požádej admirála, aby zařídil zničení všech kopií těch geologických výzkumů na Novém Washingtonu. Byl bych moc nerad, kdyby někdo objevil, že tady je opravdu něco, co stojí za to urvat."

"Dobře. Stejně máš před sebou ještě hodně práce, Johnne."

"Já vím. Ale jestli dojde na Zemi k nějakému maléru, tohle je nejlepší místo, kde můžeš být. Podívej, Johny, jestli budeš jednou potřebovat bezpečnou základnu, budeme tady. Řekni to také starému."

"Jistě." Grant udělal na Falkenberga zmučený obličej. "Pořád tomu nemůžu uvěřit. Ty si tu dívku opravdu vezmeš? To jsem rád, za vás za oba."

"Děkuji."

"Král John I. Jakou formu vlády tady vlastně nastolíš?"

"Ještě jsem o tom neuvažoval. Mýty se mění. Možná, že je opět vhodná doba pro monarchii. Něco už vymyslíme,

Glenda Ruth a já."

"Tím jsem si naprosto jist. Musí to být ale čertovské děvče."

"To tedy je."

"Tak potom připíjím na nevěstu." Napili se a Grant dolil skleničky. Potom vstal. "Ještě jeden přípitek, ne? Na Kondominium."

Falkenberg povstal a zdvihl sklenici. Napili se, zatímco pod nimi se otáčel Nový Washington a Země zbrojila do své poslední bitvy.